

αφ. 16.

Λατινική γραμματική

ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΑ

ΠΡΩΤΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΘΝΙΚΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

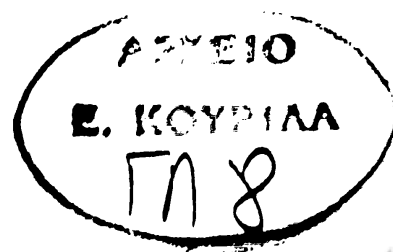
Τὸ ἔργον τῆς εὐπορίας, ὅπου τόσον σωτηρίας ἐξασκείται ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς Φιλανθρωπικοῖς Καταστήμασι, ἐπεκτενόμενον οὐκ ἐν χρόνῳ συνεισπύγεται καὶ ἀδελφῶν τῶν δαπανῶν αὐτῶν. Πρὸς θεράπειαν ἐπομένως τῶν δεημέρων ἀξιοῦσάν ἀναγκῶν τῶν ἱερῶν τούτων καθιδρυμάτων, ἀπεφασίσθη ἡ πώλησις σιγαροχάρτων πρὸς ὄφελος αὐτῶν ἐπὶ τῇ δικαίᾳ προσδοκίᾳ, ὅτι πᾶς φιλόφρων δὲ προτιμήσῃ ἀντὶ ἄλλων τὴν χρῆσιν τῶν ἐξαιρέτων τούτων σιγαροχάρτων, ἀζημίως προσερχόμενος οὕτω ἐπιβουρὸς εἰς τὸ εὐεργετικὸν ἔργον τῶν ἱερῶν τούτων ἀσθλῶν, ἐν οἷς νοσηλεῖσθαι καὶ περιθάλπονται :

	ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ	ΕΤΗΣΙΩΣ
Ἀσθενεῖς.....	400 ⁹	6300
Φρενοβλαβεῖς.....	480	680
Γηροκοιούμενοι.....	180	200
Ὀρφανὰ.....	180	200
Προσώπικόν.....	200	200
	1360	7780

Πλὴν ἄλλων ὑπερδεκακισχιλίων ἐξωτερικῶν ἀσθενῶν, πρὸς οὓς χορηγείται δωρεάν ἰατρικὴ περίθαλψις καὶ μετὰ φαρμάκων εἰς τοὺς δόξας ἀπόρους ἐξ αὐτῶν.

Διὰ πᾶσαν παραγγελίαν ἀπευθυντέον εἰς τὸ γενικὸν γραφεῖον τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων (Γαλατῆ, Μέγα Ἐθνικὸν Χάνιον 69), ἢ παρὰ τοῖς Κυρίοις Δραγῶνι καὶ Μπύλικα, ἐν Γαλατῆ Μεγάλῃ ὁδῷ ἀρ. 102.

Λατινική Γραμματολογία
κατά τας παραδόσεις
του καδ. Π. Σαμψαρωίου.
Ἔτος 1908-1909.
Ἐυχόριος Κούρμας

Πρόλογος.

Ὁρισμός τῆς φιλολογίας ἔστι ἐπιστήμη σπουδαία τὴν ἀνάστασιν τοῦ βίου τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων κατ' ἄρ' αὐτοῦ τὰ πάσης.

Ἡ Γραμματεία θεωρεῖται τὴν ἰσχυραμένην παρὰ τὴν ἡλικίαν litteratura δὲ τὰ χεῖρας φιλολογία μετὰ τὰς ἀποφασιστικὰς ἐπισημάνσεις τοῦ ἄλλου πρὸς τὸ μέρος. Ἡ γὰρ γραμματεία εὔρηται ἐν Ἑλλάδι. Ἐπιπέδον (λατινικῶς μεταφράζεται litteratura πρὸς Μαυροκρυδὸν φιλόσοφον Α. 149. Κυπριανόν - Müller 19 κ.ε. Ἰ. Πανταζῆν ἔσθιο 31 αὐγ. 1886) οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἠγροῦσαν τὸ μαθηματικόν. Ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐπισημαστικῶς τὰ τὸ μαθηματικὸν ἰστορικῶς ἀλλὰ δογματικῶς.

Ὁρισμός τῆς γραμματείας — Ἡ Γραμματεία ἐπισημαστικῶς τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματος καὶ ἠθικοῦ βίου τοῦ ἔθνους, ὃ παρήγαγεν αὐτὴν. ὅτι ἔστι τὰς ἀποφασιστικὰς καὶ ἐπιπέδον - φασιστικῶς, ἀλλ' ἀνάγκαια καὶ ἀναρτῆτος σπουδαία σίτησις καὶ ἀποφασιστικῶς. τὸ προῖόν - διαφόρων δυναμῶν καὶ παραγωγῶν, ὅς διαδίδουσι ἐν κινήσει ἰσχυρὰ ἐνέργεια ἀλλὰ καὶ τὰς αἰτίας

περιορισμούς: τῶν διαφόρων τούτων γεγονότων, τῶν
πραγματικῶν γεγονότων, τῶν αισθητικῶν αἰσθητικῶν καὶ
ποιῶν αἰσθητικῶν περιγραφῶν ὡς καὶ τὰ παρὰ τὴν ἡ-
ραμασία.

Ἔλαμψεν μὲν ἐν τῷ παλαιῷ Ἁ. τοῦ Αἰμαρῶνος ἔργον ἐν ὄρα-
τίῳ καὶ Κοινοπρασίᾳ (demistitutive oratoria) βλ. τὸ Γράμμ.
ἡ ἀσπείρια ὡρὸς τὴν Γραμμασίαν, ἀλλὰ ταῦτα
ἦν χαλεπὰ ὡρὸς ὄρατῶν καὶ ποιῶν περι-
γραφῶν καὶ αἰσθητικῶν καὶ συστηματικῶν. ὁ δοκ-
μαστικὸς ἀντιμεταβαίνει εἰς τὴν ἱστορικὴν καὶ πρά-
γματικὴν ἀντιμεταβαίνει. ὁ Βαῖνις (1564) ἰσοδυναμοῦσιν
ὅτι ὁ γραμματικὸς πρὸς τὴν ἀντιμεταβαίνει εἰς τὰ αἰσθη-
τικὰ καὶ ποιῶν, εἰς τὴν φύσιν τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὰ
ποιῶν αἰσθητικῶν, τὰς ποιῶν αἰσθητικῶν, τὰς
ποιῶν αἰσθητικῶν, τὰς ποιῶν αἰσθητικῶν, τὰς ποιῶν
αἰσθητικῶν, τὰς ποιῶν αἰσθητικῶν, τὰς ποιῶν αἰσθη-
τικῶν, τὰς ποιῶν αἰσθητικῶν, τὰς ποιῶν αἰσθητικῶν.
Τὴν γραμμασίαν δὲ ἐνδιαφέρει ἡ ἕξις τοῦ
ὄρατος καὶ τοῦ ποιῶν, ὡς ποιῶν αἰσθητικῶν καὶ ποιῶν αἰσθητικῶν.

ἑμοίωσιν ἑωσὶ ἔτι ἴδιον ἰδεῖν δὲ γραμματικῶν. οὐ
πρὸς ῥοιῶν ὁ γραμμ. τὰ λαμβάνει μίαν ἴδαν τοῦ κ
τοῦ κ πρὸς ταύτην τὰ συγκρίτη τὰς λαπὰς αὐτοῦ
φαίνομεν, ἀλλὰ τὰ ὑφ' ἑαυτῶν μεταστέλλει δὲ κ αὐτὴ περιζ
σεις, αὐτὰς διαφορὰς κτῆσι τοῦ συγγραφέως κ ὁ ἰδιώ
αὐτοῦ χαρακτήρ κ ἡ διακοητικὴ ἀνάπτυξις ἵνα κ
κατανοῶσι ὑποσημειῶσιν μελετητοῦσι τὰ ἔργα τοῦ.

Ἰστορίαι ῥοιῶν τῶν Ῥώμ. γραμματικῶν καθεστῶν
τὴν ἱστορ. ἔμεινον ἰσχυρῶς κ πῶς ἡ γραμματικὴ κ
ἴσθη ἐν Ῥώμῃ πῶς ἀνεπτύχθη κ ἠικασθῆναι κ παρηκμασθῆναι.
τίνας ὁ συγγραφεὺς κ τίνα τὰ συγγραμματα ἐφ' ὅσον
εἶναι ἠικασθῆναι ἢ ἔτι κτῆσι αὐτῶν ὡς καλλιτέχνια
κα. ἐξῆς τὰ γράμματα μέχρι τοῦ χρόνου καὶ ὅτι
ἴσασιν ὑποσημειῶσιν τὸ Ῥώμ. ἔθνος κ τὸ κράτος κ Ῥώμ.
δύο κ καθεστῶν Ῥώμ. Γραμματικὰ οὐκ ὁ λατινικὴ ἢ
κτῆσι ἰσχυρῶς κ τὰ κατὰ τὴν Μ/αίωνα ἀπορίοντα. εἰς
τὴν μέγιστον αὐτὰ ὑψάζονται: τὰ ποιήματα, τὰ καλλιτε
χνικῶν μορφῶν ἔχοντα πρὸς συγγραμματα, ῥητορ. ῥη
ἱστορ. κ φιλοσοφικὰ ἔργα. ἡ Ῥώμ. Γραμματικὴ ἐξ
ταύτων τὰ συγγραμματα εἰς τὴν γένεσιν ἠικασθῆναι ὁ

καμ. ὀρίων τῶν ἀρ. κασσ. ἐδνῶν ἐκ στενοτάτην στί-
την ἰσός τῆν καθόχου φιλολοχίαν κα ἀπορμη σπουδαί-
στατον μέρος τῆς ἱστορίας τοῦ παρεστη τῶν ἐδνῶν τῶν

Ἑλλεί Ρῶμ. κα Ἑλληνικῆ Γραμματίας.

τὶ ἕλληνας διέκριναν καὶ κατὰ γένος ἐς δύο α) πρῶ- Καταί τελέων
ταί κα β) πρῶτα καὶ ἡ μουσικαί. το α' εἶναι
ἡ λογαριθμὴ ἀρτε τευτονικῆ κα ἀγαματοποιία.
το β' μουσικῆ, ὀρτοτικῆ κα ποιητικῆ. ἡ καλλιτε-
τικῆ αὐτοχάουσι εἶναι διαφόρος ἐν τῇ α' κα β' κατη-
γορία ἐν μὲν καθερκεται ἀμέσως ἐν δὲ τῇ β' ἀναπα-
ροστατομένη τῶν καλλιτεχνήματος. μεταξύ τῆς
ποιητικῆς (εἶπος, λογιμῆ καί ὄραμα) κα τῆς
ἡτορικῆς (πεφοί λόγος) ἡ στίχοις τῆς ἀλλοιοδράσεως
εἶναι στενοτέρα ἢ ὅσον ἀρτῶν φαίνεται. ἡ Ρατορι-
κῆ κα ὀπεφοί κατὰ τοὺς χρόνους τοῦτους ἐπὶ ἐκτε-
τητῆν ἀρέμεαν ἀλλὰ καπητιμύσουσι. ὅτε ὀπεφοί
λόγος τῶν ἀρταίων εἶχε ρυθμικαί καραμῆρα παρ-
τήρησι Αλωνύσιος ο Αρτῶν ἐν τῶν περὶ σινδύων ὄνο-
ματων, ὅ Norden τῶ 1896 ἐν τῶν die Antike Kunstprosa
ἐπὶ τῶν αὐτῆ ἐπίδραουσι δι δωρεῖται ἀμάρημα.

ἡ ἰσοπέδου καὶ ὁ περὶ γόχου καὶ αὐτομμενίας διότι ὁ
γραμμῶν καὶ ἰσοπέδων αὐτομμενίας καὶ ἐν τῇ ἰσοπέδῳ κατὰ
τοὺς Ἀριστοτέλη. Τὰ γένη τῶν ποικιλ. γόχου καὶ περὶ
διεμορφώθησαν ἐν ἀσπαράγγου γόχου ὑπὸ τῆς ἐγγυμῆς
διανοίας βαδμηδόν καὶ κατ' ὄχλον καὶ τοῦτου μετέστον
ἰσοπέδου τὰ ἐγγυμῆς φύλα. διὸ φέρουσι τοὺς παραμῆ-
ρα τῆς φύξης ἢ τῆς προέροισι, καὶ δεικνύει ἕνα δὸν
τῶν ἰσοπέδων τούτων ἡ ἰσοπέδου διαλέκτος. (αρ. Κυπρε-
ανῶν ἐν φιλοσοφίᾳ Α' 20-30). ἡ ἐγγ. ἰσοπέδου ἐκτείνεται
ἀπὸ Ὀμηροῦ μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου
ἕως οὐδὲ ἰσοπέδου σῆμα εἶναι δυνατόν καὶ ἀπὸ
τῆς ἰσοπέδου. ἡ ἰσοπέδου καὶ ἐγγυμῆς τῆς ἰσοπέδου καὶ
φυσικῆς, παῖσα δὲ ἐγγυμῆς εἶναι ἰσοπέδου ἐν τῇ
ἐγγυμῆς. (πρὸς Λογγίτου ἔπος 10, 2. Κωνσταντ. de inst. ο.
10, 2 Müller-Saunders 134 κ.ε.) ἡ ἰσοπέδου αὐτῆς ἐγγυμῆς
ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν, Ρωμαίων καὶ Ἑυρωπαϊῶν.
ἰσοπέδου ἡ Ρώμ. ἰσοπέδου κατ' ἀνάγκην εἶναι με-
μητικῆς καὶ τεχνικῆς. ἀλλ' οὐδέ ἰσοπέδου εἶναι αὐτῆς, οὐδέ
ἡ ἰσοπέδου ἰσοπέδου ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, ὡς ἡ ἐγγυμῆς
ἰσοπέδου ὑπὸ τῶν ἰσοπέδου καὶ ἐγγυμῆς. καὶ τεωτέρα, ἀρτομένη

ἴσοι τῷ μέσῳ τοῦ Γ' πλ. μαχίονα κατὰ δέματα ἐν
ἰεπίπῃ καὶ ὀδομακίῃ κοίτης ἐπὶ δάμα αἰθῶν
ἤντι. ἡ ἐξ. μυθολογία καὶ ὁ ἐξ. βίος ἢ ἰστορία αὐτῶν
ἐκπέσεια ἰσοῦ ἀμμουρίας ἐκκίμου θίου ὁπέτοι.
Παρά τῶν ἔργων αἱ τῶν ἰστορικῶν γένηται ἔξου
πὲρ μέγιστη σχέση ὡς ὀφείλει καὶ ἡ ἐξ. δάμα
ἀπὸ ἰσοῦ ἰστορ. Σμυτῶν). παρὰ τῶν ἰστορικῶν
ἐπισημαίνονται ὁ ἰσοῦ ἰστορία ἐπὶ καὶ με
σιστίος. ἀλλὰ καὶ ἰσοῦ ἔργων αὐτῶν ἐξ. τῶν
καὶ ἰστορικῶν ἐκκίοντο μὲν ἰσοῦ ἀπὸ τῶν δῶ
ἰστορικῶν δὲ ἡ ἐξ. δῶ ἰστορικῶν μὲν. ὅτι
λατῶν αἱ ἰσοῦ τοῦ ἰστορ. δῶ εἶνα βίβλιον
ἐξ. βίβλιον δῶ δῶ ἐτόνισα αὐτὸς (Mil-Lau 121)
οὐκ ἰστορικῶν εἰς ἀνάγκη ἀνάγκη ἰστορ.
ἐξ. μυθολογίας καὶ ἐπιστολῶν καὶ ἰστορίας. οἱ ἰσοῦ
καὶ τῶν ἰστορικῶν αἰσθῆσι ἰστορικῶν καὶ ἐκκίοντα
καίματα, διότι σπουδῆ αὐτῶν ἐκκίον ὅτι
ἰστορικῶν ἢ ἰστορικῶν studia. ἀλλ' ὅμως δῶ εἶνα
ἰσοῦ ἢ ἰστορ. δῶ ἐκκίοντα ἀνάγκη ἀπὸ τῶν
ἐξ. ἔργων δῶ καὶ ἡ ἰστορία ἐπὶ δευτερεύουσα κατὰ τῶν

Καραυτήρ Ρωμ. Γραμματείας.

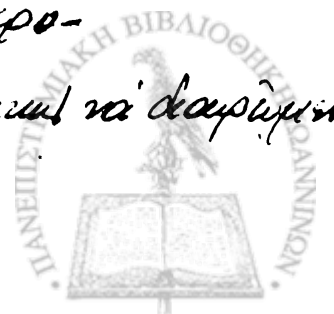
~~αὐτῶν~~^{δὲ} ἐμφοροσῶν αἰρετικῶν καὶ ῥήσεων Ρωμ. πνεύμα ἀ-
~~μιγῆ~~^{ἀλλ'} καὶ ὁ αἰσθητικὸς ἔθνη καὶ ἑλληνοφιλῶν. οἱ
~~Ρωμαῖοι~~^{ὅμως} δὲ μετέγραψον ἰσορροπίας καὶ ἐξισορρο-
~~πίας~~^{ἀλλ'} οὕτως ὡς νὰ συνδέσῃ καὶ αὐτοὶ ἔργα ὡ-
~~σίων~~^{αὐτῶν} ὡς ἴσως διό' ἔχει τὴν ἐπίδρασιν ὅπως ἐξου-
~~δεμῶν~~^{ἐπὶ} τῆς ψυχῆς οὐκ ἐπὶ τῆς λαμπρότητος καὶ ἐύτασιν
~~καὶ ἁρμογῆς~~^{τῆς} λαογ. πῶσον διακρίσιν θαυμαστῆς
~~καρμολογίας~~^{καρμολογίας}, ἰσορροπίας καὶ βαρῶς ῥητορικῶν. δὲν ἦσαν τῆς
~~ἀντικρίσεως~~^{ἀντικρίσεως} καὶ τῆς φαντασίας τῶν ἑλλήνων οἱ ῥωμαῖοι, ἀλλ'
~~ἦσαν~~^{ἦσαν} ἰσορροπία, φαινολόγοι εὐσταθεῖς, ἔχοντες ἀρετὰς δι-
~~ὰ~~^{αἱ} συγκρατοῦναι ἢ ἰσορροπία. (πρβ. Α. Μαυροφρύδην φιλολογ.
 Α. 201. Κουμανοῦδην Συλλογ. 1848 σελ. 230. Σαμψ. Παροιστῶν
 1879 σελ. 357. Βοῖσν Αἰθνα Β. 265 Ribbeck ἐν ἑκτῇ)
 Συλλογῶν τῆς ἰσορροπίας καὶ πνεύματος τῆς τάσεως δὲ δι-
~~ερεύσαν~~^{εἰς} τὴν ἰσορροπία ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἱστοριογραφίας, ἥτις δια-
~~κρίσιν~~^{κρίσιν} φῶσιν τὴν μετῆσιν τῆς ἰσορροπίας ὅσα ἵσχυ-
~~ρῶν~~^{ρῶν} τῆς ἰσορροπίας. ἐπίσης εἰς τὴν ῥητορικὴν καὶ τὸς ἐπὶ
~~τῆς~~^{τῆς} ἰσορροπίας ἢ ἰσορροπίας ἐπιστήμης. τὸ ῥωμαῖο δὲ
~~καὶ~~^{καὶ} διοικητῆς μετὰ τὸν ῥωμ. ῥωμαῖον (πρβ. Michailēt

ἡ γέννησις ἑλληνικῆς φρονήσεως ἐν τῷ ἑλληνισμῷ
 (πρὸς τὴν ἑλληνιστικὴν φρονήσεως). Ἡ ἑλληνιστικὴ ἔστι ἡ
 δευτέρου μοῦρα καὶ λαμβάνει αἰσθητικὴν ἀνάπτυξιν
 αἰ (πρὸς τὴν ἑλληνιστικὴν φρονήσεως) καὶ αὐτὴ ἡ φρονήσις ἐν τῷ
 ἑλληνισμῷ πρᾶξι μᾶλλον ἢ θεωρίᾳ (πρὸς τὴν ἑλληνιστικὴν φρονήσεως)
 ἀλλὰ καὶ οἱ συγγραφῆς ἐπεδράσαν διὰ τὴν ἑλληνιστικὴν
 ἑλληνιστικὴν (πρὸς τὴν ἑλληνιστικὴν φρονήσεως). ἀλλὰ καὶ ἡ ἑλληνιστικὴ
 ἑλληνιστικὴ φρονήσις τὸ ἑλληνιστικὸν ἑλληνιστικὸν καὶ
 ἑλληνιστικὸν στοιχείον. ἀνευδύνως ἀπὸ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐν
 ἑλληνιστικῷ ἑλληνιστικῷ ἑλληνιστικῷ ἑλληνιστικῷ κατὰ τὴν
 ἑλληνιστικὴν ἀλλὰ δὲ εἶναι εἰς τὴν ἑλληνιστικὴν ἑλληνιστικὴν
 ἡ μετὰ τὴν ἑλληνιστικὴν ἑλληνιστικὴν.

Μέθοδος τῆς Γραμματικῆς τῶν ἑλληνιστικῶν χρονολογικῆς

ἑλληνιστικῆς εἶναι ἑλληνιστικὸς ἑλληνιστικὸς ἑλληνιστικὸς
 ἑλληνιστικῆς ἑλληνιστικῆς ἑλληνιστικῆς, διότι εἶναι
 ἑλληνιστικὸν εἶδος ἀνευδύνως κατὰ ἑαυτὸ ἑλληνιστικῆς.
 ἑλληνιστικῆς τῶν ἑλληνιστικῶν μετὰ ταῦτα ἡ ἑλληνιστικὴ εἶναι
 ἑλληνιστικῆς τῶν ἑλληνιστικῶν ἑλληνιστικῆς ἡ ἑλληνιστικῆς μετὰ
 ἑλληνιστικῆς ἑλληνιστικῆς εἰς τὴν ἑλληνιστικὴν ἑλληνιστικῆς
 ἑλληνιστικῆς ἑλληνιστικῆς ἑλληνιστικῆς καὶ ἑλληνιστικῆς ἑλληνιστικῆς.

Περίοδος Α' (153-214) οἱ ἑρῶναι 5 αἰῶνι ἀπὸ κτίσ. Πύμης μέχρι
μοδ α' λεβ. ὑπερίου (1-513 μ.τ. Πύμ)

Β' (241-146 πλ.) ὁ ἕντος αἰῶνι κτ. Πύμης αἰῶνι καδ'
- ἀν γινέται ἡ ἑρῶναι ἐπίδρασις τοῦ ἑρῶναι ἀπὸ τοῦ
τύχου τοῦ α' λεβ. πύμ. μέχρι τοῦ καταστροφῆς τῆς Κόρινθου
- 800 (513-608 κ.ρ.)

Γ' ὁ 7^{ος} αἰῶνι ἀπὸ κτίσ. Πύμης, καδ' οἱ ἐπιτελείται ἡ ἐπι-
- δράσις τοῦ ἑρῶναι ἀπὸ κτίσ. Πύμης (146-42 πλ ἢ 608-212 κ.ρ.)

τῆς σημαντικωτάτης γαῖαν περιόδου διακοσμη-
- ῶν δύο γήματα. Ἐν τῷ β' ὑπεριεβαίει τῆς αἰῶνι τοῦ
πύμ. χόρου. ὡ' α' 146-88. ἢ τοῦ μέχρι τοῦ α' ἑρῶναι. πύμης

Δ' 42-14 πλ. ἢ 212-767 κ.ρ. ὁ αἰῶνι τοῦ ἀγούρου
ἀπὸ τοῦ ἐν φη; μέχρι τοῦ δαν. τοῦ ἀγούρου.

Ε' (14-11 1/2 μ.τ.) α' αἰῶνι μ.τ. μέχρι τοῦ δαν. τοῦ τραιάντ.

Σ' (117-476 μ.τ.) ἢ τοῦ μέχρι τῆς καταστροφῆς τοῦ (Κόρινθου).
Λεβ. Πύμης

Πηγαι ἢ βοηθήματα.

- πηγαί
 - Α' ἄμειροι: ἐπιγραφαί τομίσματα ἀνοδοσημίματα
 - Β' ἄμειροι ἐν τῷ αἰῶνι ὑπεριεβαίει.
- Βοηθήματα
 παρουσιάζει τὰ βιβλία εἰμένα ἀπὸ τῶν πηγαι καὶ
 συλλεγῶν εἰς τὴν προσημ. καὶ τὰ ἑρῶναι ἀπὸ κτίσ. Πύμης.

Ἄλλοι: αὐτὰ καὶ συμφόμενα συγγραμματα ἡ ποιημ. . . κύρια.
 Ἐμμεσοί: ὅσα ὑπερῆσαν γραμμ. εἰδήσεις ἢ κρηώτερα
 α.) τοῦ Κικέρ. καὶ φιλσο. καὶ λογοτεχνικά ἔργα κρηώτερα
 β.) τοῦ Ὀράτου αἱ 3 ἐπιστολαὶ τοῦ Γ' βιβλίου. γ.) Γαίμου
 ὁ ὑπερῆσαν ἀλάστορος. δ.) ὁ Κόιντος de institutione
 οὐρανοῦ καὶ δὴ αἰούτῳ 12-15 βιβλ. ε.) Λουθημίου καὶ
 συμφόμενα πηκτὴ καὶ ἱστορ. τῶν Καυκάριων. ζ.) Β. Πα-
 τερικῶν ἢ ἱστορία. η.) Σέξμα τὸ τέλειον βιβλίον =
 (οὐρανοῦ sententiae) καὶ καὶ φιλσο. ἔργα. θ.) Πη-
 κίου τοῦ κρηώτου. ἢ φουσ. ἱστορία καὶ τοῦ κρηώτου αἱ
 ἐπιστολαί. θ.) Αἰχίου Γαίμου αἱ ὀκτώ αἱ νῦντι καὶ
 ι.) Μαυρουβίου καὶ Saturnalia. καὶ κρηώτου δει-
 χασον οἱ εἰδήσεις τῶν σχολιαστικῶν.

Ταῦτα εἶναι ἰσηρά καὶ ἰσημῆα ὅσοι εἰς τὸν κρηώτου βιβλίου
 εἰσεγαμένην Γραμματικῶν αἰούτῳ λατ. βιβλ.
 τοῦ Φαβριίου (1647) καὶ τῶν ἰδίου βιβλίου. ἔχοντα
 ὅλην μοτογραφίαν δι' ἑμᾶλλον συγγραφεῖα, ἢ καὶ
 τὸν ἀριθμοὺν ἐκδόσεων καὶ ἀνακρίσεων καὶ ἐν ταῦτα
 ἀναγράφονται καὶ οὐρανοῦ καὶ αἰούτῳ ἀνα-
 γνῶσι καὶ ἀνακρίματα καὶ εἰδηστικῶν τὰ μέγιστα:

Geschichte der Römischen Literatur von Schanz
in 2 Bänden 1890. 2te Aufl. 1890.
Επίσης ἀξία εἶναι ἡ ἐπισημ. ἔκδοσις τοῦ Teuffel ἢ ὑπάρχει ἡ ἔκδοσις
μεταφραστικῆς. Ribbeck ἐπισημ. ἔκδοσις ἑπισημ. ἔκδοσις.
Patin " Etudes sur la poesie latine.

Ἐπισημ. ἔκδοσις ἀξία. Πραγματικῶς: ἔκδοσις.
Καθόλου ἐν ἀδελφείᾳ τοῦ Δ. = Ζ. ἢ Ι. ἢ ἐν τῷ ἔκδοσι
τοῦ 1879. ὁ α. ἢ β. ἔκδοσις ἑπισημ. ἔκδοσις. Mommsen
ἐπίσης Müller-Saunders ἔκδοσις ἑπισημ. ἔκδοσις.

Ἐπισημ. ἔκδοσις.

Ἐπισημ. ἔκδοσις. Οὐ μόνον ἡ ἐπισημ. ἔκδοσις ἑπισημ. ἔκδοσις
ἀξία ἀλλ' ἢ ἐν τῷ ἔκδοσι ἑπισημ. ἔκδοσις ἀλλοι. καὶ
ἢ ἑπισημ. ἔκδοσις ἐπισημ. ἔκδοσις. οἱ ἐπισημ. ἔκδοσις
ὅσοι ἐπισημ. ἔκδοσις οἱ ἐπισημ. ἔκδοσις ἑπισημ. ἔκδοσις
ἀξία ἀλλοι. ὅσοι δὲ ἀξία ἐν τῷ ἔκδοσι. ἑπισημ. ἔκδοσις.
ἐν τῷ ἔκδοσι ἑπισημ. ἔκδοσις ἑπισημ. ἔκδοσις
οἱ ἐπισημ. ἔκδοσις ἑπισημ. ἔκδοσις ὅσοι ἐπισημ. ἔκδοσις
ὅσοι ἀξία ἑπισημ. ἔκδοσις ἐπισημ. ἔκδοσις ἐπισημ. ἔκδοσις
ἑπισημ. ἔκδοσις (Α. Μακρῶν ἐν τῷ ἔκδοσι. ἑπισημ. ἔκδοσις) ἀλλοι
ἐπισημ. ἔκδοσις ἐπισημ. ἔκδοσις ἑπισημ. ἔκδοσις οἱ ἐπισημ. ἔκδοσις

φαίνονται συγγενέστεροι πρὸς τοὺς Γαλάτας. ἔτιμα ὁ-
μως καὶ ἐπιμελείας ἐγγὺς Ῥωμαίων ἐν ἑστέῃ χρόνῳ.
εἰσῆλθεν ἑθνομίωσις καὶ ἀριστοκρατία.

Οἱ Ἰταλοί. Αἰόσθητες ὀπιμῶς τοῖς Ἰσχυροῦσι μαχεύουσι. Ἰταλοί-
κοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. παραλαβόντες τὴν Ἰταλίαν ἐγένετο αἰφύλων
σαν ἰσως πρὸς Ν. τοὺς παλαιῶν. κατὰ τὴν ἑστέῃ, ἀπὸ τῶν
ωανταχῶν αἰουχέμοσι ἀπὸ ἑστέῃ σπέρματα ἀρισ-
τοκρατίας. βίου. διεκρίθησαν δὲ ἐν διαφ. φύσιν: λα-
τίνους, Λαβίτους Οὐβρούς, Οὐρολοῦσις Λαυίνας καὶ
καὶ ἐκτορφώσαν ἰδίας διακρίτους. ἐξ ὅσων τῶν ἑστέῃ.
λοῖπον οἱ Ἰταλῶνες εἶναι ωανταχῶς διάφοροι καὶ
μαχεύουσι. περὶ τῶν Τυρρητῶν (Τυρρί) εἰσῆλ-
το ἰσχυρῶς δὲ ἐγένετο. ἔτιμα οἱ ἀρχαῖοι οἱ Ἰταλοί - διατὶ ὑστέρον
εἶπον καὶ αὐτὰ πρὸς τοὺς Ἑλληνας σοικία πολιτικῆς σαν ἐστέῃ -
ἡ ἰσχυρῶς τῶν ἑστέῃ ὑστέρον διάφοροι, καὶ τὸ ἑστέῃ - πολιτικῶν
μα τὸ αὐτὸ. οἱ Ἑλληνες καὶ ἐστέῃ διακρίτους καὶ
χωρῶν ἐστὶν ἑστέῃ ωανταχῶς ἐστέῃ τὴν ναυτικῶν καὶ ἑστέῃ
δοτὶ ἐστέῃ ἐστέῃ πρὸς ἑστέῃ ἑστέῃ. ἔτιμα
καὶ τῶν ἑστέῃ ἐστέῃ τὴν δαυμαστικήν
ἰδιοφύσιν δὲ καὶ ὑστέρον πάντα ἑστέῃ ἑστέῃ.

Συμπεριεστέθη τῶν ῥωμανῶν τὴν ἱστορίαν εὐλαβῶς τοῖς ῥωμαίοις μάλλον πρὸς
 ἑλλήνων ἐστρατιάν τὴν γερουσίαν καὶ δημοκρασίαν, οὕτως δὲ ἀνεκλόγητον γὰρ
 ἐν τῇ ἀνατολίᾳ ὡρῶντα στοιχεία. φύνην μόνιμους καὶ ἰσχυροὺς ἐδραμο-
 γίους τοῖς ῥωμαίοις θεοῖς, καὶ τὴν εὐδαιμόνιαν σκεπασ-
 σαν θεοσάφοντες τοῖς ἀρχαίοις ῥωμαίοις καὶ τὴν οὐκ ἐπιση-
 μείαν, καὶ οὕτως καὶ ἰσχυροὶ μάλλον συνειδητοὶ αἱ ὑ-
 ποτακτικῶς ὑπὸ τὴν ῥωμαίαν, ἐν τῇ διασημότητι
 ταύτῃ τοῦ πνεύματος δὲ ἀεισομένη τὴν ἀνακάλυξιν
 τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπισημῶν ἀπὸ ἀρετῆς σημεῖος καὶ ἰσχυ-
 ροῦς. τὴν φύσιν ὑποτάσσου ῥωμαίων γὰρ ἐδὴν τῆς ἱστορίας
 (ὡς ἐπισημῶν ἢ κινήσῃ τὰ συζητήσια) ἐνὸς δὲ ἐν ἑλλάδι
 μὴ ὑποτακτικῶς ῥωμαίαν ἐνόητος ὑψίστου δὲ
 ἀρχῆς καὶ ἀμφικινητικῆς καὶ ἐπισημῶν τὸ διατρεπτικῶς δια-
 δοχῆς τὰ ἱερωτικῶς ὑπὸ ἑλλήνων ἰσχυρῶς μεγαλῶς παύσης.
 ἐν τῷ φύσιν ἀεισομένη λήθη τῶν συζητητικῶν θεοῖς. ἐν
 ἑλλάδι ἐπίτητος ἀρχῆς ῥωμαίων τῶν διατρεπτικῶν διότι ἔχον
 αἰφύχῃ ἐπισημῶν ἀπὸ ῥωμαίων ἐν τῇ ἱστορίᾳ γίνεσθαι τῆ-
 ρος ἐπισημῶν, ἐπισημῶν δὲ ῥωμαίων ἐπισημῶν
 ἐπισημῶν αἰσθητικῶν, ἃ ἴσθον ἐπισημῶν ἐπισημῶν μὴ
 ἐν τῇ ἀνακάλυξιν ἐπισημῶν δὲ ἐν τῇ οὐκ ἐπισημῶν

ἐν ἰσχυρίαις αἰσώχμοι ἔφυε. ἡ ἀσφαλίσις εἶπε
 πρὸς ἐπισημαίνουσαν κατὰ τοῦ Εἰσῆς ἀποκ. Ρώμ.
 εὐδοκ. οἱ Ρώμ. γινώσκαι ἐσθλαίμοι, στρατιωτικῆ
 κ. νομομαθίαι. ἡ εὐπρέπια τὰ ἰσχυρίαις ἢ ὅσα
 ἰσχύει τῶν ἀνθρώπων, ἀποσταχίται ἰσχύει τῆς πατρῴιας
 potestatem, ἡ οὐδὲ εὐχρημα. ἡ ἀσφαλίσις. οὐκ ἔστι
 ἐπισημαίνουσα ὁ Ρώμ. παρασημαίνουσα τῆς δεξιότητος, φιλομαθίαι
 φιλοσοφίας, ἐμβριθείαις μετ. δὲ ἀποσταχίται, ὅπως
 ἡ ἀσφαλίσις, ἡ φαντασία ἡ ἐλευθερία ὡς ἰσχυρὸν ἔργου
 (Αἰν. β. 847) τὰ ἰσχύει εἶπε οἱ Ρώμ. ἰσχυρὸν ἔργου
 πρὸς τῆς ἐπισημαίνουσαν ἢ ἀσφαλίσις τῶν Τυσε. (Αἰν. β.
 Αἰν. β. 106.) κ. ὁ Παχίβιος (Ταμ. Ἰστορ. ἑσθλαίμοι ἔ. κ.
 Πορ. Α. 2-4.) Ὁ δὲ ἰσχυρὸν ἔργου τῶν ἀσφαλίσις
 καὶ τῶν ἰσχυρὸν ἔργου τῶν ἀσφαλίσις τῶν ἀσφαλίσις
 κ. ἐπισημαίνουσαν κ. ἐπισημαίνουσαν ἢ ἀσφαλίσις, μετὰ τῆς ἀσφαλίσις
 χῶρον τῆς ἐπισημαίνουσαν (Ορ. ἑσθλαίμοι II 1.56)

— Ἡ ἐπισημαίνουσα τῶν Ρώμ. πρὸς τοὺς ἔργου ἦρξαιτο
 ἐν χρόνοις παλαιότεροις διὰ τῶν ἀσφαλίσις, κ. ἐπισημαίνουσαν
 ὅσα ἐπισημαίνουσαν μετὰ τῶν ἀσφαλίσις τῆς ἐπισημαίνουσαν (ἑσθλαίμοι
 "ἀσφαλίσις καὶ ἐπισημαίνουσαν Ρώμ.) ὅσα μετὰ τῆς ἐπισημαίνουσαν

τα μνημεία και γλῶσσας μεγαλοτεχνίας, ὅσος ὁ Ρωμαῖος
μετερουδμιοδὴ ἔπειτα ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον.

Γλῶσσα.

Ἡ λαογλῶσσα ἐστὶν διαλεκτὸς Ἰταλικῆ, ἀπὸ δὲ
τοῦ λαοῦ διαδοθεῖσα εἰς πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν ἐπέερα-
μον ἢ αἰωρίους - ἔλα πύρας καὶ εὐρ. ἢ ἄφρην.
αἱ Ἰταλικαὶ διαλέκτοι ἀνήκουσιν ἐς τὴν λατ. ὄμισην
καὶ κριωτέραι δὲ εἶναι: α.) ἡ Θουρικὴ παρὰ τὰς
Λαυνίους (οὐδὲν μόνον 200 μικρὰ ἐπιγραφαί) -
β.) ἡ Οὐβρική ἐν τῇ ΒΑ Ἰταλίᾳ τῇ γινώσκοντι κα-
χίον καὶ ὄση. ἔνεμα ἢ μεγάλης ἐπιγραφῆς (πινάκας
Τροβίου: ἀναγραφὴ ἰορροσικῶν ἢ ἰεροτελεστικῶν)
γ.) Οὐσουλική δ.) Λαβελλική. αἱ δύο αἶται δια-
χέονται κατ' ἄλλαν συγγενῶν ἡμετέρων ἢ κατὰ Ἰταλίαν
(λατφ. αἰωρ. ἀναγ. 26. Βασίλ. Ρωμ. πτολ. 1-18). καὶ
ταῦτα εὐτερεῖ ἐπιγρ. ἴσως εἰσὶν ὁμοίωτα ἐξ ἑν συγγενῶν
ὅτι ἡ μὲν Οὐσουλ. εἶναι συγγενὴς ἐν Οὐβρ. ἢ δὲ Λα-
βαλ. τῇ Θουρικῇ. ὑπὸ τῆν κριωρίων καὶ ἀνωτα-
τάτων ἢ Κερικῆ ἢ Τυρρηνικῇ ἢ δὲ Λαυονικῇ
ἢ Ἰταλικῇ διαλέκτοι; ὑπὸ δὲ τῆν ἑλληνικῶν καὶ Μαγ-
δαλαῶν γλῶσσῶν ἢ ἑλληνικῶν. ἡ γλῶσσῆς οὐκ ἔστι

νική ἔχει ανατολικήν συγγένειαν πρὸς ἐπιπλατινικὴν
τὴν εἶναι ὀρθή. αὕτη συγγένεια πρὸς τὴν κελτικὴν
καὶ οὖν τὴν κροτων πρὸς τὴν ἑλληνικὴν δι' ἴσον λόγους.

Γραμματικῶν. δι' ἀποπρῶτον ἔχου μόνον. — Παιτιτικῶν
καὶ οὖν τὴν κροτων μετεβλήθη (πρὸς λαμψ. ἰσρι λατ. γένος καὶ ἑλληνικῶν
καὶ φιλοσοφίας 1882. 1. Κατὰ τὴν ἀρ. Γραμματικῶν ἐν. — ὁμοιότης.

ἡ λατ. ὁμοιότης τῆς λατινικῆς (Α. Αἰμαρτ. Ρ. ἀρ. Α. 90. —
20. Δεσφ. I, 4. σφ. 425. Πρωτ. Νουμά 2) τοῖσι συμ-

φωνοῦσι καὶ οἱ Ρωμ. καὶ οὖν ὁ Κοίντος. (Inst. α. Α. 5) ἡ γένε
τὴν οἱ Ρωμ. ὡς τὰ πνευμ. αὐτῶν ἀρῶντα καὶ ἐπὶ τῶν

τῶν ἀνάγονται εἰς τοὺς ἑλληνας. καὶ (βιβλίον) ἔτι ἀμείω-
την ἔτι καὶ πρὸς τὴν λατινικὴν μάχιστα ἔτι καὶ λατινικῆς

καὶ ἔτι πρὸς αἰωνίων. ὁμοιότητος, ἡ δὲ τὴν γένεσιν λό-
γῶν ἔτι. ἄλλοι μὲν ὁμοίως εἶναι καὶ οὖν τὴν λατινικὴν

ἀλλοὶ δὲ εἰσαχθῆσαι μετὰ τοῦ ἑλλ. ἰσχυρισμοῦ. ἀλλο
καὶ ἰσρι τοὺς γένους ὁμοιότητος. ἡ λατ. ἀναβιβασί-
κων τῶν ἐν τῷ F (πρὸς λαοφ. 1135 Bekker).

Παρ' ἑξήκωτον ἔχου οἷον Ρωμ. καὶ ἱταλοὶ τὸ ἀρῶν-
βητων (Ταυ. αιμαles 11, 14. Ρωμ. ἀρ. Α. 31. Πρωτ. Ρωμ. 5)

καὶ οὖν ἑξήκωτον εἰς τὸν κροτων λατ. λατινικῶν

Αβράβητον. Ὁ ἄριστος οἱ Κυμαῖοις Σμερξῆλαι (Mormisen A.)
 εἰς δὲ ἀρχῆν 21 γραμμ. τὸ Θ φ, κ δὲν παρέχον
 δυνὴ ἢ γῶσσα ἐπὶ εἰς δασύς φθογγοῦς. ἢ κενός
 δὲ τοῦ Κ υ Ζ συνὲν κρήνῃ κερωρίσθη, ἀπὸ Κ ἔγρα-
 φον Θ ὁ ἀπὸ Γ καὶ ἀρχῆς (Gajus) τὸ δὲ Ζ ἀνεωχρῆτο
 ὡς ἐπὶ τὸ πηλοστον δια Σ, εἰσπλῆ κ το V εἰς λατ. λέξουσ (ὄρα
 Cognat cours d'επιγραφ. latine). ὑπερ τῆ τοῦ αὐτοῦ κ
 ἢ διασποχῆ ἐγένετο παλὺ ὕστερον ἐν τῇ μικρογραφίᾳ.
 ὅτε οἱ ἀρχαῖοι συνέχον τὸ C υ Γ, C υ Κ φαίνεται ἐν
 ἐπιγραφαῖς cocommen necotia (περὶ Κρού. 41-54)

Χαρακτῆρῆς καὶ κατ. αἰμαδ.). Ἡ ἀρχαιοτατὴ γῶσσα διεκρίνετο
 ἐν ἀρχ. λατινῆ. κατὰ τὴν δια τῶν ἐξῆς. α.) δὲν ἰσχύου τὸ δασύ Teses;
 θνοῖος. β.) δὲν ἰδιπρασιαφε ποικιλία σύμφωνα. Aciles.
 (βλ. Κουμαν. ἐν το Λεξ. ἐν λέξει ἀλλοθῶν) γ.) ἔγραψεν αἰ-
 ε, οἱ ἀπὸ α ε κ ο ε, κ εἰ ἀπὸ ἰ οἱ ἀπὸ ο υ. εἶναι περὶ
 ἐρχοῦ δὲ ὅτε ἐχρησίσθη ἔοικεν ἐξ ἐπιγραφῶν αἰ κ ο ε ἀπὸ
 α ε κ οἱ (βλ. Κουμ. σ. 230) δ.) ἡ ἀρχαιοτατὴ λατ. ὡρα
 ἰδοῦν δ ἐν τῇ ἀφαρῆ. π.χ. pucymandod. ε.) αἰσο-
 βάξῃ σφραγῆς τὰ τε σύμφωνα, ὡς τὸ m τὰ αἰ. τὸ s
 τὰ ὄραμ. ἐπὶ τοῦ γ. πρ. ὑπὸ φημ. dede = dedit. τὸ η ἀπὸ

ποιός το δευτερευόντος μετά τὴν ἀνοδοῦν οὐκ ἔγνω ο
 nio = nium). ἀπέκοπτο καὶ βραχία οὐκ ἔγνω (dedu-
 cederunt) ἔφρασον τοὶ ἐβ (matre ante matre).

Ἡ ἡ σύνταξις ἦν ἀνακτος καὶ παρατακτικῆς. Τὴν Fib. Ἐπιγραφαι
 cum Latinitatum γινώσκουσαν ἰσχυρὸν ἔσχε. τὸν πάλαι-
 νος παλαιότητα ἐπιγρ. μετρίως ἔσχε καὶ ἔσχε: Α) καὶ
 ἔσχε τῶν Fratres arvales. Β) καὶ elogia (ἐπισημεία)
 καὶ ἐπὶ τῶν λατρῶν τῶν Συνηθῶν. Γ) ἡ columna το-
 trata C. Deilli. Α) τὸ σκεῖ Βασιλέων σκεῖ δόγμα
 καὶ ἄλλα δευτερεύοντα. καὶ μετὰ τούτων ἔσχε
 κατὰ Ritsch "Priscae Latinitatis monumenta."
 καὶ ἐπὶ Α) τὸν τῶν CIL τῶν Mommsen). Τυχόντων
 δι' ἔσχεσαν σπουδαιότερα ἐπιγραφαὶ 1) ἡ ἐπιγρ.
 τοῦ Μαρτίου 2) ἡ ἐπιγρ. τοῦ Πηνελόπειος 3) ἡ ἐπιγρ.
 τῆς 1900 ἐπὶ τῆς Ρωμαῖας ἀγορᾶς. ἑσχετῆς πρὸς ἄλλοις
 ἡ Pusia Latinitatis ἐπιγράμματα μετὰ τοῦ 240 π. (ἄκο-
 πηται ἐπὶ φιλίᾳ Β' 147). ἑσχετῆς δὲ ἡ Μαρ. τ' ἀπο- πρὸς ἀπελευ-
 θέσει καὶ παρακλήσει ἐπὶ τῶν ἐπερτοκτικῶν ἀνακτικῶν ἢ διαφόρων
 καὶ τῶν παρακλήσει ἐπὶ αἱ νεοκαλ. γλώσσαι ἀνδρῶν ἐσχε. καὶ γλώσσαι.
 τοῦ ἑσχετῆς διὰ τοῦ ἑσχετῆς. ἑσχετῆς ἀνακτικῶν

προσωδία.

την γραμματικὴν ἐπιρροὴν τὴν ἡρώσων. ἡ ἑρσιὰ ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ ἐφέρεται τῷ ἔργῳ εἰσαγαγόντι τὸ δακτυλίστριον (Rev. A. 49) ἀντὶ τοῦ Σατουρνίου στίχου, ὃς δὲ ἰσχυρὰ καὶ μακρονίστη τὴν ἡρώσων, ἐνὶ τῷ ἐλαμίετροι. ἐπέβαλε τοὺς μακρόνας τὰ ἔργ. προσωδίας — ὁ ἔργος ἐμαρμί ὅτι διὰ τὴν Γαλλικὴν ὁ Καβελαι ἐπὶ τὴν Γαλλικὴν ὁ Δάντης διὰ δακτυλίου τὸν μὲν οἶσος τὸ ὑπάρχον. Ἡ δὲ δεδιὰ τῆς ποιήσεως εὐπρόσθετο καὶ διὰ τῆς προφορᾶς ἔρε μνηστὺ ἡχοῦ καὶ ὄχου. ὑπὸ ἔργον δὲ ἐκ τῆς δὲ προσωδίας ἀ. ἡ τῶν τῆ αὐτοῦ καὶ τῶν γαλλικῶν δημηδῶν β.) ἡ τῶν ἡχοῦ τῆς δόξιος ἡ καὶ ὡς ἔντεχνος εἶναι μακρὸν συνδημακμῆ. εἶχε δὲ ὡσαύτως ἀρχαίους μετρίων ἐπίδρασον ἐπὶ τῆς προσωδίας ἢ μετρίων. ἡ δὲ οὐ μόνον τὸ ἔργον τῶν ποιητικῶν ὡρθε ἀλλὰ καὶ πορὺ συνετέλει καὶ ἐπὶ τὴν ἔργον οὐσίας διαφύλλον. (βλ. L. Müller "Rei metricae Latinae propositum proaeque Plautum et Terentium 1878 σ. 7-17), περὶ δὲ τῆς προσωδίας τῶν γαλλικῶν (Plessis "Métrique Grecque et Latine Παρισ. 1889.) τινες τῶν Ῥώμ. Γραμμ. ἠποσχέθησαν εἰς τὴν μετρίων (ὅσα Σερ. Μετ. σ. 33) ἐπέτεροῦσιν τὰ ἔργ. μετρίων.

ὑφίστατο ἢ γλώσσα καὶ ἄλλαι μεταβολαί εὐροσαρμοφεμένης Διόρθωσις τῆς
 ἑσπερίων ἑλληνικῶν, μάλα ἐν ὅσῳ οἱ εὐγενεῖς κοινώσαντο αἰ -- γλώσσας.
 τὴν, καὶ ἐξαιρουμένην: γένηται καὶ τὴν ἀδούμα καὶ
 κώπεται κενὰ φράσεις ἀνεβαλόντι, μεμνημέναι
 ὅπως καὶ γένηται παρμενίδου ἐν τῇ ποιήσει. (Odet Riemann
 'Etudes sur la langue et la gram de Tite Live') ἢ
 διορθωσις τῆς γλώσσας τόσον ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἐπιφάνειας
 καὶ τῆς ἑλληνικῆς ὡσαύτως ἡ Πολύβιος (1.22) γένηται καὶ
 140 π.λ. καὶ αὐτοὶ οἱ λογιώτατοι τῶν Ῥωμαίων ἕνα μόνον
 τὴν ἑσπερίων πρὸς τοὺς ἑσπερίους. 510 ἠδὲσαντο τὰ ἐκπύ-
 πτω. εἶναι δὲ ἐπιφάνεια ὅτι ἡ κατὰ τὴν αἰὶν γλῶσσα κατὰ τὴν αἰὶν
 τὰ ἦν τεχνικὴ ὄψις καὶ ἡ γραμματικὴ. (Zarf. Anl. 82) διηλωσίου
 ἡ Μαυροφρ. φιλολογία Β' 173). ἐγέννηται οὕτω ἐν Ῥώμῃ τὰ
 γλα μεταξὺ τῆς γλώσσας καὶ λογιῶν καὶ τοῦ ὄχλου ἦτοι
 ἡ διηλωσίου (lingua rustica, sermo rusticus ple-
 beius) lingua urbana) καὶ ἐπ' ὅσον μὲν ἡ ἀρχαία
 γλα ἐγένετο μόνον ἐν Ῥώμῃ τὸ γλασμά δὲ ἦτο τόσον ἐν τοῦτοις ἢ ἀρχαί-
 οῦς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ αἰσθητῇ ἐπιφάνειᾳ, ἀπὸ τοῦ σὶα ὑπόχρησ.
 τοῦ ὅμως ἀρχαίου ἀνώχτος ἢ γλασμά Ῥώμη καὶ οὕτω
 ἡ λατ. γλῶσσα συνετέλεσε τὸ ἔργον, ἐν ὁ ἀρχαία γλασμά

ρογιατενικαί. ἔτινεν, ἀπ' οὗτου μαχισσα εἶπεν αὐτοκρίψα αὐτῆ ἢ ἐπι-
 δρασι τῶν ἐξ. βραχμιάων. ἢ ἡ μὲν καθαρύουσα ἔμε-
 νε τερὰ, ἡ δὲ κολαί' α αὐτοκρίψα τὰς ρογιατενικὰς
 συγκρίσεις συγκρίτους τὰς τερμωδίας τοῦ πλάτου ἢ τὰ πρῶτα
 συγκρίσεις ἢ καθαρῶν τοῦ Κάλωνος πρὸς τὰς συγκρίτους ἐπιγραφὰς εὐρισσο-
 μεν τὴν ἀρχαίαν. πρὶν το *senatus consuetum*
de Bacchanalibus (εὐρισθὲν τὸ 1640) : ἐπιτοχὴ τῶν ἐνοσίων
 τοῦ 18ῆ π.λ. ἰσὸς ἰεριστοχὴν τῶν τελετῶν (Τίτος Λιβ. 39, 8-18,
 περὶ οὗ ὄρα Mom. CIL A. 176 ἢ Συγγ. μεταφρ. ἀργυρο-
 πύχου ἢ Ρώμ. ἔθνος ἱστορ. σ. 292" ἢ ἕτερα ἐπιγρα-
 φῆ ἐν CIL Mom. B. ἀρ. 5041 τοῦ 176 π.λ. ἐπιτοχὴ πλάτων
 εἶναι ἐνοσίγασμα τοῦ Αἰμῆίου Πλάτωνος ἐναντίον τῶν
 Λουσιανῶν (ὄρα πλάτων. ἐν βίῳ 4.). καὶ δύο αὐτὰ ἐπι-
 γραφαὶ ἔχουσι μαχισσὶ ἀρχαίαν μορφήν ἐν συγκρίσει
 ἰσὸς τὸν πλάτων, ἐν αὐτῶν, δηλ. ὑπάρχει ἡ ἀρχαία τὰς
 ἐν τῷ ἰσὸς πλάτων, ἢ ἰσὸς τῆ καθαρύουσαν, ὅσος ἐν-
 ἰσὸς τῶν ἰσὸς ἰσὸς ἰσὸς ἰσὸς. ἐν τῶν ἐπιγρ. τὰς τὰς
 ἀπαρῶσιν αἱ ἰσὸς *ciniversei*, *arfeisse*, *cœneis*, *nisei*
nominus (-nis) senatus (=tos) poplicod (=publico)
-privatod (=privato) facillined (=facilline) putist.

Οὐκ ἔστιν ἡ ἀνάσχυσις τῶν ῥημάτων - ῥημάτων ἕνεκα ὑπὸ
 ἔφορον ὡσπερ ἡ ἀσχυρία (α. ... Λουκιῶς, Λου-
 κρήσιος, Καταφύγιος, Καίσαρ, - Σαχουσίσιος). Κατὰ τὸ β'
 ἡμῶν τὸ 7^ο αἰ. αὐτοῦ κ.ρ. συμμοίωσις ἡ ἀσχυρία τοῦ περὶ
 ῥημάτων, ἢ ἐπιφωτιστικῆς ὁ Κικέρων καὶ ὁ Καίσαρ. τὸν δὲ ἀ-
 σχυρῶν τῶν ὡσπερ ὁ Βεργίλιος (ὅσα νεῖσε μεταφ. ὑπὸ
 Γραμματικῶν Μαλασκή - ἡπερὶ τοῦ παρακλήσιος τῶν λατ. ῥημάτων
 - ἡ ῥημάτων τῶν ἐπιφωτιστικῶν ἢ ἐπιφωτιστικῶν ἀσχυρῶν
 ἄρχεται μεταβαλλομένη ἐν τῶν ὑπερίστων χρόνοις, ἐπι-
 φωτιστικῶν καὶ τῶν ἀσχυρῶν. τῶν αὐτῶν ἐπιφωτιστικῶν
 εἶναι οἱ ῥημοὶ καὶ ἄλλα νεῖμενα ἐν τῶν Α. CIL τοῦ Μο.
 Ὁρθογραφία - ἡ ἀνάσχυσις - τῶν ῥημάτων καὶ ἡ μεταβολὴ τῶν
 ὡσπερ ἡ ἀσχυρία. ἔφερε καὶ τὸ φησὶ τῶν ὀρθογραφίας
 ὁ Ἄγγλος ἐφρόντι ὅτι καὶ μακρὰ φωνήεντα ἔφε-
 ρε - τὰ γράφονται διττῶν καὶ τούτου δείγματα ἔφα-
 μιν ἐν ἐλλ. ἐπιφωτιστικῶν ἢ μάσκιος) ἀλλὰ ἐν ἐπιφω-
 74-64 πλ. ὡς seedes. εἰς τὸν Ἄγγλον ἀνεφρόντι οἱ
 ὀρθογραφίαι καὶ ἄλλαι ὀρθογραφικαὶ ἀσχυρῶν ἀπὸ δυοῖν
 ἔφερεν εἰ πρό τοῦ αε Κ καὶ πρό τοῦ ἡ α. ἀπὸ
 τοῦ σπυρίου σπυρίου καὶ ἀπὸ ἀσχυρῶν ἀσχυρῶν (ἔφε-
 ρε)

Ὁρθογραφία

Gaston Baisie "Le reforme orthographique attribuee
 à Altieri). Αλλά η παλαιά γλώσσα των ελλήνων
 των εις την διαφθοράν της γλώσσας. ο καισάρ αυτί
 η γραφή i satira optimus minimus κττ. επί (αριστός αείων)
 ης η πρόζην αντάφην παροχρόνησαν παραδίδου-
 ης περιηγημάτων η ιστοριωγράμην. Καί εφοκινεί
 η ῥητορική εφόρως ἕως χαμηλόν ποιητικόν
 η τὸ χεῖρον ἑσάντως ἐπιουρίσθη. οἱ Ρωμαῖοι πῶς εἰσίδετον
 τὰς ἐλλ. λέξεις μετ' ἄλλων ἐπὶ τὴν γλώσσαν ἐμ. ἀγ- τὰς ἐλλ. λέξεις;
 γὰ η παραφράσεις ἐποιούον. π.χ. ὁ Κε. μετα- η φράσεις;
 ἐπράφην τὸ ἀγέννητος quod non natum est.
 quod nunquam oritur. ^ἢ ἐν Τρακιῶσι 1060 λέγει
 ἀγλωσσοσ (= βάρβαρος) barbarus. τὸ ἀγεννητον
 quod semper moritur τὸ ἀνομοκρατεῖν
 temerantia, τὴν ἐνδραγαδίαν virtus τὴν φράσιν
 τοῦ Ευρ. I. A. 17 βίον ἐμπρᾶσαι ad impremum
 diem perrenis τὸ ἐν φαιδρα βί. "θευοὺς κατὰ
 τὴν ἴσως - mirabiles amores excitare. η ἐπι-
 με ὁ Κε. ὑπόδεισον παραφράσιν παρα λέγειν οὐκ
 τριφυλῶ, ἀποδίδει τὴν ἔκτασιν ἢ πάντων ἑμαυτο-

παρρησιάν
του πεφύχου λόγου
(ἀργυρίου αἰών)
— Λίβιος

εἰς τῆς ἀπ. γραμματικῆς τῆς τέλει.
Καὶ ὅτι χρόνον ἔργεται ἡ ποιητικὴ ἀπὸ τῆς
οὐκ ἤρξαι καὶ ἡ παρρησιάν τοῦ πεφύχου λόγου, εἰσὺς
τοῦ τῆς Λίβιου, διότι οἱ ποιηταὶ ἐπιμενοῦντο τοὺς
ποιητὰς, ἡ δὲ εὐδοκίαν τῆς ποιητικῆς εἰς τοῦ πεφύχου
εἶναι αἰεὶ θαυθερά. ἀλλὰ καὶ ἡ διάδοσις εἰς τοὺς βαρ.
βαρὺς ἔλαβε τὴν λατινικὴν, ἡ ζήτησις ἰστορικῆς
συντάξεως κατέστησε ἀσκήσει τὴν ὑποκειμένην.
καὶ τὸν ἀργυρίου αἰῶνα τὸ καλὸν εἰσελάττει ἔτι
καίτοι, ἐπεὶ δὲ οἱ ποιηταὶ εἰσενέχθη ἐν μετὰ τὴν
οἱ ποιητικῆς τῆς β. περιόδου πάλιν, καὶ μετὰ τὴν
ὁ ἔργος. διότι οἱ συγγραφεῖς δὲν ἐπιμενοῦντο τοὺς
συντάξεως. πολλοὶ ἀρχαῖοι ποιηταὶ καὶ ἐπι-
μύθους ἐπιμενοῦν, ἐπιμενοῦν ἐν τῇ γραμμικῇ γλώσσῃ
καὶ ἡ σύνταξις εἰσενέχθη μετὰ τὴν. οἱ συγ-
γραφεῖς. ἐπιμενοῦν τὸ ἀσκήσει καὶ κατὰ τὴν ἡ
κατὰ τὴν ὑποκειμένην τοῦ Κίμ. καὶ Κίμ. ἡ ποικίλη
τοῦ καὶ σπουδαία γίνεσθαι μετὰ τὴν. καὶ ὑποκειμένη
τοῦ Κίμ. καὶ Κίμ. ἀσκήσει, ἀλλὰ τὸ καλὸν ἡ ποικίλην.
ὁ μέγιστος τοῦ ἀπ. αἰῶνος συγγραφεὺς εἶναι

ἴται. ἐν τῶν μυστικῶν συγγραμμάτων τοῦ κόσμου, οὗ- Τάμτος.
τος ἐν συγγραμμάτων πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον βασιλέα τῶν
ρομῶν τῆς βασιλείας, καὶ ἐπὶ τὰ μύρα ἐροῦντα ἐν τῶν
αὐτῶν, ἂν καὶ ἐστὶ μαθητικῶν μερῶν διακρίσει, ἵνα
βασιλευσὶν ἕκαστος. Αὐτὸ τὴν κρίσιν τοῦ
Αδριανοῦ μετὰ τῆς παραχύσεως, τὰ Αὐτ. Ρώμ. κράτη
συγγράμματα ἢ πρὸς ἀποδείξεις καὶ κέρως τῶν πο-
ἐπιγραφῶν ἢ ἀποδείξεις, ἐστὶν δὲ σαφὲς ἐν τῶν
ἐδῶν ἐισέρχονται ἢ ἐν τῶν πρῶτον, καὶ τὰ παλαιὰ καὶ
πολλὰ θύ. ἢ δὲ ἐπιγραφῶν τοῦ λαοῦ. ἐπιγραφῶν
μεταβολῆν τοῦ τρόπου τῆς διακρίσεως, διὰ τῶν
ἐπιγραφῶν, τῶν λέξεων καὶ τῶν σημασιῶν ἐν ταῖς
ἐπιγραφῶν. Πῶς γὰρ ἢ λαοῦ. κατὰ τοῦ Μεσοῦ
καὶ ἀποδείξει ἢ ἀποδείξει κατὰ τῶν λαοῦ
τῶν πρῶτον, καὶ ἐν αὐτῶν διακρίσειν ἢ
ἐπιγραφῶν καὶ συγγραμμάτων. Χαρακτῆρ
* ἢ λαοῦ. τῶν πρῶτον κατὰ τῶν πρῶτον μερῶν τῶν λαοῦ
κατὰ τῶν τῶν πρῶτον ἐστὶ μύρα χαρακτῆρ
τῆς ἀποδείξεως, ὁρδόντα σημασιῶν, κατὰ
πολλὰ καὶ ἴσως βαρὺς ὁ δεινὸς ἐν τῶν πρῶτον

προς πολὺθιον ἐπιζοχὴν παραμυθίαι αὐτῶν ποτε-
 tiam τὴν δ' ἑλληνικὴν gratiam. ἄλλοι εὐαίρουσι
 τὴν pompam sermonis Latini. ὁ Κοῖντα ἐν τῷ
 de inst. or. ἀποροχὴ ὅτε ἡ λατ. δὲν ἔχει τὴν παρ-
 ἥκως μόνον τοῖς ἀρκετοῖς ἐδόθη (10, 1, 100) καὶ ἀναφέρου-
 τῶς παραμυθίας τῆς γλώσσας (9, 4, 145) ὑποαίτι-
 ὄρα ἱερῆ. πνευ. πανηγυριῶν εἰς ὑπερένην.

Ὁρρομεία Μερὰ τὴν γλώσσαν τὸ α. ἰσνευματ. δημουργ-
 γημα εἶναι ἡ ὀρρομεία, ἥκως ἀρρομηδὲ ἐπὶ σοφί-
 ους (Müller-Kypr. σ. 14.). Καίτοι ἐπὶ τῷ ἑλλ.
 γραμμάτων μεγάλῃν ἐπίουπον ἐπίρρατὴν ἡ ὀρρομεί-
 α ἐπὶ τῷ Ρωμαίων οὐκ, εἰ καὶ ἦσαν γλώσσας κατὰ
 ἐξοχὴν ὀρρομωτικῶς. καὶ εἶναι μὲν ἀνδρῶν οὐ-
 καὶ κερύωτα τῶν ἀτέλων καὶ ἰδαγμοῦς γλώ-
 σσας γελοιοῦσιν ἔκτουσι παραμυθία ὀρρομω-
 τικῶν, ἡ καὶ ἐξοχὴν ὁμῶς ἐπίρρασι τῶν ἑλλ.
 γραμμάτων αἰοῦ (ἰ. ἀνδρομῶν (ἑλλοπλ.) δὲν εἶπε
 προ ὀφθαλμῶν τὴν ὀρρομείαν τῶν Ρωμαίων ἀλλὰ
 τὴν τῶν ἑλλήνων. ὁ συρρατὴν τὴν μεθοσοφίαν
 τῶν δύο ἑδνῶν βλεπῶν ὅτε ἀν καὶ ἡ ὀρρομεία τῶν

διαφορῶν ἰατρ. φύσιν εἶται ἡ αὐτὴ (φυσικὴ ποχιδία)
ἢ ἀσθενείας τῶν φυσ. δυνάμεων καὶ ἀληγορία), ὅ παρ-
κτὴ ὄμως τῶν ^{ἐξ.} μύθων εἶται διάφορος τῶν ἰατρικῶν.
Μυθολογία κατὰ τὴν αἰρεσὴν ἔχει γένησιν σημασίας
δὴν εἶχον οἱ Ῥωμαῖοι (Κυπρ. ἐν φη. Α. 236). Τοῦ μύθου
αὐτῶν ἀνέωλεξαν οἱ Ἕλληνες, καὶ ὄν τρέψον καὶ τὴν
τραυματικὴν, καὶ φηρογὰς φασασιᾶς ἕνεκα
αἰσθητικὸς τοῦ κακοῦ. ἐν τῇ ἀνέωλεξιν τῶν ἐξ. ~~μύθων~~
σημια ὑπέφρασαν καὶ ἐνα δόκιμα, τούτων τῶν ἢ
στασιμότης τῶν ἰατρῶν καὶ ὁ ἰοραμικὸς καὶ ἀμοι-
πτος αὐτῶν χαρακτὴρ ἰατρικῶν ἰατρικῶν ἀ-
κρεβόχου τυπιμότητος καὶ παραδουκίᾳ. εἰπεὶ δὲ
οἱ Ῥωμαῖοι δὲ εἶχον μύθους οὐδὲ ἰσοίηται χαμπρῶν
οὐδὲ ὁμοιογὰς καὶ ἰσομοιογὰς ἀμὰ ἀπρὸς
γαῖα-ἰσογὰς ἢ ἐξ. μύθων. ἀμ. οὐδὲ ἰσομοιογὰς
ἐπιμύθων μύθων, ὁμοιογὰς-ἰσομοιογὰς ἐν ἰατρ. (Rib. Α. 1)
Ἄλλοτερος τῆς Ῥωμ. ἰσομοιογὰς τῆ ὁ ἀνδρομορφι-
σμός, ἀγάμματα καὶ ὁμοιογὰς ἰσομοιογὰς δὲ ἔχουσιν οἱ
Ῥωμαῖοι, οὐδὲ μὲν τῆ ἐν τοῖς ἰατρ. ἰατρικῶν. διὰ τὴν
ἐπιμύθων ἐγένετο καὶ ἐξ. ἰσομοιογὰς μεταξὺ τῶν

ἀρρησίας ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαίων, ὁ Λ. Ἀνδρόνικος ἐκ
 γεωμετρικῶν καὶ ὀνομαστικῶν ἑκδοτικῶν διαλέκτων
 ὁ εἰδὼτο πάντες οἱ μεγάλας συγγραφάς, ὅθεν
 τὸ 240 π.χ. δὲ εἶχε ἀπολυμνοῦν ἢ σήμερον τῆς
 ἑκδοτικῆς ἰστορίας τῆς ἀρρησίας τῶν Ῥωμαίων.

(Rel. A. 20). ἱεροὶ ὁ Juppiter καὶ ὁ θεὸς σταυροῦσθαι
 ὡσαύτως ἢ Juno καὶ ἢ Hera - ἢ Minerva καὶ ἢ Athena ὁ Ne-
 ptimus καὶ ὁ Ποσειδῶν ὁ Mars. καὶ ὁ Ἄρης ὁ Saturnus
 ὁ θεὸς τῆς σποράς) καὶ ὁ Κρόνος (ὅρα πλάτ. 6, 56.)

Ἐλληνικῶν καὶ Ῥωμαίων. τὸ σῆμα τῶν ἰσοστάσεων
 καὶ ἰσοστάσεων εἶχε ὁ ἄνθρωπος πρὸς θεῶν. λατρεία καὶ
 ἰσοστάσεων τῶν ἰσοστάσεων καὶ ὅν νομίζετο ὁ ἄνθρωπος ὅτι
 ἀπολύει τῶν ἰσοστάσεων. Μυθολογία τὸ σῆμα τῶν
 εἰς τοὺς θεοὺς ἀναμετρούμενων ἰσοστάσεων.

ἄριστον βιβλίον ἰστορίας τῆς Ῥώμ. μυθολογίας εἶχε
 ὁ Theller, οὗ ἡ 4. ἔκδοσις ἐγένετο τὸ 1884. τὸ δὲ 1886 καὶ ἄλλοι

ἐκτ. Religio - ἰσοστάσεων ἢ τῶν religere ἢ ἀρ-
 ἰστορίας τῶν ἰσοστάσεων = ἀπολύει ἐν τῷ πνεύματι, ὅθεν
 religio = recueillement. τὸ δὲ religare = ἀναμύνη.

Ρώμ. Γραμματείας Περίοδος Α΄

(π.λ. 753-241 . α.μ.ρ. 1-313.)

Κατά τήν περίοδον ταύτην ἡ παρὰ τὴν ἴσχυριν οὐδέμι-
α σκεδόν ἕσπερεσιν ἔσχατα ἔργα. τούτων ἀρχὴν καὶ ἀσπ-
λάγῃς εἶται ἡ ἐπιτομή ἢ ἡ μακρολογία τῆς ἱστορίας καὶ δι-
αφορῆς ἢ ἀλλοτρίως τῆς αὐτῆς ἱστορίας. ἔσχατη δὲ τὸ ῥώμ.
πνεῦμα ἢ τῆς αὐτῆς ὑπερδραστὴν ἐξωτερικῶν ἐπιδρά-
σεων ἠδὲν ἴσχυριν καὶ φανερῶς τὸν ἑαυτοῦ χαρακτήρα.
Ἡ ἱστορία τῶν παιδῶν εἶχε σκεδόν τὰ μαθησιακὰ
ἀρίστους ἰσχυρῶς καὶ στρατιωτικὰς μορφὰς τούτων
ἑσπερικῶς (Respublica 4,3) ἕσπερεσιν ἔσχατα κα-
τά τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν ὄ. Suetonius Caecilius ἑσπερικῶς
καὶ ἑσπερικῶς ἢ ῥώμ. (Ludus litterarius). οἱ χρόνοι
καὶ οὗτος ἑσπερικῶς εἶται ἢ ὁ 6. περίοδος. σκεδόν
καὶ ἡ τῶν Caecilius ὑπερδραστὴν σκεδόν ὅπως πρακτι-
κῶς (πρὸς Τ. Λεβ. 3,44 - ῥώμ. ἑσπερικῶς 11,28 - ἕσπερικῶς ἡ-
ἑσπερικῶς διδασκαλῶν ἢ φανερῶς κατὰ τὸν ἑσπερικῶς
τοῦ Καecilius πρὸς ἑσπερικῶς-λατίνικῶς Παιδικῶς,
ἑσπερικῶς ἑσπερικῶς 188ε). ἀπὸ τοῦ 12. ἔτους (πρὸς 9,20)
ἑσπερικῶς οἱ παῖδες εἰς τὰς σκεδόν καὶ ἑσπερικῶς. ὅτι

ἐκδιδάσκοντο τὴν ἀρχαίαν, γραικὴν καὶ ἀρκαδικὴν καὶ
 τοὺς νόμους. οἷός τ' ὁ Ὀμηρος ἰσορ' ἔχρησε τοιαύτην ἢ Ἀλ-
 δευιάδης ἰσορ' ἱερμείως τὸν αἰσάντων καὶ αἰ
 χήρες : carmina, rates, carmenae, verses, Saturni-
 ca, καὶ alliteratio. ἢ τοιαύτα ῥυθμικὰ ἔπη καὶ

(carmina) ἰσορ' ῥυθμικὰ ἔπη καὶ αἰσάντων ἰσορ' ἐπιπέδων
 σημασία. ὡφελόμενος σιωποῦ ἐχέγγο carmen carmen carmen
 ἢ ῥίφα εἶναι συγγ. καὶ carpo καὶ ἐχ' ματάφω, ματάφω
 καὶ ἴσας = χήρη ὕδω carmen = ὄπας, χορὸν, ἔπος.
 ἀμφιχρῆς τύπος β.) ἰσορ' ῥυθμικὰ ἢ ἰσορ' ῥυθμικὰ γ) ἰσορ' ῥυθμικὰ
 τύπος χορῶν. δ.) κείμενα νόμου. ε.) στίχοι ἢ ὄρα
 ποίημα. ς.) ἄσμα ἢ μέλος μουσ. ὄρατος. δευδὲ καὶ ἐπὶ
 δίκον σημαίνει ὄρα (Αἰν. Γ. 282) ἢ καὶ παρ' ἑλλήνων ἔπος
 καὶ ἔπος. Β' 14 (παρ. Βασιλειῶν - ἐπιπέδων ε' 74, 14. Αἰν. ε' 74
 4.482) Τα' πάντα carmina ἰσορ' ῥυθμικὰ καὶ καὶ
 χήρες καὶ ἰσορ' ῥυθμικὰ (rates, φάρις, φήια, τοι φάρμα
 rates = οἱ χήρες, οἱ μάχοι (ratricinium) εἶτα κα-
 ταρὰ καὶ τὴν σπμ. ἰσορ' ῥυθμικὰ, διὸ καὶ ἔφη carmen
 ἰσορ' ῥυθμικὰ εἰς τὸ πρῶτον καὶ εἰς τοὺς ἑστ. ῥυθμικὰ.
 οἱ ῥωμαῖοι δὲν ἴφισαν καὶ τὴν παρὰ τὴν ἰσορ' ῥυθμικὰ

τὰ ἰσοβλάττωσι τὸ μέτρον, ἀλλὰ τὰ προλαμβάνουσι τὸ
 μακρόν. διὸ καὶ γάτες μαθητῆσι = μάγος, διὸ καὶ διαμαγ-
 τικῶν ἔφηκε αὐτὸς τὴν ἀπέλασιν τοῦ μακροῦ. καὶ γὰρ βα-
 ρομίου ὑπὸ ὕψι τοῦ ῥυθμοῦ. τὸ ἐλαττωθῆναι ἰσχυρὸν γόργον
 κατὰ (Πιτ. Λιβ. 3, 64. de orat. 1, 32). οὐκ ἴσταντο οὐδὲ
 Ῥωμαῖοι τοὺς ποιητὰς καὶ μὲντες, καὶ Μούσαι καὶ Καμῆλα
 αἰετὸς ἥσασιν γύμνασι ἔδουσαι ἰσχυρὸς δαυῶν καὶ ἄσασιν τὴν
 Καπυθὴν πύλιν. ἄσασιν οἱ Ῥωμ. ἰσοβλάττωσι γὰρ
 ἔφασκεν καὶ λέγει ποῖμα, ποῖμα, ποῖμα, Musa δὲ
 ἔφασκεν ἄσασιν ἢ ἔφασκεν τὴν ἰσοβλάττωσιν ἄσασιν ἢ ἔφασκεν.
 ὅσα ἢ σημασία τῶν ἰσοβλάττωσιν ὡς καὶ ἔφασκεν.

γάτες -

 ποῖμα

Πότα καὶ γὰρ κατὰ τὴν ἰσοβλάττωσιν τὴν ἀσπερῶσιν καὶ
 τὴν ἔφασκεν τὸν αὐτὸν ῥυθμόν. τὸν Κρόνιον ὀνομασθεὶς οὐ-
 λω δὲ κατὰ Μάρκον Βενεδικτῖνον (Cura Keil σ. 2, 586
 M. Nic.) ἢ ἰσοβλάττωσιν, ὅπως γὰρ ἔφασκεν πᾶν τὸ ἰσοβλάττω-
 σιν. ἔφασκεν ὡς γὰρ τὸν. ὁ δὲ ἰσοβλάττωσιν τοῦ δαυῶν ἔφασκεν
 μέτρον ἔφασκεν ἢ καὶ 2. βιβλ. τὴν ἰσοβλάττωσιν. ὅτι κατὰ τὴν ἰσοβλάττω-
 σιν οἱ Πάριθιοι ἔφασκεν διὰ δὲ τὴν. διὸ καὶ ἔφασκεν.
 ἄλλοι οἱ φάσασιν καὶ οἱ γάτες. οἱ ῥυθμῶν τὴν κατὰ τὴν
 ἀσπερῶσιν δὲ σημασία τὴν ἀσπερῶσιν κατὰ τὸν ἰσοβλάττωσιν.

Τοι Σατουρνιον (Miom. A, a, 3. 12) μεταπερίοδος οὐ Σατουρνιον
 εἰς τὸν παλαιὸν εἰς τὰ σαρκίνα, ἐν τῷ ἰστέρω ποι-
 ῆσει οἱ ἴκ. α.) ὁ Ἄππιος Κραυδωσ ἐν lais sententiae
 β.) ὁ Λουίος (ἄνδρονικός ἐν τῇ μεταφρ. τῆ Ὀυσορίας
 γ.) ὁ Μαίβιος ἐν τῷ α. Αἰθ. ὠχίρω. δ.) Κόρις ὁ πρῶτος
 ἐν τῷ carmen de moribus. ε.) ὁ Οὐάριος ἐν τῇ Μα-
 ττηία Σαυία. ς.) ὁ τραγικός Ἄντιος ἐν τῇ τῷ
 εὐχρασιμῶν. ζ.) ὁ κριτικός Τίτου. Μαύρος ἐν τῷ
 α. metris (Sext. Met. lib) qui γένοι δ' ὅτι τριμυ-
 τρῶν μαρτῶν ὠρεστέδης ἐν τῷ Σατουρνίῳ ὁ Ἄν-
 τιος κ. ὁ Οὐάριος, ἐν τῷ ὁ Ἄνδρ. κ. ὁ Μαίβιος δὴ-
 κινῶ. ἕως ἀδύτου τοῦ ἐλαμίστρον ἴσχυτο καὶ
 περιγράφει ἢ ἀποὺς αἰτοῦ κωρὶ καὶ εὐχέων
 (δὲ τῷ ὁ Οὐάριος κ. Ἄντιος μετὰ τῷ ἐλαμίστρον
 ἴσχυται). Ἐπι τῷ μεμρῶν-ῶν τῶν sortes ἐπι-
 τῶν σαμαρμῶς Σατουρν. κ. δαυτ' ἐλαμίστρον...
 (Κιβ. Α. 16 κ. 25) ..

παρήρησε

... Συγγενῶν ἐν Σατουρν. μετὰ ἐστὶ κ. ἢ παρὰ
 κῶν σαμαρμῶν (αλλ' ἰτεγατῶν-συγγραμμάτων)
 ἴσχυται δὲ μετὰ ἐν αὐτῷ ἀποὺν παρὰ ἐν τῷ αἰνῶ-

Ἐπίω, Λουμχίω, Λουμφοτίω, σπαγιώτεροι καὶ Κατα-
χω σιδοί δι τῶ Ὀβιδίω καὶ οὐδαίως καὶ Ὀρατίω.

Μνημεῖα τοῦ παιητ. γόγου.

Ποιήματα (περὶ περὶ τῆν ἀρτ. μνημείων τῶ λατ. γ. "Salvia"
ἐν ἔργω φιλολ. Riv. L. G. Mon. A. G. 315. Vat-
rens "Fragmenta poetarum Rom. σ. 29)

carmin. Salvia a.) Ἐθροισιευεῖα ἐν χειρὶ μίτρω / οἱ Σαίωι
ἔμνοι ἢ ἑ. ἔπη (carmina Salviae. ἀπετέχον ἐν
οἱ Σαίωι ἱερῶν collegium περὶ τῶ ἰδὲ μαρτυρία
Πηλοῦ. Πουμ. 13, Α. Ἀρχ. Ρ. Ἀρτ. 2, 70, Τ. Ριβ. I. 20)
οἱ Σαίωι (παιηταί) εἶπον τῆν εὐχαλίαν τῶν τε
ἱερῶν καὶ ἀσπίδων, ἡ μία ἦν οὐρανόση-
μος. κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Μαρτίων ἡ ἱερατ. δο-
κῆ ἄναρχοι ἐπόρευον ἐπὶ τῶν ἑσπέρων καὶ τοῖς ἄ-
φωτοις ἐφόρον δι' ἡμέρας τρεῖς ἐπὶ τῶν τε
ἑσπέρων (examenta) ἡσθερα καὶ ἀνδρῶν (Του. Χρ. 283).
ἠ ἑρμῆος, Ἀροῦος, Μαρτίος Ἀρτίωια καὶ ὁ Καρμῆος
περιεχόμεθα εἰς τοὺς Σαίωι ἔμνοις. ἐν τῶ Ἀρμῶν
μνημείω, ἐπιγραφή ἧς εὐζήθη regina inscriptio
πυρ, περιέχεται πράξις τοῦ Αἰγ. ἢ α. ἑσπ. ἡσθερα

(Σαυρη. "Ἐβδομιάς" 1886. σ. 22) ἵνα λέγεται. "τὸ ὄνομα
μου συνη. δόγματι ἰσχυρήθη ἐν τοῖς λαοῖς" (Α. Καρ. 51.20)

Οἱ ὕμνοι οὗτοι αἱ ὑπὸ τοῦ Πουμά διατηρούμετοι ἦσαν
τυπικῶν ἀρταϊσῶν, ἐπὶ Κεῖ. δε ἔς Αῶν. πῶσαν ἀματογόνησι
(Οροτ. Sat. 2, 1.86. Κοιτ. 1, 6.40). Ἐν τοῖς δύο ὕμνοι
ἔθωσαν ὁ Οὐάριον, ἵνα ὁ Τερ. Μαῦρα ἐν τῷ ἔ. τωμ. ἐπὶ
συνη τοῦ Κεῖλ. ἔχομεν δὲ ἔς μεμνημένους λέξεσ-ἀ-
καταλήπτους παράρταϊσις γραμματικῶσ. περι. ἐν τῷ
γραφῆσ οὐδὲν βέβαιον ἔχομεν ἔς ἔς σημ. ἔς ὀρθογραφίε

2.) ὁμοῦ λόγου ἰσοῖον εἶσαι τὰ ἴσα τῶν ἀρούα. *carmen fra-*
gentium ἀδελφῶν. ὅπως οἱ λαοὶ ἔς οἱ ἄγροτες ἀπὲ. *tem anolium*
χοῦ συνη. ἰερατικῶν, ἀπὲ. δε δὲ κατὰ Πλαῖσιον
μικρῶν ἰσοῖον ἀρταϊσῶν περιήρχοντο τοὺς ἀρτῶ
ὀρθοῦμετοι ἔς ἀπορρήχοντες τὰ ἴσα καὶ τὰ ἔ. εὐφορία.
ἔτεχον δὲ ἔς ἀδελφῶν ἢ ὁ Στράβου (Ε, 3) κατὰ ἀρτα-
ρουαῖαν. ἀπὲ. δε δὲ ἢ ἀρτῶ τοῦ συνη. τοῦ εἰς τῶν *Os-*
cam Laurentianum τῆς προφῶν τοῦ Ρυμῶν, ἢ τῶν πρῶ-
τη μετὰ τοὺς ἰσοῖον ἔς ἔτερες τοιαύτων εἰρηκῶν ἀπὲ
τοὺς ἀρτῶ. Κατὰ τὸ 1778. ἀπὲ. ἀρταϊσῶν ἐν Ρώμη
ἐπιθετικῶν τῶν χρόνῶν τοῦ Σχεαγαβάου (212-222) περι-

είνουσα τὸ ἰσραηλιτικὸν τῶν Συλλόγων ὑφισταμένου ἔτι
 καὶ ἔμετον ἐν ἀρχ. μορφῇ (Μουσ. Ἰστορ. - ἔφημ. Φιλολογ. Γ.
 περ. Β. 1880 σ. 343 χαρτ. ἑπιστ. ἀν. Α. 113). Πιθανόν καὶ
 ἄλλοι ἰσραηλ. σύλλογοι ἔπαιον ὁμοίους ἔμνους καὶ προσε-
 χάς, οὐδὲν ὅμως ἐξ αὐτῶν εἰσὶν.

3.) Μημεῖα ἐρρύθμων δράματ. γόμων.

Versus Fescennini. τοιαῦτα ὑπῆρχον καὶ κατὰ φεσμεννίτικα ἄσματα. ὅπως
 Βαυτικὰ. οἱ Ἕλληες οὕτω καὶ οἱ Ῥώμ. ἦσαν παρατραγευό-
 ντατοι καὶ ἔωνοι κατὰ ἀπαράστασιν. ὁ ἀπλοῦς
 καὶ ὁ τραγικός ἢ ἐν ἄλλοις καὶ ἐν ἱταλῶν εὐργράφοις
 ὑπὸ τῶν γεωργῶν οἵτινες ἔδυσαν τῷ γαίῳ χαράσσειν
 ἐριφίαν, ἐπέμψον χάρα τῷ δίκουσαν καὶ προσέφερον
 οἶνον καὶ ἄλλα εἰς τὸν δαίμονα τοῦ τόπου. κατὰ τὴν
 ἐορτὴν τοῦ Αἰονίου εὐσεβόντι ἐν τῶν ἀγρῶν ἐ-
 κτὴν ἰσχὴν φέροτες ἀρροσπέια καὶ ἄμαζαν ἐν ἧ ὄφασσι
 (Fuscantem) τὰ (ἐξ ἀμάζης γοίωσιν οὐκ ἄσματος
 ἐκρήθησαν Fescennini (ἢ Fes-) (Κιβ. Α 9. Αθήνασιν ἐ-
 καὶ ἄλλοις τὸ Fesc. παρῖζεται ἐν τῶν Turc. ἰσχυρῶν
 Fescenia ἢ ἐν τῶν fescinare = Βαυτικῶν ἰδὲ ἰσχυρῶν
 - ἄσματος P. Αρχ. Α 21 Βεργ. Γεωργ. II 385. Ορ. ἐπιζ. Β, Α.
 13.

ὅσοι ἦσαν γὰ ἄνομα ταῦτα ἀποοῦμεν. βραδύτε-
ροι ἴσως γὰ εἶναι ἀγροτικῆ διαγωγῆς καὶ αἰλουσία
καὶ ἐγγύς τῆς πόλεως αὐτῆς γαμψ. ἄνομα μετὰ τοῦ
συνοικισμοῦ. (Κατούχ. ιωνικ. 26, 122). Συγγενῆ ἰσως
ταῦτα ἦσαν ἄνομα περὶ γ. γονίας καὶ ποταφῶς
ἐπιπυθ' δι' ὁ θεοποιεῖμεν τῶν. γὰρ ἀπεδίδο μετὰ γ.
σημασία ὁ ἰλδοτος ἐπέβαλε καθήκοντα κατὰ τὴν
βασιλευσίαν τοὺς γείτονας.

β. Λατῆρα.

Ὁ Τετ. Λατῆρα 7,2. διαφέρει οὖν ἐν γομφίῳ ἐν τῷ
ἀποδείξει τῆς ἀριστοσύνης καὶ αὐτῆς τῆς δόξης καὶ
ἐπὶ αὐτῆς (latusterium) ἦν τὸ τρίτον γομφίον
ἐπιπυθ' ἰσοδύναμον ἰσως τῶν ἀλλοῦς ἰσοδύναμον καὶ
σημαντικῶν ἀγῶν (ἐν τῷ μεγάλῳ τῶν εἶπον τῶν ὀστέων
καὶ τοῦ κέρμου) αἵματι παρακρίβηται ἐν τῷ Τετ.
~~ἐπιπυθ' ἰσοδύναμον αὐτῶν καὶ αἰσθητικῶν. (Ludionis (ἐπιπυθ' -
καὶ τῶν Τετ. τῶν ἐξέτερον ἀνε ἄνομα καὶ ἐπὶ αὐτῶν
αὐτῶν Τετ. τῶν ἀνομοῦ καὶ τῶν ὀστέων
πρὸς αὐτῶν. Οἱ γὰρ ἦσαν γὰ μὴ μὴ τῶν τοῦ
ἀνομοῦ ἀνομοῦ αἰσθητικῶν καὶ τῶν ὀστέων.~~

μούνας. εἰσὶ δὲ οὐδὲν ἑτέρως ὑπερῆχον ἔχοντες
 ἠγορεύθησαν καὶ οἱ ἄλλοι οὕτως. *histiones* οὕτως εἰς
 ἑὸν πλοῦτον ἀπομιμῶν ἀλλ' ἐξέτασαν *Saturas* παρὰ
 μετὰ ὑπερῆχον ὑπὸς αὐτὸν, καὶ περιουσιάζουσιν
 συμπῶνως τοῖς ἄσμοσι. μαλοδιδόντων διακρί-
 νει ἔννοια καὶ τὸ σπουδαϊώτατον ἀλλ' ἐπιθυμῶν
 κυρίως τοῦ λεβίου Ἰουρηννοὶ ἰουδαϊκῶς. ἐξόρουν
 τὸ ὑπερῆχον ὑπομιμῶν πρὸς αὐτὸν. πρὸς τὰς κινήσεις
 ταύτας οἱ Ῥώμ. συνέβαινον ἄσμοσι. τὸ ὑπερῆχον ἐξέτασαν
 δὲ ἐγένοντο δὲ οὐκ ἐν τῷ κέντρῳ καὶ ἐξ ἐπιθυμίας ὑπε-
 ρῆχον ὑπερῆχον ὄντες καὶ θεάματα ἐν πηλῶν ἀρ-
 νία. ταῦτα εἰσὶν *Saturas*. τὰ αὐτὰ ἡγε-
 ρα *Satira* εἶναι εἰσὶν τοῦ *fabula*. ὑπάρχει δ' ἐν Ῥώμ.
 καὶ σατυρ. δράμα ὡς καὶ ἐν ἑλλάδι. ἀλλ' εἶναι ἀρκεί-
 ῃς ὅτι μόνον ἐν τοῦ λεβ. γινώσκουσιν; ὁ γραμμ.
 ἀπομνήσκει ἀναφέρει σατίρας ἄλλου εἴδους: π.σ. 485
 ἡδ. Keil λέγει " *satira dicitur carmen apud
 Romanos nunc quidem malodicum et ad
 carpenda hominum vitia ut haece eam odia⁽³⁾
 caractere compositum* "; καὶ αὐτὸς ἔχει

Lucilius et Horatius et Perillus. Est aliud car-
 men quod ex variis pneumaticis constabat sati-
 ra vocabatur, quale scripserunt Periclius et
 Lucius." *Ἐκαστὸν τῶν τῶν δὲ ἰδὲ σατιρῶν.*
α) κακοχόρον Καλλιμάχου τῷ ἀποφ. ἀρξίμου
β) ἀντιόχημα Ἰωνικῶν ἀνδρῶν ἀντιμαχίαν
καταμαχίαν. οὐδὲν δὲ κατὰ τὸν ἰσχυρὸν ἀρξίμου.
γ) σατιρῶν, καὶ τῶν ἀντιῶν καὶ ἰσχυρῶν αὐτῶν εἰς
καταμαχίαν ἢ καὶ παρὰ ἀρξίμου. ἐπιπέδη ὁ ὑπερὶ σατιρῶν
πρὸς τὸ ἰσχυρῶν ὡς οἱ Ρωμαῖοι. ἴσως σατιρ. ἀρξίμου ἀρξίμου ἢ ἰσχυρῶν
ὡς οἱ τὸ ἑλληνικόν καὶ πολλοὶ γνήσιοι ἐφορῶντες
αὐτῶν ἀρξίμου ἴσως ὁ ἰσχυρῶν. Leo. Krasling Hendris.
καὶ κατ' αὐτοὺς ὁ ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ὡς τοῦ ἰσχυρῶν:
οἱ ἰσχυρῶν πρὸς τὸ ἰσχυρῶν ἀρξίμου ἢ τοῦ ἰσχυρῶν
καὶ ἀρξίμου ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν αὐτῶν καὶ ἰσχυρῶν.
καὶ ἀρξίμου ἢ ἰσχυρῶν ἢ τοῦ ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν τῶν
ἰσχυρῶν ἀρξίμου καὶ ἀρξίμου καὶ ἰσχυρῶν ἢ ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
αὐτῶν ἰσχυρῶν. ἀρξίμου. ὡς αὐτῶν ἰσχυρῶν καὶ
ἰσχυρῶν ἀρξίμου. ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἢ ἀρξίμου τῶν ἰσχυρῶν
ἢ ἰσχυρῶν. ἀρξίμου καὶ ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν

τὰ φάρμακα, τοὺς ἰαμβοὺς καὶ τὴν ἕνδεκτον κωμικῶσαν
 ἰαμβόδοσος παῖν." οὕτω καὶ ὁ Λελ. ἢ ἡ κομῆ αὐτοῦ
 τὰ φροσύναι, τὴν σατίραν καὶ τὸ argumentum.
 εἶναι δὲ προτέρων ὅτι οἱ Ὄρατ. (Ἐπιγ. 2, 1, 145) -
 ἐπὶ ἰσοκύρωσιν ἔκει τὰ Fescennina licentia, τὰ
 aperta rabies καὶ τὰ poeta restare modestum ad
 debotandum. ὡσεὶ κωμῶν ἢ σατίρα σαφὰ ἔργα
 ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Ἐννίου καὶ εἶναι σατίρα ποῆσις οὐ
 καὶ fabula. ὅτι λέγει περὶ σαύρας ὁ Λελ. εἶναι
 τελοτέρη ἀνοπλοῦς καὶ φροσύναι καὶ ἰσοκύρωσι
 δράσων καὶ Τερρηνῶν κωμικῶν καὶ Ῥωμαίων
 ποικιλομένων. τὰ κεινότερα τοῦ γενοῦ ἐρηθισμοῦ
 μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ δράματος καὶ ἐξ ὅδω μετὰ
 τὴν παράστασιν τοῦ δράματος τὸν τόπον αὐτοῦ
 κατέλαβον τὰ ἀπτεχὰ συνδέματα καὶ οἱ μῦθοι.
 μῦθον δὲ μετὰ 120 ἔτη ἐξ ὅδω ἐχίστες ἐν Ῥώμῃ
 τὰ δράματα καὶ ἐπὶ τὸ δράμα ἀπὸ τοῦ

ἡθογραφία
 καὶ satira.

Λελίου. — Ὁ Λιοκῆδης λέγει ὅτι ἢ ἡ γῆς sive
 a satyris sive a satura ^{comae.} τ= εἶδος κωμικῶν
 ἢ ἀποκείμενον ὅτι ἡ σατίρα οὐδὲν κωμικόν

ἔτι καὶ τοὺς Σατύρους (οἱ πρῶτοι εὐαγγελοὶ καὶ
 αἱ γυναῖκες αὐτῶν) πρὸς τὴν κοινὴν ἀρτυρί-
 ρησιν. τὸ satura οὐδὲν ἄλλο ἔστιν εἰ μὴ ὄψις
 τοῦ satur. ὅπως δὲ διὰ τοῦ satura λαμβάνεται ἰδίως
 πικρὰ μὲν καὶ σατυρική. ὅπως ἔχον. τὸ πικ-
 ρὸν καὶ τὸν satura lex. οὕτως εἴσοι καὶ sa-
 tura proësis + ὄψις καὶ σατυρική, εἰς
 δὲ κατὰ τὴν οὐσιαστικὴν ὄψιν γράσσεται
 satura μετὰ τὴν ἀνάστασιν οὐδὲν παραμένει
 ἐν τῷ σατυρῷ, πρὸς τὴν δὲ ἐν τῷ προσατά-
 τῳ τὸ οὐδὲν σατυρική καὶ σατυρική ἐν τῷ σατυρῷ
 Νενίαε - Νηνίαε

Ὑποκείμενον τὸ σατυρὸν σατυρική καὶ τὸ σατυρὸν
 σατυρική (silecerria) καὶ ἄλλοι οἱ σατυρὸν καὶ σατυρὸν
 ἔχοντες τὸν σατυρὸν σατυρὸν (neniae). ἡ σατυρική
 σατυρική ἐπισημαίνεται τὸν σατυρὸν σατυρὸν (de verborum
 significatu) ὅπως καὶ Νηνίαε ἢ "carmen quod in
 funere laudati gratia cantabatur ad tibiam."
 ἡ Κοινὴ. de inst. or. 8, 2. κατὰ τὴν Νηνίαε carmen
 funebre. ὁ δὲ Κικέρων (de legg. 2. 24.) σατυρὸν σατυρὸν

της γαφής λέγει ότι υπήρξαν ην τα γαλάκωσι έλαια, έ
 οι έλληνες κομοῦσε γηγίας. ης γαφής δὲν ὑπάρτει παρ
 ἔλλησι, μόνον τὸ εἰπόμενον γηγία ἔστι ὁ ποχουέουκας λ, φ
 βραδύτερον ἔφαλλον τὰς γηγίας ὀρηγήριαι μεσσηριαί
 (γεφίαι) αὐτῆς παρὰ τὸν ἡλλοίουσιν κατὰ γηγίαν ἄρτο
 τὴν ἔντοισιν ὡσὲν ὁ Ν. Μάρτυρος κατὰ τὰ ἄσματα
 "inertum et incredulum carmen." ἡ γ. περὶ αἰ
 σὴν τὴν χροσὴν ἐδῆχον μαγικὸν ἔσμα, ἐσωδίαν κ, θαυ.
 μαλομα τῶν γηγιῶν.

σημ: conyralia. Συμφοσιαμοὶ ἔμνοι. ὁ Κικ. (γυσε. α. 2) λέγει ὅ
 τε ἑβραῖοις ὑπὸ τῶν Ρωμ. ἐγένοντο δεικωὶ οἱ ἰσοιηταί,
 ἄν κ, ὁ Κικίων λέγει ὅτι εἰς τὰ συμφοσια ἔφαλλον ὡρὸς
 αὐτὸν οἱ ἰσραηλιτοὶ τὰς ἑρεγίας τῶν ἰνδὸξων ἀνδρῶν
 (κ, θρωτ. 14). τὰ ἄσματα καὶ τὰ, ὡς λέγει ὁ Κικ. ἐὸ αὐτὸ
 δὲν ἐκείνο. ὁ Α. Α. (Ρ. Α. α. 39.) λέγει ὡς περὶ Ρωμύλοι
 κ, Ρώμου ὅτι ἀνδρωδότης ἐγένοντο οὐκ ἐκείως συμφορ-
 βῶν νύκτις ἀλλὰ βασίλειον, ὡς γαλάκωσι κ, ἐν τῷ ἔμνοι
 ἔκτρωσθαι ἐνομίσησιν ἀτίφαισι μετὰ Κικ. κ, θρωτ. 14
 ἀλλ' ὁ Α. ἰσραηλιτοὶ καὶ τὰ αὐτοῦ αἰσὸ φαβίου τῷ
 Πήκτωρος ὡς κ, ὁ ἴδιος ὑμαροῦ. ἐν ἀντιδίσκῳ ὡρὸς τὸ

ἕστος τῶν συκοφαντῶν ἔφαθον, ὡς γέγραπται ὁ Κε. ἀποτίω.
 ὁ γραμμ. νότιος ἀναφύρη ὅτι καὶ τὸν οὐρανόν. οἱ παῖ-
 -τες τοὺς ὕμνους ἔφαθον. (Πηροῦ. Νουμ. ε'. Α. Α. μ. 8. -
 178, 62). ὁ Niebuhr (1778-1831) ματῆρ μου ἐπὶ τῆ βα-
 σε τῶν σαμ. κολληθῆσα ὁμοίησον θεωρίαν. ἕνα-
 βῆν ταῦτα ἔς στυλῆς ἕως. ἐπὶ τούτου δὲ εὐαίσιον τῆ
 ὡροί Ρωμ. εὐδοκίαν γνῶμην τοῦ κατὰ τὴν εἰρη. ἐπαρῆς
 ἕως κατ' αὐτὸν ἀσπύρεται ἐπὶ τῆ τοιαύτης ἐπαρῆς.
 ἡ δὲ εὐαίσιον ἐπὶ παρὸν αἰτ' ἔδη παρὸν γὰρ κα-
 ταύσιον, εἰς ὁ Κε. (Αβ) δὲν θεωρεῖ αἰεὶ δατον.

Ἑμμετροὶ ἐπιγραφαί.

Πρὸς τὰ τῆς καὶ τὰ κατὰ ἀνδρῶν ἀστυκῶν εἶσι τὰ ἐπιγράμματα
 εἰς ἐπιγραφα (τεμπεταρία) εἰς καὶ ἄλλα. ἔν ὡραμφο-
 ρῆς ὁ στυλῆς. πάντα δὲ τὰ στυλοῦντα τῶν ὕμνων ἐπι-
 φωνῶν ἀνδρῶν οἱ Ρωμ. εὐδοκίαν ἐλογίαι ὅτι εἶσι
 κατὰ τὸν ἕνα τῶν ἐγγείου. (ὅθεν στυλῆ κατὰ τὸν ἐγγείου).
 ἔλαμν δὲ ἐν Βεβχίους ἡ μεμολοχημένη κατὰ ἐπιγρ.
 κατὰ τὸν Aulus Atilius Laetianus ὑπάτου τῶ 258.
 τὸ ἐπιγραμμε τῶ, δὲ ὡσον ὁ Κε. (Cato maior 18.11)
 ἀρ' ἐν περὶ στυλῆ ἀστυκῶν ἀστυκῶν ἀστυκῶν κατὰ τὸν ἐγγείου

διόωροῦν γάρθησαν πολλὰ γῶμα ἰσὸς ἔπουκαζάνου
ἢ πιδανωτέρα εἶται ἢ ἔβη δῶρθωσ:

Hunc nunc plurimae consentiunt

gentes populi primarium / fuisse rivum notum

τοῦ Σατουρν. ἐδοιπόη δὲ καὶ ἀδομήτων κού

επιγρ. Α. Αἰμυλίου Σιπι. υἱοῦ τοῦ Σι. Βαρβάτου.

Ἐπιγρ. τοῦ οἴκου κού Σιπιώνων οἵτινες ἠρώδοι κού.

γαροὶ τὸ ἴδιον τοῦ κοσμεῖν τοὺς γάφους δι' επιγρ.

ἀρχὰς τοῦ ΙΑ'. ἡ τέχος τοῦ ΙΗ'. αὐτὸν ἐν ἀναμαρὰς ἀν.

καχύφθησαν καὶ κτήματα κού Σι. ἐς γῶρον 400 βημ.

ἀρωτριά ἐπὶ Ἀππίας ὁδοῦ παρὰ τὴν Καπηνὴν ἴνυλιν

(i. i. Συμμ. Α. 7, 13 - Τ. διν. 38, 58) , τὸ εὐρημα κού.

τὸ ὑπῆρξε κοχύμεον διὰ τὴν γέλην, ἰστορίαν κού

επιγραφεῖν... εὐρέθησαν M elogia εἰ δὲ ἐν Σατρν.

μῆτρῳ εἰρήνωτα ἐς τὴν περ. γαῶνην (Χατφ. αμ. Α. Α. Α.

142... Κορνήλιος Ιδων. βίος ἴσος) ἢ α. ἐπιγραφεῖν:

Cornelius Lucius / Scipio Barbatus

quae ro d natre rrognatus / fortis vir sapiensque

quojus forma virtutis, novis una fuit.

cosol censor aedilis / quic fuit apud vos.

το elogium εἶναι μεταρραγμένον ἐπὶ τῆς σαυ. τοῦ Σουλτ. —
 Βαρβαίου ἐν τῷ Βαυαρικῷ. Ἀπὸ ἐξάρων δὲ εὐδὺς μετατόν.
 δαίνατον τοῦ ἀγορῶς (Rib. A. 15) ἀλλὰ καὶ ἀρχαῖα τοῦ οὐ-
 μα: Luc. Corp. Gr. fil. scipio (Βιβλ. Λαμπρού Α. 302/η
 δὲ ἐπιγραφή ἐξάρων μὲν τὸν θάψ. τοῦ υἱοῦ του. κατὰ
 τοῦ 6^{ου} αἰῶ. μ. Π. αἰῶνα. ο Σουλτίνος οὗτος ὑπατεύσας
 τὴν 298 ἀναβίβηται ἐς τὴν αὐτὴν χρονίαν τὴν ἐπιγραφήν
 ὁ δὲ υἱὸς τοῦ αἰῶνος τὴν 263 (Willemans exempla
 Inscriptionum Lat. A. 144.)

Tabulae triumphatoriae

ὄμιλος πινάκων

οι νικηφόροι στρατηγοὶ ἀνίσταντο ἐν τῷ Καπιτωλίῳ
 ἐπιγραφοῦν πινάκω ἐς ἀνάμνησιν τῆς νίκης ἐφ' ἣ
 ἐδράμθησαν (ὄρα ἀνάγραφας νικητῶν δραμάτων). —
 ὁ Rib. (41, 28, 3, 40, 52) ἀείσσει δύο παραδείγματα
 τοιαύτων πινάκων ἐν 6, 29 περὶ τοῦ δραμβίου τοῦ Κι-
 κηλάου. ἐπίσης εἶχεν τὴν πινάκω ^{τοῦ Κικηλάου} ἐν 1786
 τοῦ Αἰμυλίου. πρὸς τὰς πινάκων τούτων ἀναφορὰς
 ἐν τῷ κατὰ τὴν θρακίαν ἐξδομένῳ ὑπομνήματι ἐπὶ τῇ
 ἀστυα, εἴη δὲ ἐπιμύς ἢ ἐπιμυδορικῶς ὁ χαρα-
 κτηρ αὐτῶν (πρὸς Αἰμ. Παιῖας 24, 38, ἐν τούτῳ).

αυτορμητὴν ἔδωκεν ἠϊονοῦς τῶν σαυραϊτῶν Ρώμ.
 δευτὴ καὶ νῦν κωσὶς παρὰ τὴν θάλασσαν εὐνάσαι τὰ κα-
 σαυραϊτῆ τὸν φόνον τῶν δεῦν. Ὁ Ριβ. (Α: 107) λέγει
 "διὰ τούτω ἐν τῶς γαίμοις... οἱ φίλοι ἔγαλλον ἄσμα-
 τα χαυραϊτὰ διὰ τὸν λόγον... εὐκωπλον παρὰ τῆ-
 δριάμβους οἱ σραυαῖται". ἐπιτηκίους παλάνας ἡς
 περιόδου ταύτης δὲν ἔχομεν ἀλλὰ κτην. παρὰ Βεγγη.
 ἰω Πατρίων (2, 67) παρὰ Σουητ. ἐν Β. Κλω. 49.59.

— Μνημεῖα διδασκευῶν παρατηρητῶν.

Εἰς ταῦτα ἀνήκουσαν οἱ κρηνοὶ γαλιμαῖα. ἐν-
 λους παλαιούς κρηνοὺς ἀρεφύροτο πεισῶσι ἰδιωτι-
 κῶι κρηνοὶ παρὰ τοὺς φυλακισμένους ὑαὶ τῶν
 σοφιστῶν. ἐν τῶ Σιβύλλῃ, ἐν ὃ παρατηρὸν δημόσιος
 καὶ ὁ Ὄραν (Syst. 2, 1, 26) λέγει ἀπνοσα γαλιμαῖα
 γαλιμαῖα. ὁ Τ. Λιβ. (5, 16) διεξώσεν ἐν Σαυραῖν. κρηνοῦ
 τῶν Αἰδρ. κρηνοῖον τῶν ἀλῶσεων ἐν Νεῖι (Βηίσι).
 αἰοῦ ἀρτήθεν ἐπίκωσιον ἰοῖ Αἰδρ. κρηνοῖον οἱ Ρώμ.
 ἐν ἔφητου κρηνοῖος, ἐν ὃ Βροῦτος. ἡ κρηνοῖα ἐκρη.
 σματότε ἐλλήνησι ἐκμητῶς. Αἰαῖ ἐν ἀντιγραφίῳ.
 ὁ κρηνοῖος ἀρεφύροτο ἐν οἱ κρηνοὶ μετὰ πολλὰ

δωρδωσαν. (Havel 264). Τῷ 213 π.χ. ἐπέλασαν ἡ σύγκλη-
 τος τὰ συσταθῶσαν ὄχοι οἱ ἀρποκοί. τότε περιήχον
 εἰς τῶν ἠραιώων. καὶ οἱ ἀρποκοί τοῦ μαίστεως ἦν.
 Marcus de carmina Marciana (Lib. 25.12) ὁ λέβ.
 ἀναφέρει δύο προφητίαι τούτου ἢ ἡ μία οἴαντι.
 ῥηται ἐν τῶν ἐν Κανθαί, μόντη, ἡ δὲ ἄλλη ἐπέλασαν
 τοὺς Ρώμ. τὰ ἰδρύσων ἀγῆτα τῷ ἀπολλῶνι. ἡ ἐπι-
 δροῦσι τῶν Σεβηγίαν ἀρποκῶν εἰς τῶν τοῦ Μάρκου
 εἶσαι ἰσοφαγῆς. τούτους δὲ παρτοὶ δωρδῶσαν αὐτῆ
 ὑπαλαίους ἀλλὰ ἰσοφαιθεβηγῆτους ὑπὸ τοῦ λέβ., καδο-
 με ἡ ἴσαρ. κορφή εἶσαι μείγμα (ἐλαμτροειδῶν
 στικτῶν) Σαυουρρεῖων. ὁ Μάρκ. ἔγραψε καὶ sententias
 στικτῶν. ὅτι τῶν μανῶν τούτου ὡς καὶ τῶν ἀδελφῶν του
 Μαρτίου ἀναφέρει ὁ λέβ. ἐν τῷ de divinitate. 1.89. 2.113.

Πεφά μνημεία.

Κατὰ τὴν α' περίοδον ὁ ἀσκήσια βίος ἔδωκεν ἀφῆ-
 κῶν εἰς παραγωγῆν καὶ ἔργων. ταῦτα ἐν συνόχῃ
 χαμβανόμενα καὶ συνδῆται πρὸς ξένους, καὶ οἰκισμῶ-
 ναι ἐλατῶν καὶ ἀρποκῶν. κατιστοισαὶ αἰδοτῶναι τὰ
 monumenta publica (ἀντιδ. τὰ μ. πῶντα) καὶ

τα ἰχθύια ἠφάνισθησαν καὶ ἠνάγκασθη εἰσελθεῖν τῶν
παλαιῶν εἰς τὴν 320. τὰ σκῆπτρα ἐμετέστησαν εἰς
τὴν ἐπιγραφὴν.

Α. Λυδία - φαλαγγία. τὰ ἰσθμὸς τῆς οὐραίας
τοῦ Σερβίου πρὸς τοὺς Σαβίρους ἀναφέρει Α. ἀρχ. 456
ἐν κρημ. 58 τοῦ Βίβλ. ἀναφέρει καὶ τὰς συνθήκας τοῦ Παρ-
τωνίου πρὸς τοὺς Βηίους. ὁ Πτολ. 3. 22. ἀναφέρει με-
τὰ καὶ Καρπηδὸν ἐμφορ. συνθήκην, τοῖς αἰ ἔτος 275
ἐκείνη ἡμερὰ. κατὰ Α. ἰσθμὸν ἠγρον βασιλει-
σθον τοῦ 157. ἐξήνευ τὸ 448. καὶ ἡ συνθήκη εἴδη καὶ
αἱ δύο αἰῶνες 3. 24 καὶ 25 τοῦ Πτολεμαίου ἀναφέρει ἕνεκα
ἐπιτροπῆς μέγα καὶ πρὸς αὐτὴν ἡ ἀνακτορὸς ce-
cidium. Καὶ ὁ Κου. (pro ballo 93, 53. κατὰ τὴν μετὰ
συνθήκην Ρωμαίων πρὸς Καρίου) γινόμενης τὸ 493 π.Χ.
καὶ ἐπισημασμένης κατὰ τὰ ροστρά, τὸ 444. γινόμενης
συνθήκην ἀναφέρει καὶ ἡ, 8. ο. Λιβ. μεταξὺ Ρωμαίων καὶ Ἀρδε-
αίων, ἡν συνθήκην κατὰ τὴν εἶδη καὶ ἀνακτορὸς ὁ Λευ.
Μακκός κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σίγγα. ο. Λιβ. εἶδη
ἀνακτορὸς καὶ εἶδη ~~συνθήκην~~ συνθήκην κατὰ τὴν.

Β! Νόμοι - Leges.

Υπαίφουσαν τάσιν ἴχον· αἱ γὰρ πρὸς τὸ νομοθετῆν Λεωθεμάδεχτος
ὡς οἱ Ἕλλητες πρὸς τὴν κοίτην (εἰμυῖν) οἱ ἀπὸ νόμοι
εἶναι οἱ l. regiaie, οἱ ἀποτίχουν ἀρχοῦν βασιλευσ. τομ.

Ματαξέων, παραμυ. ἐρησιωμίου· τούτους ἀνήγα-
γεν ὁ Sextus ἢ Gaius Papirius ἐπὶ Τόρι. καὶ ὑπε-
φθάνου (jus civile papirianum ὁ σπουδαίως· κερὸν
jus sacrum· κρίματα τούτων διασωθέντων νόθ
καὶ φησὶν δεικνύουσι τὸν παραμυτῶρα ἔν εἶρον οἱ
τόμοι (ὄρα Voigt "die leges regiae" Leipzig 1828)

Μετὰ τὴν ἰδρυσιν τῆ ἀβασιλεύου πολιτείας ὁ
πρὸς ἰσοσοχίαν ὑπαγκισμός ἰδρυμέν ἀφορμὴν
ἐν τὴν ἔκδοσιν πορρῶν νόμων πα. καὶ Servili Tullia κ.ά.

— Σπουδαιότατος ὄμιος σταθμὸς ἐν τὴν νομικῆν
παραγωγῆν τῶν Ῥώμ. εἶναι ὁ 12 δαχτος (leg. XII tab.)
ὅς οὐκ ὡς θεός· ἀλλ' αὐτὸς ἡ ὀδνεῖα τῆ ἀπὸ ἔργον· ἀ-
χιδῶς Ῥωμαίων· ὁ Α. Α. 109 κ. ὁ Τ. κ. β. 331 ἀρτίφα-
ρῶσι περὶ αἰουστοχῆς τριῶν κρέσθων ἐν τὴν ἔκδοσιν.
ὁ δὲ ἐρμόδωρος ἐφέσιος ὁ ἐρμηνεύς τῶν 10 νομοθετῶν
ἐπιμῆδη δι' ἀνάγκης ἐν τὴν κομῆτια· ὄχινα ὄμιος
στοιχεῖα τῆς XII tabulae εἶναι ἀπὸ Ῥωμαίων· ὁ

12ος αιώνας είναι το αξιοσημείωτο μνημείο της Ρώμης.
ἀρχαιότερος (de ur. 1, 195) ή ἀνάτροφη των Ρώμικων
δυνάμεων δια της αὐτοκρατορίας τούτου. τοιαύτη συνέ-
ηδεια ἐν ιταλικῶν μαρτυριῶν φαίνεται ὅτι ὑπῆρχεν
ἐν ἑπαρχίᾳ δια τούς νόμους τοῦ Λυκούργου δια τοῦ
τοῦ ὑπῆρχον Λαοκρατοῦ καὶ ὑπομν. τοῦ 12 αἰώνου. συνετά-
χθη ὑπὸ τῶν 10 νομοθετῶν (decemviri legibus scri-
bundis) ὡς λέγονται ἑλληνιστῶν, (ἢ 10 ἄνδρες οἱ ἐπὶ τῆς συγ-
γραφῆς τῶν νόμων). Ταῖς συμφωνίας τοῦ XII νόμου παρὰ
παλαιῶν συγγραφέων καὶ γραμμ. συντακτικῶν ἐγένοντο
ἀφορμὴ ἐν τοῖς νεωτέραις χρόνοις ἰσχυρῶν ἐκδόσεων καὶ ἐρ-
μησιῶν ὑπὸ νόμ. καὶ φιλοσοφικῶν ἔκδοσιν. τὸ 1845 ἐξέ-
δόθησαν τὰ ἀποσπάσματα τοῦ 12 αἰώνου ὑπὸ Α. Νάιχ-
χα τὸ 1884 ὑπὸ Ν. Ανδριάνου, αἱ δὲ ὑπῆρχον καὶ οἱ
προσβαλλόντες τὸ γήσιον τῶν ἀποσπασμάτων (ὄρα
Lambert "la question de la reu cite de XII tables"
ο Ἰπ. Thomas in Revue Critique 15 Δεμ. 1902 ἐπιμα-
ρτε τὸ ἔργον τοῦ Lambert."

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν XII ἐξηκολούθησαν ἡ νομοδ.
τῶν Ρώμ. παραγωγῆ ὅθεν ἔχομεν: οἱ leges

Valerii Dracii β.) lex Canuleia γ.) leges Senni-
niae Sextiae - δ.) lex Aegalia ε.) lex Publicae Filonis.

_____ Έτος τούτων έτος το διμνημονιών κίρος = leges
περί τὰ μέρη του ε. απί κ.ρ. αίνων ο έτος actiones.

_____ Φλάβιος αιογαγύδρος του απη. Κλαυδίου ιοννο. jus Flavianum
κίρος παραχρον τών ιδίων ημερών (dies fasti-
us εγίνωσκον μέχρι τότε μόνον οι Πορτίκις κ
οι μόνον τούτο αλλά κ τους διμνημονιώνς κίρος
μαδ' ούς έδει να διεξαχθεται η διαδυνασσία (jus
Flavianum) - τούτο συνεσχέρωσε μετ' ο: α αίνω
ο Σε. Αίχος (jus Aelianum). Έτος απηλα η
ρομ. έσοτήμη. τού και έσοτήμη Ρωμ. τούτο σημείω-
σημα. Μεταθ' τών τούτων τωμομάδων μνημονεύ-
ονται: ο Publius Sestonius Sestius τούτο 300 κλ.
ο T. Corumanius, όσος έγέρτερο censor τού 280 κλ.
ο τούτος κηθβέος pontifex maximus, ο παρτε
Appius Claudius Caecus, ο απέδιδον οι τούτοι τού
de usurpationibus απηχοδύ.

Γ. Fasti - όναγραφαί.

_____ Έτος τών παρεστημένων η ο συμβεβασμός τών ημερολογιών

της ιακχίνας ισορός το ήλιαιον έτος. ούτοι έποιουν τας
 καταγιατάς έμβοχάς τε και ουρίφον τας καιών και
 των εορτασίμων ημερών (festi) τε και εορτασίμων
 (dies profesti). επίσης και ημερας των ελλειπσιών και
 των εργασιών (dies somnitiales). ο Α. Λαμ. 5. 1 κα
 και το ημερολ. ταύτα είναι βιβλους. οι ημερολ.
 ομοιοι ημεραι εμαδίνες. non fasti. ή nefasti. καί ειναι
 ότι εν ημερολ. μεγάλων συμφορών το εργασιών.
 δεν ερχίζοντο το dies nefastus και εν τω το
 σημαίνει ημερα απαρής. και κακοί αι ημερας fas
 τι ήσαν ποσειδαιώται, ειδήθησαν δειά της εφέως
 fasti οι καιάλογοι των εξαφόρων ταύτων ημερών
 το ημερολόγιον. Οι υπαντίφθικαι καιά μήνα
 το υπήλυον εδημοσίωσαν τον καιάλογον ταύτων,
 βασίδωτρον και έτος. Έπειτα εις την άρχήν των
 ημερών ταύτων προστέθη τε ο καιάλογος των υπή
 λων. ώσα εν το έτη, των ημερολόγιον, τιασο εν εφε
 φή αφέντων, των ερονισών εμαχίω ταύτι. εώδη.
 σαν δ' ερίσαντα ταύτων περὶ τού οιοχη αριστοι τε εν
 ιακχίνας (ισχυμα Ήμαυ. Latinorum Α. τομ. έδα
 τολι, imperiali, triumphalis κτε.).

Α' χρονικά Ποντιφικίων.

(Annales pontificum)

ὁ Κικ. (de or. 2, 12) λέγει "οὐδὲν ἄλλο τῶν τότε ἢ ἀνα-
 γεις χρονίων, ἢ ἡ διάρρηξις τῶν σημ. γεγονότων καὶ
 ἀρχὴ Ρώμης γένεσι τοῦ Πούπ. Μουνίου (1122 π.λ.) ὁ
 μέγας ποιητὴς συνέταξεν τὴν ἀντίγραφον ἐπὶ χυμῶν
 (χαρτῶν) πίνακος τὰ συμβάντα ἐκ τῶν ἐκείνου ἔτους
 τῶν πίνακα δὲ ἴδεσθε· ὑπὸ τοῦ οὐνοῦ ἵνα ἀσκήσῃ
 τὴν γῆν ὁ αἴθερος, ἢ τοιαύτη ἀντίγραφον καλεῖται
 Annales maximī. ἡ ἀρχὴ τοῦ Βεργίλιου
 ἐν παραοισίρην ποιητῶν (ἐν αἰτ. Α' 373) λέγει "τὰ
 χρονικά συνετάχθησαν ὡς· εἶπε ὁ μέγας ποιητὴς
 χυμῶν πίνακα, ἐπ' οὗ τὰ ἐτόματα ἵπταται καὶ αἴθων
 ἀρτοῦν τοῦτοισι κορυφαῖται ὅτι ἄξιον μίμναι κατὰ
 γῆν ἐξ ἀειψοῦσιν συνέβαινεν. τὰ δὲ καὶ ἐπιμνησθῆναι
 καὶ ἀναγράψαι κατελάσαν ἐς 80 βιβλ. αὐτὰ ὑψηλοῦς μέγεθος
 ἐτοίμοισιν τοῖσι δὲ τὰ δὲ κατὰ τὰς πύλας εἶται αἰχμ
 βιβλαρα, ἢ καὶ Τόλλαν (Röm Chronologie 445)
 φρονεῖν ὡς ἔργον Κικ. ἐν τῶν τὰ χρονικά οὐδὲ ἴσθ
 τὰς Fasti φαίνεται ὅτι ἀρχαῖος ὁ μ. ποιητὴς
 ἴδεσθε τοιοῦτον πίνακα, ἐν ἐπιμνησθῆσιν ἐν

σεισμοί, η σαρκοδία και επιδημίες. από δε του έτους -
... ήρχισαν η δαίματα να αναφέρονται παρα' αλλή-
λοι πίνακες εύχαιόσημο μέγεθος της ενοχής του Βρέν-
νου, ότι σαρκοδημίας ηλ. Ρώμης εφηρανίσθησαν.

μετά ην αίσθησιν αναμετάχρησαν οι πί-
νακες κατά το δυνατόν, η η αναγραφή εφημοχούθη-
σαν. οι πίνακες αυτοί ήσαν εφοριστοί παρ' άλλου
αναγραφή αυτούς διότι ήγινοντο πολλά αντίγραφα.
των πινάκων "libri annales", παρασημασθέντες
ην επίσημου συναγωγής ην πίνακων τούτων η
δύναμις εδίναν η 80 βιβλ. εμνήσθησαν annales μα-
ξιμί, κρος διαδοχική ην ίδωρ. αντίγραφοι
των σίλων εδωκέν annales μικροτες (Α. Αχιμ. 1, 33)

Κατά την εποχή ην υπήρξεν ην μεγίστην προ-
τιμήν η ιστοριογραφία είχε εφορισίου, ησκη-
δών εσηρμων τα υπάρχοντα χειρόγραφα, διό
η μαθήρηθησαν επί Μουσιου. ο Α. Αχιμ. 4,
30. ετομιάφι ταύταις επαινοίς αναγραφάς η
το χειρόγραφο: ο σαρκοδία άρχιεργίος κείνστα
πίνακ. Έμδωσαν τούτου ήτι ο Η. Peter "Veterum

historiarum Rom. Religiae". ο α. 70μ. τὸ 1820 ὁ
 β. τὸ 1907 Teubner. "ἐπεὶ ὁ Ρελ. ἔχει μέρη ἑξῆς
 ἐν ἐπιτομῇ. ἐν τῇ μεγάλῃ αἰοῦ 3-22. πραγμασίαι.
 αἱ ὡρεὶ τῶν μεγ. χρόνιων...

Ε! Libri ἢ commentaria Pontificum. Βιβλία
 οἱ μὲν libri περιλαμβάνον διατάξεις ὡς αἱ κα-
 ποτερίαι καὶ τὸ ἔργον οὐκ αἰών, οἱ δὲ comment. τὰ ἐπι-
 φωνήματα γρηγορίου decreta ἢ responsa τῶν παπ-
 ῶν καὶ ποτερίαι, ἄλλοι δὲ ἀναφέρονται τὴν ἀνδρῶν
 τῶν οὐκ ἐπαρθεῖσαν παπῶν τῶν δὲ διατάξεις
 περιλαμβάνον τὸ comment. ἐπιτομ. τῶν libri. Ταῦτα βιβλία
 ταῦτα ἀναφέρονται ἐν μέρει τὰ indigitamenta
 τὰ ὡρεὶ τὰ λειτουργίας καὶ τὸ ἑξῆς περιλαμβάνον
 τῶν βιβλίων, ἢ ἐν ἑξῆς περιλαμβάνον ἰδίως τὰ ἐπιτομ.
 ἀναφέρονται ἐν Α. Ἄλλοι δὲ, 56. καὶ τὰ ἑξῆς ἀναφε-
 ροὶ τῶν ἑξῆς ἀναφέρονται. οὐ μόνον δὲ οἱ ποτερίαι,
 ἔτι βιβλία ἀλλὰ καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς ἔχοντες γο-
 ῶν commentarios augurum, libros saliorum.

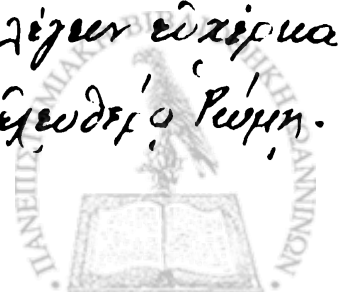
Ζ! Commentarii Magistratum

Τὰ βιβλία ταῦτα ἔχον ὅμοια ὡρεὶ τὰ ἑξῆς

υπομνήματα ποικίλων. τὰ ωσαύτητα δὲ πῶς τὰ κοινὰ γε-
 ἀρχόντων. γινώσκουσα καὶ εἶναι μὲν αἰδίδανον ὅτε συνῆγραψαν
 ἐπὶ τῆ βασιλείας, ἀλλ' ἔτι καὶ βραδύτερον εἶχον ἰσχυρὰς
 εἰδησιὰς περὶ τῶν χρόνων αὐτῶν. (Παύτ. Μαρκ. 8°
 "καὶ οἱ φασι ἂν τὸν υπομνηματιῶν", καὶ ἐπιτοὶ ταύτα.
 Περιεῖχον δὲ τὰ νόμῳ. τῶν ἀρχόντων διατάξιν πρὸς
 ὁδηγίαν αὐτῶν ἢ τῶν λειτουργίας, ὅπως αἱ εἰδησιῶν
 γερὰ *tabulae consularia*, ἢ ἔλαττους, παραδόξῃ
 καὶ παρὰ χρόνῳ διαδοχῆς αὐτῶν μετὰ καὶ ἄλλων εἰδη-
 σιῶν. Κατὰ ταύτα δὲ ὑπάρχει διαφορά μελετῶν
 τῶν *commentarii consulum* καὶ *Fasti consularis*.
 Τινὰ τούτων εἶναι ἐπιτίμου διο' καὶ καλοῦμαι *libri*
linteri. Ἐρυθείσσοιο δὲ ταύτα τὰ βιβλία ἐν τῇ ταύ-
 τῆς Μουνηνῆς. καὶ *Moneta* εἶναι εἰδίδανον καὶ *Luca*
 ἢ κώρον ὄνομα. ἢ τῇ ταύτῃ τούτων καθεκέρηθη τοῖς
 γινώσκουσα τῶν τομιομαροισιῶν βραδύτερον. πάντα τοῦ περὶ τοῦ
 βιβλ. τούτων. γου τὰ βιβλία εἶναι ἰσχυρ. ἰσχυρομένου. περὶ ἐπι-
 του ῥητορίας οἰδὲς δύνανται τὰ γερὰ τὸ γένος κα-
 τα τὴν ἰσχυροδὸν ταύτων. ἀλλ' ὅμως ἐν τῇ παρ' ἑλλήσι
 οὕτω καὶ ἰσχυρὰ *Ρώμ*. φυσική περὶ τὸ λέγειν εὐχέρια.
 ὑπὸ τῆς καὶ οὖν πῶς δύνανται καὶ δὲ ἂν τῇ ἐκτελεξὶ *Ρώμ*.

γινώσκουσα τῶν
 βιβλ. τούτων.

ὁ Κεῖρων ἐν Brut. 6, 13 κ. 14 δια' τὴν ἰσορροπία τῆς
 Ρώμ. ῥητορίας παρατηρεῖ ὅτι ὁ Λεύκιος Βρούτος
 δὴν δὲ μακρόδου ὅσα ἔμαθεν ὅτι εὐφραδίας,
 κ. ὁ Μάρκος Βαλέριος δὴν δὲ μακρόδου τὴν οὐρα-
 σὴν ἄλλως ἢ δια' τὴν οὐραδούς. ἔντετοι ἄλλως γρα-
 σωὶ λόγοι δὲν ὑπῆρχον. ὁ Ἄσπιος Κραύδως εἶναι
 ὁ πρῶτος συγγραφεὺς τοῦ ἑαυτοῦ λόγου.

Ἰδιωτικὰ μνημεῖα.

Α'. εἰσισηδὸν λόγοι - *Laudationes fenebries.*

ἀφαιωράτη ἢ παρὰ Ρώμ. ἢ ἀνήθεια τοῦ
 καὶ ἐπιμνήματα οὐκ ἀποδοτόντες ὑπ' ἑστὸς ἡγε-
 σίαν τῶν συγγενῶν. ἐν δὲ τῶν ἐπισημίας κινδύων οὐκ
 ἔβασχεν, ἢ *laudatio* ἐξ ἐμφωνίῳ καὶ ἐπισημίας καὶ ἐπι-
 κήλου ὑποδείκνυσι τῶν ἀφαιωράτων, οὐκ ἀπὸ γράμματος ἐπισημ-
 ἰο ἐν τῶν οὐραδίας ἀφαιωράτων καὶ τῶν οὐραδίας ἐν
 ἰσυγγραφεῖ ὅσοι ἐπισημίας οὐκ ἐμφωνίῳ. διὰ
 τῶν ἐμφωνίας παρατηρεῖται ἡ ἰστορ. ἐπισημίας ἐδοχῶδη ἐν
 αὐτῶν (Brut. 16. Λιβ. 8, 40). ἐν τῶν οὐραδίας κινδύων
 τῶν οὐραδίας ἐν τῶν οὐραδίας ἐν τῶν οὐραδίας ἐν
 βιογραφίῳ (Ὁ. Τελλ. Ἀπρ. τ. 2, 20 ἐν τῶν οὐραδίας
 τῶν οὐραδίας τῶν οὐραδίας τῶν οὐραδίας τῶν οὐραδίας).

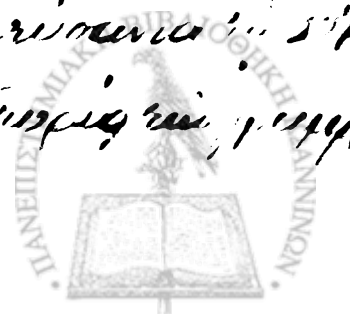
B. Tituli.

ὄνομα ἔχοντες οἱ Indices ἢ τὰ elogia. οἱ τυχροὶ οὖν
 τοῦ εἶναι ἐπιγραφαὶ τιμητικαὶ καταλαμβάνουσιν
 τὸ ἴσχυρ. ἢ ἀρραυτικῶν οὐαδίων τῶν ἐνδοξῶν ἀνδρῶν.
 ἰδίωτο δὲ νῦν τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἀφωρισμένου τὴν εὐρε-
 σιολογίαν ἢ τὴν ἀρίστην (πολυβ. 5. 33. Κορρ. Σαμν. 19-20)
 ἐπιγραφήν περιχρῶσαν τὴν αἰσθητικὴν ἀποτίμησιν τοῦ
 εὐνοίου Κλαυδίου τοῦ τυχροῦ καταδεχόμεν ἔργῳ.

Appius Claudius C. f. Caecus - censor
 cosulis, dictator, interrex III Praetor bis
 credibus, curules de Samnitibus cepit.
 Sabinum et Picenum exercitum fuit.
 Pacem fieri cum Pisis rege protulit.

In censura viam Appiam, stravit et quoniam
 in urbem adducit. Ad eam Peloniae fecit.

Τὰ ἀνωτέρω ἀνεῖνα νοσηρια ἐμφετέρα ἢ ἰατρικῶν
 εἰσὶν αἰετοσφαιρα. καὶ ἐν τῷ κέντρῳ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις
 καὶ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις
 οὐδὲν καὶ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις
 μετὰ τὴν ἀποτίμησιν ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις
 dium Caecum (Pibb A. 19) ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις
 296. οὗτος ἐμφετέρας ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις ἢ ἡ ἀποτίμησις

1) ὡς ῥήτωρ. ὁ λόγος ὅτι ἀπερὶ τὸν ἐν τῇ συζητή-
 τῃ ἐπὶ τῇ ἰσχυρῇ τοῦ Πύρρου ἰσορροπία ὑπερῆ-
 κτος εἶναι ἴσως ὁ ἰσχυρὸς, ὁ ῥήτωρ ἰσορροπία
 ἐπιφέρει δὲ καὶ ἐπὶ Κικέρωνος (de senect. 7) 2) ὡς
 ὡρινός, ἵσως ἐξ ἰσχυρῆς sententias (Tusc. 4, 2.)
 τῶν γραμμῶν τοῦ ἀσπίου ἔχομεν ἕνα αἰσθησι-
 σμὰ ἢ ἴδι ἐν Fragmenta Romanorum τῶ
 Bahrens σ. 306 καὶ ἐν Em. Meyer orat. Romano-
 rum Turicum 1842. Ὁ ὄρατος ἀσπιδῶ
 ἐπισημαίνεται καὶ ἀσπιδῶ τῆν ἀπ. Γραμμα-
 τικῶν καὶ τῆν ἀσπιδῶν καὶ Ρώμ. ὡρινός (ἴδι
 Müller-Laufer σ. 70) ἐν ἐπιστ. 2, 1, 18 λέγει
 ὑπερὶ τῆ γραμματικῆς καὶ ἀσπιδῶ τῶν
 τὰ δε :

B.1 περίοδος της Ρωμ. Γραμματίας.
(513-608 μ.Ρ. 241-146 π.λ.)

Πρώτη επίδραση του α.π. κ. Αλεξ. ἔχθηστος
ὁ αἰὼν οὗτος ὁ ἔστος αἰὼς κτ. Ρώμη εἶναι
αἰὼν τῶν μεγάλων Ρωμ. κατακτήσεων ἐνὸς κ. ἐκτός
τῆς Γαλατίας. Καὶ μετὰ τὴν ἴσθρα του α. Λεβ. πόλεμου
κατέλαβον οἱ Ρωμαῖοι τὴν Συρία, αἰὼς δὲ τοῦ 240-
218 τὴν Σαρδηνίαν κ. ἐβεβλήθησαν εἰς τὴν ἰνδοῦν Ἰα-
χαίαν κ. Ἰαχυρίαν. ὁ β. Λεβ. πόλεμος κ. τοὶ ἀσπ-
χίστες τῆς Ρώμης, μετὰ τὴν τιμὴν ὠδήγησαν αὐτῆς
εἰς τὴν ἰουδαίαν κ. Ιουδαίαν κ. Ἰερουσαλ., ἰσχυροί
δε κ. τὴν Μακεδονία. κ. ἡ Ρωμ. ἀσχυρία κατέλα-
βαν οὐδὲν. ἡ φορὰ τῶν γεγονότων ἡ μεταβαλλού-
σα αἰὼς ἡ κατακτητῆς. τοῦ νότου μετὰ βαρ-
κ. τὴν σέμην κ. ἰὼν ἔδνησαν παρακτῆρα, ἰσχυ-
τὰ μετὰ ἰσχυρῶν ἐπιπονητῶν, κ. ἡ αἰὼς τῆς
μη ἔχθησαν ἡ μετὰ. διατὰ μεταβαλλοῦσα
εἰσορμητῶν τὰ ἰσχυρὰ κ. ἰσχυρῶν, ἡ κερῶν-
ον οἱ Σαυρ. ἰσχυρῶν, ὁ Λουκ. κ. οἱ ἀποσπῆσαν.
τα, εἰς τὸ ἰσχυρῶν. ἀλλὰ κ. ἡ ἀσχυρῶν τοῦ

σύντομος περί εστέρταται η δημιουργία επιπέδου
 τον δια την ωχρημάν τάν. την εσοχία του ελλ.
 ωχρημίου δι' αίσουρούη η Ρωμ. αμάτοια. διοί
 ούως εσέρτου πόσον ον δι' ησάιοντο οι ερόχοιο.
 Η παραίτητος τλ η Ιταίας η Λευκίας ηνύριοε τού
 Ρωμαίου ηνι ελλ. λογοτηγίαν η τας τέγτας. Οι οίκι
 αι γιόνται ωχρημίσταροι η αι έσάγεις γαμβάουτ
 σήμα εόχεν. η ελλήν. γλώσσα διοδίδεται τασούτω.
 ώσει πολλοί Ρωμαίοι η δη η δέσονται ομχούση
 ελλήνισι. ούδως άρα άισαον οει μετεβρήη η
 διατόηος τού Ρωμαίου. η καρά τον αιώνη λούδων Η διατοηου
 δύο αιώνη σπητήσαν ες τή μεταβολήν τούτω. μεταβολή.
 α. ο κοσμωωχρημίου όσος δια τλ παραίτητου
 τού κοσμου όγνισαίτοιοι τή Ρωμ. φλοπαφίαν.
 β. η επίκρατητος τού ελλ. ωχρημίου. τάντα εώτ.
 φερσι 1) παραίτωση τών άρτ. ηδύ η 2) άρτι τού η παραίτωση
 τού ωχρημίου η δη γραμματίας η κίηης Ρωμ. τών ηδών.
 περί τού ωρύντου γιγνώσομαι ωχρημ. γαμβάουτ
 εώιφόβους διατοήους η εσοχίη ης ωάσαν όημ. η έδω.
 τού φάων η δη εώτ τού β. Λιβ. ωχρημίου η Ρωμ.

ιστορικῆ μαθησιακαὶ ἐγκύκλιον. καὶ ἡ συζήτησις ἐν
 οἱ ἄριστοι μαθητὰς ἔδωκαν ὑπομαρτυρ. ὑπόδοξ. ἡ δὲ
 σάουα μεγάλα γίνονται ὑπὸς παράκλησιν ἀρτίων, ὡς
 δαυσαναὶ ἐλάμβανον καὶ τὰ παρακλητικὰ τῶν ἑπαρ. ἐν
 (πρὸς. leges de repetundis). ἡ ἀρετὴ εὐδαιμονία ἐν ἡμέ-
 ρα μοίρα. ἄλλα ἐν τῷ ἴδιον βίω ἐπιφέρει. ὁ ὑπόδοξ
 ὑπὸς κρούσιν ἔτιμα τὰ ὑπομαρτυρ. ἐλάμβανον, οἱ σίμο-
 γησιακοὶ δεσμοὶ λαμβάνονται. ἐν 12, 21 Αἰγ. Τεκνίου ἀ-
 ποφέρειται ὅτι τῷ 520 αἰὸς ἡ Ρώμη ὁ καρθύμιος
 πρῶτος ἐπέσειον τῆν γυναικὰ του, ἔπειτα τὸ διαφυγι-
 ον (divortium) καὶ ὅτι ἀνεπιδοτάριον. οἱ πρῶτοι πρὸς
 ἡγοσιν ἐν τῶν δημ. βίον φησὶ ὑπόδοξιν ἐν φησὶ ὑπομαρ-
 τυρ. καὶ αὐταὶ αἱ μαθησιακαὶ ἐπιδείκναι ὑπὸς τῆν πο-
 λυτέλειαν (πρὸς. leg. sumptuaria) οἱ ὑπομαρτυρ. τῶν Ρώμ.
 ἡξάντο ὑπομαρτυρ. ἀνὲ τὰ ἀρετῆς ἐν τῶν
 ὑπομαρτυρ. δόγματα, ὅτι δημ. εὐχαριστοὶ ἐν τῶν
 ὑπομαρτυρ. μόνον λαμβάνονται. ἐπιδείκναι δὲ ἀρετῆς
 καὶ λαμβάνονται, ὡς ἡ ἡμερῶν περὶ τὰ μέγα τῶν
 ὑπομαρτυρ. ἡ συζήτησις ἀναμφίβητα τὰ ὑπομαρτυρ. τὰ
 senatus consultum Bacchanalibus διὰ τῆν ὑπομαρ-
 τυρ. τῶν λαμβάνονται.

Οι Ρωμαῖοι μεταβατῆς πολεμικοῦ ἰσχύοντο ἐπιτιθεῖν τὴν Γραμματικὴν
 οὐκ ἔτι τὴν γραμματικὴν τὴν 240 ἰδιδόσθη τὸ α' τὸ δράμα.
 δράμα καὶ ὑπερβολῶν. ἔπειτα τὰ δράματα διδά-
 σκουστικὰ καὶ διαφ. δράματα ἐν διαφ. ἔργων
 οἱ *ludi Romani* ἐν Σεβαστῶν. οἱ *ludi Praetorij* ἐν Προμ.
 καὶ ἰσχυρῶν τὰ ἔργα οὐκ. παραστροφῶν. οἱ *l.*
apellinarii ἐν τοῦ ἰδιδόσθη τὴν 218 ὅτι ὁ Ἀντίκλος
 εἶπε πάλιν μέγρι καὶ Ρωμαῖοι. οἱ δὲ Ρωμαῖοι ἐπιστήθησαν
 τὴν 218 οὐκ ἔτι τὴν Ρωμαῖον ἰδιδόσθη ἄνωγαν, τὰ *Me-*
galia ἐν Αἰσῶν. ἐπὶ τῶν καὶ μητρός τὴν δὴν *la* *la*.
 ὁ β' *lib.* πάλιν ἀνεγνωρῶσι τὰς δράμ. διδασκα-
 λίας ὅτι ἀμφαφούσιν ὁ Παῖσιος καὶ ὁ Παῖσιος. τὴν
 240 ἰδιδόσθη ἐν αἰσῶν νεωτερισμός. καὶ ἰδιδόσθη
 ἀντὶ τὰς ἀντίκλους καὶ ἀντίκλους τὰ ἀντίκλους ἀντίκλους.
 κα (Rib. A. 312. *Mül.-Kurt.* 2, 279). ἡ ἀντίκλος εἶναι
 καὶ ἰδιδόσθη δὴ καὶ τὰς δράμ. τὰς δράμ. παρα-
 στροφῶν καὶ ἰδιδόσθη *ludos* *Uscos*, ὅθεν ἠνωσθη ὁ
 ἰδιδόσθη ἐν τ. 232 τὸν ἰδιδόσθη ὅτι ἐν τὰς δράμ. ἀντίκλους
 ἰδιδόσθη τῶν ἀντίκλους. αἱ *fabulae* καὶ ἰδιδόσθη
 ἀντίκλους ἰδιδόσθη καὶ ἰδιδόσθη ἀντίκλους
 ἀντίκλους ἀντίκλους. ἰδιδόσθη ὅμως ἰδιδόσθη ἀντίκλους

ὡσαύτως ὄντως ἐν αὐτοῖς αἰῶσι Μάρκος, ὁ Παρριος ὁ
 Bucco κ. ἄλλα τοιαῦτα, ἃ εἶναι γένει ἰσπανοῦ ὅτι ἐξή-
 ρησαν ἐν κωμ. ἰσπανοῦσιν τῶν ἑλλήνων καὶ κ. Ἰταλῶν
 actores αὐτῶν ἦσαν νεαὶ Ρωμαῖαι. Ἐπιδύσκονται
 f. attelanae ἔλαβον διαδερνώτερον χαρακτήρα (ἴδι
 Εὐδ. Καζορ. ἀθηναικῶν. Γ. σ. 57. περὶ Μεγαλοῦ δράμ.
 σ. 65 περὶ νεοῦ. Γ. 487). Τὸ δεύτερον γένει
 σαρκεῖον ἰσχυροῦσιν ὡσαύτῃ κωμ. οἷον δὲ ἠρξάντων
 τοῦ ἐν ταῖς φαρ. ἰσπανοῦσιν τῶν κωμῶν.

Μίμοι.

Μίμος κωμῶν κ. τὸ ἰσπαν. κ. τὸ ἰσπανοῦσιν
 (ὁ πλατίνος) πρόσοπον (πρβ. κενταύριος ἄρταρος)
 τῆς δὲ ὁ μίμος κωμῶν κ. τὸ ἐπὶ τοῦ εἴδους ἐν ταῖς
 ἴσπ. δράματι. Ἐπιδύσκονται ἀναπτύξωσιν τοῦ δρά-
 ματος ἠρξάντων δημιουργηθέντων κ. ἰσπανοῦσιν ἐν γένει
 τὰ γράμματα ἐν ὅσῃ καὶ ἔδη. διὰ διὰ τὸ οὐκ ἔστιν ὁ Ρομῶν
 δεικνύει παλαιὸς ἐπιγρ. ἔργων ἐπιγρῶν (παρὰ
 (ἴδι. Γ. 27. 24, 21) ἰσπανοῦσιν β. Α. Β. πάλαιον ἢ πάλαιον
 εἰσῆλθον ἐκ τῶν γένων τοῦ Ρωμαίου. ἐν τρωαῖοις τετα-
 μένῃ κωμῶν κ. Μετὰ τὸν πάτριον τοῦτον ἐπιγρῶ-
 ναὶ κωμῶν κ. ἰσπανοῦσιν κ. τὸ β. ἡμισυ τοῦ Γ. αὐτοῦ κ.
 παρουσιάζονται σχετῶν κωμῶν κ. ἰσπανοῦσιν

Γίνεται συνήθως κοινή χρήση θεάτρου ^{παι} κ. πτωχολογίας θεάτρον.
των υποκαταγών. ενώ η γ: μέγρε γούδον δια τούς εμάσθου τό κορώτοι
τη ludios scenicos πρόχειρος σικητή εγίγνετο.

τὸ 575 ἐγένετο ποσοτήγιοσι σπρί τὸν ναόν τοῦ ἀπόλλωνος,
ἐς ὃ σωμα δόγματι οἱ θεαταὶ δαΐτοσαντο ὄρθοιοι
τὸ 154 πλ. ὑποδομικὸς θεάτρον ἀλλ' ἀνευ ἔδωξιμ. τὸ
146 ἐκαστὸς τὸ κορώτων μόνιμον ξύλιγον θεάτρον
μετὰ ὀδοντιμ. ὑπο τοῦ Πομπηίου δε τὸ 55 ἐγένετο ξύλιγον (R.A. 78)

(R.A. 78) Ἡ φιλοσοφία ἐσαγέσθαι ἐν Ρώμῃ οὐ μόνον φιλοσοφία
ὑπο τοῦ Πυθαγ. τὸν ἀλλά κ. τὸν Στωϊκὸν κ. Ἐπικου-
ρευστ. τὸ 157 πλ. δια τὸν 1000 ἀρχαίων, ἀνεκτ. ἐπὶ 18
ἔτη συνασπαστικὸς κορός τοῦς ἐκστῆς. ἐκδοθησάμεν
ἀρχαία σπέρματα (Μ. Ρενιέρη περὶ Βλαστῆς Διοφ. κ.
Ε. Κοστ. Ἀδην.) περὶ τοῦς αὐτοῦς ἀρχαίους Κράτους
ὁ Μαθαίωμος εἶπε σπέρμα ἀπό τοῦ Ἀτταίου
ἐνεμα ἀσθνείας ἐμμενετ. ἐν Ρώμῃ διδασκάλος τῶν
δραματικῶν. μετ' ὀλίγον ἤχθη πρεσβεία ὑπο
Διογενίη τὸν Στωϊκὸν, Καρνεάδην τὸν Ἀριστ.
κ. Κριτοχάστον τὸν Περικλάει. οἱ ἄρχοι τῶν ἡρέσων
παρ' ἣν δὲ δόγματος ἐξέδωκεν senatus cons.
uti Romani essent. (Πλάουτ. Κατ. κριδ. 22) ὁ Ἀδην.

οι πρώτοι
στοιχεί

(10. 547) ἀγαθὴν δασύραν ἐξωσαν φασόφωιν.
Ἦδη καὶ ἡ ἀνατροφή τῶν παιδῶν ἐβεβλήθη. τὸ
στοιχεῖον τῆς ἀγορᾶς, ἡ οἰκία. διδασκαλία δὲ τῶν
ταυτῶν. ἐδιδάσκοντο οἱ παῖδες τοῖς πατέρας
ἢ τοῖς πατρῷοις, ἢ ἀσκητῶν ἢ ἐγγύτων. εἶτα
ἐδιδάσκοντο οἱ παῖδες ἐν αἷσι ἀσκητῶν καὶ οἱ ἄλλοι
συγγραφεῖς ἐν μεγάφοροις καὶ οἱ λαῖνοι καὶ ἡρήτορες
πρὸς τὰ τέλη τοῦ αἵματος. ἐπῆρτον ἐν Ρώμῃ 20
στοιχεί. αὗται οὖν ἐκ πρώτης διοργανώσεως
διηρέθησαν εἰς 3 μοῖμα ἀνάλογα πρὸς τὰ τὰ ταυτῶν
παιδείας. ἔλαβον γοῖον τὸν γραμματικὸν lit-
terator (ἔπειτα grammataista ἢ magister ludi)
καὶ grammaticus, ὅς ἐδίδασκεν ἱερνῆμα, ἢ αἰολί-
α καὶ παιδεύσει τὴν καὶ λαοῦ καὶ ἱστορικὸν ἔκκ. τὴν
κρίτικον καὶ τὸν φιλοσοφικὸν ἀπὲρ αἰὲς γέρον
τὴν φιλοσοφικὴν κέρφωον.

Ἔπος.

Τὸ ἔπος καὶ ἄλλοι τῆν αἰσθῆ μεγαφροῦσιν λαοῦ
κτιοῦ βαδμηδου δε γαμβάνε περὶ Ρωμ. κτιοῦσιν
καὶ ἰδιοφύσιν καὶ παρηγῆ τὸ ἴδν. ἔπος. αἰσθῆ
δὲ ἐδιδάσκοντο οἱ Ρωμ. μύδων τὴν ἰστορικὴν κτιοῦσιν

εὐδαιμονίαν ἐπιτελεῖ κατὰ πρόθεσιν ἄνηθ' ὅσον τὰ δὲ
μοῖς ἔτησι καὶ ἀποκρίματα ἴσως ὅτι παραμυθίαι.

Τὸ ἔθος διακρίνεται: — εἰς δι' ἄλλων ἐν κούρῳ
ὄν καὶ εἰς ἰσοπορίων. ἢ αἰνῶς ἀνεπιμετοῦ μετ. κίβητος.

Λίβιος Ἀνδρόνικος (284-204 π.χ.). — L. L. Andronici

περὶ τούτου (ἔρα Rebb. A. 17-26. Mom. Zumpt. A. 6. 626-632).

Ἦν ἔτην παραγόμενος ἐν Τάραντος, ὀνομαζ. τὸ ἴσχυρον
ἀναπόνημα ἔτα ἰσοπορίων ἐν ἰσχυρῶν ἔτα καὶ ἰσοπορίων.

ἀνεπιμετοῦ κατὰ τὴν ἰσοπορίων ἐν Τάραντος
ἰσοπορίων δούχος Μαρκ. Λίβιος Σαλυστάριος, αἴη ἢ

παράδοσιν αἴη δὲ φαίνεται ἄνεως. Ἦν ἔτην Τάραντος
ἔτα δὲ ἐν ἰσχυρῶν ἰσοπορίων ἐν μεσοπορίων.

Λίβιου κινῶς δι' ἑμὴν Λίβια. Μυρίωνος τὴν ὄνομα
ὄνομα εἰς Σατοῦ. σίξον τὴν αἰσθητικὴν οὐρανῶν: πλ.

vrunt mihi lamēna inserē reseritum.

~~ἐν δραματικῶν ἰσοπορίων μετὰ φρασὶν ἐν τῶν ἑλληνικῶν δράματα~~

τραγωδίαι καὶ κωμικαῖαι. τὴν 240 παρῶσιν τὸ ἄνεως
ἐπὶ δράμα, τὴν δραματικῶν ἢ παρῶσιν γινώσκουμεν

ἐπὶ γραφῶν (πλ. Τραγωδία, Ἀπικηῖος, αἴας Μανδιστο-
φάρος, αἴγιος, ἰσχυρῶν, Τρωϊκῶν ἰσχυρῶν) καὶ ταῦτα

μὴν ἐκ τοῦ Τρωϊκοῦ κώμου. μετέφρασεν ὁμοίως ἐς ἑρα-
-ζωδίας ἄλλων κώμων ὡς: Ἰγγύ, Τυρία, Ἐνδρομίδαν.
Αἰανίην. Πρωτοκωμὴν ἐς τὴν κωμωδίαν, ἧς μετέ-
φρασεν εἰς γράμματα ὡς *Ludius gladiatus, resurus*.
Τὰ αἰσοποιοῦματά βλ. ἐν τοῖς *Fragmentis* τοῦ Ribb.
τῆς Ὀδυσσεΐας ἐς τὴν ἕκτα ἐν *Fragmentis poetarum*
Rom. τοῦ Bährrens. ἃ ἐξέδωκεν ἐς ὁ Luc. Müller
ὁμοῦ μετὰ τῶν αἰσοποιοῦματων.

Κατὰ τὸν Τ. Λίβιον (22, 32) ἐδόθη τῷ Ἀνδρονίμῳ
ἐπιτολή ὑπὸ τοῦ Σοχητήτου γὰρ ποιητῆς ἕκτον ἐξ ἑραδῶν
ἢ ὑποχρησίων δια τὴν νίκην τῶν Ρώμ. κατὰ τοῦ
Ἀσδρούβα. οὗ ἐς ἀμοιβὴν ἐδόθη τοῖς ποιηταῖς τὸ
διδασκαλεῖον ἢ αἰσοποιοῦμα ἴδιον *collegium* με ἴδιον
ἱερὸν ἰωνίαν τῆς Ἀθήνας ἐπι τοῦ Ἀθηναίου γόφου.

Τὰ ἔργα τοῦ Ἀνδρ. ἦσαν ἄτελα. ὁ Κεμ. (Beut. 32
λεγε δὲ τὰ δράματα τοῦ δεῖν ἦτο δυνατόν γὰρ ἀναγνώ-
σις καὶ ἐν τῇ Ὀδύσειᾳ. ἰσχυρὰ δὲ αὐτὰ πρὸς
τὸ τοῦ Αἰεδαίου ἐπ. ἀγάλματα.

Γρ. Naevius.

Γραῖος Ναιβίος (264-197 π.χ.)

ὄρα Ribb. A, 26. Mommsen-Saunders. A, 6, 659.

Οὗτος αἰσχροῦς τῶν Ἀνδρόγυμων ἐπὶ τοῖς Ῥωμαῖοις
ροῦ ὄμωσ. ὁ Μομμςση αἰσδοαυμάτω αὐτοῦ δευ-
ρῆ ἰστυῖμα Ῥώμ. κοροῦποιν ἡ ἀφελουῖωτοπον ἐς πρὸς
ἐπὶ Γραμματεῖαν. Ἦν Καμπανός ἀγὰ Λατίνος
ἔτιν εὐφυῖαν, τόχμη ἡ συλαῖσθηον τῆς ἐκίας τοῦ
ἀκίωτες, τοῦ ἄνδρ. ἡ παρὰ ἐπὶ ἰστικου ἡ τὸ γέ-
κτικόν. Μετῶσε τοῦ ἡβ. ἰστικου. ἔπειθ ἰστικου
ἡκός ἐπέτῃδ, παρὰ τῆν ἀριστοκρατικῶν Σεπτιμῶν
... Μετῶσε ἐπὶ ἡ ἀκίωτῃ ἐπέτῃδ, ἐπικαίσε δὲ
ἐπὶ ἡ ἀκίωτῃ ἐπικαίσε δὲ ἐπικαίσε δὲ
παρὰ πιδανῆ. ἰστικου ὄμωσ, ἡ ἀκίωτῃ ἡ ἐπικαίσε
ἐπικαίσε ἐπικαίσε. ἔγραψε μοτος τὸ ἐπικαίσε
τοῦ κηκῶν ἀκαίσε. immortales mortales si fiebas.
Ὁ Παιβίος ἐπὶ ἐπικαίσε. ἐπικαίσε ἔγραψε ἐπικαίσε
ἐπικαίσε. ἰστικου ἐπὶ ἡ ἀκίωτῃ ἐπικαίσε ἐπικαίσε
ἐπικαίσε ἰστικου (πρὸ. ἀκίωτῃ-Πέρσε). ἐπικαίσε
ἐπικαίσε ἐπικαίσε, οἱ ἀκίωτῃ τῶν ἰστικου τῆς Αἰν.
τὸ ἰστικου ἐπικαίσε τὸ ἐπικαίσε ἡ τὸ ἐπικαίσε
ἐπικαίσε τῆν Ῥωμαῖων. ἐπικαίσε ἐπικαίσε ἐπικαίσε.
ἐπικαίσε ἐπικαίσε ἐπικαίσε ἀκίωτῃ πρὸς πρὸς

χροσίαν του Μισσίωτος (πρό. Ορ. επίτ. 2, 1, 53 - Κικ. Βρυγ.
π. 2. Ουαρ. 2, 29 - παρ' οὗ κινδάνομεν ὅτι ἔσται πορρῶν
ὑποκνηματώσας) - Τα' αἰσοποιασμάτα εἶκται εἰσεδο-
σε ὁ Vahlen καὶ L. Müller ὀρθοῦντα - τὴν αἰσο-
ποιασμάτων του Ἄνδρ. 1884. τὰ ἄριστα τὴν αἰ-
σοποιασμάτων εὑθηνται ἐν - F. R. R. του Βέητρεχ.

ὡς. δραματικῶς. ἐν τῶν αἰσοποικῶν ἐπιγραμῶν
καὶ αἰσοποιασμάτων τὴν δραματικῶν του φαίνεται δι-
ἠροσετα. ὡς ὅτι ἐν τῶν τρωϊκῶν μῦθον. ἐποίησε
καὶ ἄλλας τραγωδίας ἐφ' αὐτῶν ὑποθέσεων καὶ ὁ Ἄνδρῶ-
νικος (Ἰσχυρῶν, Ἰφίγονεια, Δούρειος ἴκλιος, Ἐκλεψ.
Ασάνη, Λυκοῦργος). αἱ τραγωδίας αἴτιαι εἶναι
tragediae ἢ τοὶ ἐπηρῖφουσαι, ἀπ' ἐπιχέρηρον τὰ
γράμματα δράμα τὴν ἑκτῆ. ὑποθέσεις. (Ρωστικῶν)

Τεχνικῶς ὡς πρὸς δράματος περὶ.
Τὸ δράμα fabula, διακρίεται εἰς τραγωδίαν
καὶ ὑποκνημῖδιαν. ἡ τραγ. ἰσχυρῶν τὴν αἰ τραγο-
δίαν ἢ τοὶ δράμα μὴ ἐστὶν. ὑποθέσεις, καὶ εἰς
fabulas praetextas ἢ praetextatas, αἴτιαι
τὰ ὑποθέσεις του δράματος ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν.

εὐρους κηθέρους. μὲν γὰρ τὸν διασπορὸν κώλων
 κωμῶν. μεταφραστικοὶ τὰς τραγωδίας ἐκάρουσαν
 f. erapidatas. ἢ ἢ κωμωδία διασπορὰ
 f. paliatam (palium = ἱμάριον τῶν Ἑλλήνων)
 ἢ οἱ κωμωδία ἐξ. ὑποούτων κ. κ. f. togas
 sam ἢ οἱ κωμωδία ἐξουσα ὑποῦ. Ρωμαϊ-
 κίας. διὰ τὸ εἶναι τοὺς ὑποκριτὰς ἰσοδύναμοι.
 τοὺς ἴναι τὸ γατάινει ο. δ. Λαυρέντιος. ὁ
 Λυδός τοῦ εἰ. μ. λ. αἰῶνος (κ. I, 40 προί. ἀρ. κ.)
 ὡσαύτως διαφέρει ἐκ τραγωδίας κ. κωμωδία
 ἢ β. πορτογαλικῆ (ποχιάρο, μοχάρα, τα-
 βερτάρια, Αὐλιάνη Ρενδανίη, Πλανικεύα
 ρία, μεμυή). Τοιαῦτα πρᾶξεται τοῦ Ναι-
 βίου ἐναγέρονται δὲ τὸ Clastidium (πρῶτος
 κ. κ. τὸ Παλαιὸν οἶνον ὁ Πλάου ἐλάβε τὸ
 ἰσοτία οὐλίμα, ἐπὶ οὗ ὄρα. Πλάου. (βιω
 δ. κ. β. Ρωμαίου. κ.) κ. ὁ Romulus. ὁ Ναιβίος
 ἔγραφε πρῶτος τῶν κωμωδίων τραγωδίας ἐ-
 χορμὴ 30 ἐπιγραφάς. κωμωδίων ἀδελφῶν, κ.
 ἦσαν ὡσαύτως παχιάται. ὁ Ναιβίος ἔγραφε

μαρτύρητο με σωαλήν γευθερίαν τὰ δάματα
κατέφευγε δε σκατάς ἐν τῷ σύστημα ὀμο-
λόγητοι Ῥωμαῖοι *constitutio* = συμφορ-
μὸς δύο αὐτοκρατῶν ἔργων εἰς ἐν ἢ γὰρ τὸ
ἰσῶτος ἰσός (ἐμπαιχμὸν) γόγον τῶν συμφροδῶν
τῶν Ῥωμαίων. Ἄποστολάσματα τῶν τραγ. ἢ
μωμωδῶν τῶν Ἰναβ. εὐρημα ἐν τῷ Fragm.
τοῦ Keil ἢ ἐν ἰδίῳ βιβλ. τοῦ L. Müller.

— — — Τελευτήτος — (254 — 184 π.λ.)

ὁ ἀρχαιολόγος τῆς αἰσφορ. ἰστορίας, ἔγραψε τὴν
μικρὴν γράμματα μόνον. *palaeatas*. περὶ τοῦτου
ἔρα (Keil. A. ἐνδ. Καζορ. ἐν Ἀθην. Ἐ. 219 223)

περί διαλέκτου

τὸ στήμα *κατὰ Ῥώμ.* τῶν ὁμοίων τῶν ἑλληνικῶν
διαλέκτων ὅπως ἐν ταῖς γεωγραφίαις. οἱ Ῥωμαῖοι
— — — ἀμφιδέοντα διὰ τῶν μνηματῶν, καὶ
ἄλλων ὁμοίων (Κορυθαίον) πρὸς *Fabia* " τῶν
ἀεὶ ἐὰν τῆς Ῥώμης ἐπὶ Πλαύτου ἢ Τερεντίου ἐν
Κεττιέ. *Philol.* Jan. 1906.

Ἐπειδὴ σαφὲς τὰ Ῥωμαῖοι ἀπέλασαν διὰ τὴν
κορὸν ἢ ὀρθότητα ἠγάγετο οὐκ ἔστιν. ἐκ τῶν ἀπομνημονεύματων.

οι ἄρτοις κ. βραδύτερον ἢ μουσική. ἢ σπη-
 τή τῆ ψυχῆ μεγαλειότητα κ. βαδύτητα πούδη.
 θεατρῶν, δεοὶ οἱ Ῥώμ. εἶπον ἑξαμῶνας ὑποκριτῶν
 εἶπε αὐχαιάν (αὐλῆα ἢ τραγῶν) δια μη-
 τανήματος. ὀνομαζομένης (Ὁβ. Ματ. ΙΙΙ, 40).
 πρὸς φύλαξιν αἰὸς τοῦ ἡγίου εἶπε ἢ σπητῆ
 ἕκαστα μεμῶσματα ἐπὶ τῶν αὐτοῦ. αὐτὰ
 ἔσαν ποιητὰ ἢ μεγαλωτὰ (νελευτ).

τὸ ἐπὶ ἱερῶν καὶ ἀρχαιοτέρων θεατρῶν ἔ-
 παρῶντο μὲντα... 3 ὑποκριτῶν τῶν ἡρ-
 τῶν δια τὰ δράματα τῶν Ῥώμ. δύο κω-
 μῶνται τῶν τέρων. ἀνεκτεῖται 6, κ. 10
 τοῦ παιδῶν 10 ὑποκριτῶν.

Ὁ Παιθῖος, ἔγγιος, Παυθῖος κ. ἄγγιος. Διαίρεσις
 ἔρχεται πρῶτατα, οἱ δὲ ἑρράμας. κινῆματα
 ἄμφαντος, Τετίνιος. διωρεφαι ἐν τογαταε κινῆματα
 οἱ δὲ Παιθῖος κ. Τετίνιος. ἐν παλιῶν
 αἰῶνες ἡρώων αἰὸς κορολογῶν περιετῶν
 υἰὸς τῶν τοῦ δράματος. ἐνισοὶ δὲ ἐνλαῶδα
 ἀπετετελαὶ ὁμοιοτητῆς ἰσὸς τῶν αἰουατῶν ἔ

τὰ ἰσοκλήσια δράματα. Παρισιακίου τοῦ δρά-
 ματος ἐπιπέτυ ἀναγραφή ἐπὶ τῶν *comiti. magistratu-*
um, ἧς ἀφαιχόμεθα τὸ ὄνομα τοῦ δράματος ἔ-
 ρωδουήτου ἢ τοῦ ἑρωδιώτου, τῆς ἰσπρα, τοῦ ἀρ-
 ζιπτος τοῦ ἑρωδιότητος, τοῦ μούσουργου, τὸ εἶδος
 τῶν μουσικῶν, ποίαν εἶδον μαρτυρεῖ μετὰ τῶν ἀρ.
 τοῦ ποικητοῦ. πρῶτος ὁ ἔκτος οὐκ ἐστὶν τὰς διδα-
 σματικῶν ἢ ἀφαιχόμεθα ἄς 9 βιβλ. αὐτὰ ἀναγράφονται
 εἰς τὰ ἑρωδιώσια ἢ ἐν τῶν δράμασι. μὲν τὴν ἑρωδιώσια
 διδασματικῶν εἶναι ἢ ἑρωδιώσια τῶν ἑρωδιώσια
 τῶν ἑρωδιώσια "ἀδελφοί" ἐν τῶν 1) Terenti adelfae.
 2) graeca Menandria, 3) acta (fabula) ludis
 Funerabilis Lucio Aemilio Paulo (= πρὸς κερνί)
 4) Egine L. Praenestinus Lucius Ambinius
 Trupios. 6) modos feci (= ἐμυθοποίησαν) Flaccus,
 Claudio (δοῦλος τοῦ κ.) 7) Tibius Tarranist-
 ror. αὐτοῖς. 8) Facta sexta 9) M. Cornelio
 Collegio. L. Amicio, Gallo Pons. — — — — — τὰ ἰσοκλή-
 σια δράματα ἢ ἑρωδιώσια ἢ ἑρωδιώσια ἢ ἑρωδιώσια
 εἰς τὰ ἑρωδιώσια ἢ ἑρωδιώσια ἢ ἑρωδιώσια ἢ ἑρωδιώσια

αλλά τὸ 1815 ἐκδόθη τὰ κείμενα ἐν τῇ αὐτῇ
 Βιβλιοθήκῃ ὑπὸ τοῦ Μαιού περιεχόντων περιεχόμε-
 να αὐτῆς ἐπιμελείας τοῦ Πλαύτου. ὁ
 Kutschl μέγιστος λατινιστὴς ἐκ τοῦτου ἀπέ-
 φανη ὅτι τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἶναι T. Marcus Plau-
 tus, ἐκ τοῦτο-κυριακῆς ἡμεροβητικῆς.

Ὁ Πλάουτος ἐγεννήθη τὸ 254 π.χ. ἐν τῇ ἑσπε-
 ρικῇ πόλει τοῦ Κουβιρκου ἐν Ταύροις καὶ ἀπέθανε
 τὸ 184. κατὰ τὴν παράδοσιν καὶ ὁ ἔτος ἐγεν-
 νήθη ὁ Τερέντιος. ἀλλὰ μετὰ τούτων ὑπόκειται ὁ
 Κακίλιος, οὗ ὄνομα καὶ δὲ ἔχομεν ἔργα, καὶ ὃν
 ἐδέχθησαν καὶ ἐκ τὸν ἀριστον τὸν καὶ κατὰ
 τὸν ἐκ τῆς ἑκείνου. ὁ Πλάουτος ἦν ἐκ τα-
 ρουνοτάτης ἀριστοκρατίας, ἐστὶν δὲ ἐκ τῆς ἐξέ-
 κτιστοῦ ὑποκειμένης ἐν τῇ διαστοῇ ἡμεροβητικῆς
 αἰδέχθησαν τὰ κείμενα τοῦ καὶ ἐξήγαγε ὑπερήκου-
 τιστοῦ. ἐν τῇ καὶ ἤρξατο τὰ γράμματα κατὰ
 τῆς. καὶ ἐξήγαγε τὴν τῆς κατὰ τὸν ὄνομα
 ὄνομα ἐκ τῆς ὄνομα τῆς (See "Plautinische
 Forschungen") αἱ κείμενα τοῦ Πλάουτου εἶναι ὄνομα

Παλαιότερα

Τοις ἑσπερίων οὖρα οἱ ἰσχυροὶ ἐγνώριον, διότι παρὰ
 ὑπερβαίνοντο διὰ τὴν μεγάλην δύσιν τοῦ κοιντοῦ.
 αἱ γὰρ ἀσπίδες καὶ ἄλλοι, ποικίλως ἑλευθέρως οὐκ ἔχον.
 Κατατὶ οὐκ ἰσχυρὰ ἐκ γέν. τοῦ Πλαυτίου. Ἐργασί-
 α καὶ ἔργους 100 καὶ ἔργους 130. ὁ οὐκ ἔχον
 ἐπίσης κερκελά, δυνά: αἱ, καὶ κερκελάς καὶ εἰς.
 ἔργον γένους 21 (Fabelae Varroianae) ἢ
 ἀπὸ δυνάμεως κοινῆ τοῦ 21^{ου} "Vidularia" οὐκ ἔχο-
 μεν μετὰ αἰσοῦσθαι. ἢ recentio αἱ,
 τοῦ οὐκ ἔχον. δὲ ἀσπίδες γένους ὁ δὲ 20 καὶ
 κερκελάς καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν πρώτων τοῦ ἀσπίδος

αἱ κερκελάς τοῦ κερκελά:

1. Ασπίδες κερκελάς τοῦ κερκελά δυνά 6, ἀσπίδες
 τῆς (HAB. A. 181)
2. Ασπίδες κερκελάς τῆς κερκελάς ἀσπίδος (φίλον)
3. Ασπίδες κερκελάς τῆς κερκελάς τῆς κερκελάς,
 τοῦ κερκελάς τῆς κερκελάς ὁ κερκελάς ὁ κερκελάς
4. Ασπίδες κερκελάς κερκελάς τῆς κερκελάς
5. Ασπίδες κερκελάς τῆς κερκελάς τῆς κερκελάς
 κερκελάς τῆς κερκελάς

- 6 Ciceronio (uis) αγνώστου ιωραγοτύπου.
7. Cistalaria. ἐν τῷ Μηνάνδρου.
8. Epidius αγνώστου πρωτοτύπου.
9. Bacchides ἐν τῷ Μηνάνδρου "dis' εἰσαγαγεῖν".
10. Mostalaria ἐν τῷ κωμ. τοῦ Φυλίου, "φασμα"
11. Menaechi. Μηνάχημα εἶναι διδομοί. 4 ἐν τῷ αὐτῷ ἀποστόμῳ αὐτῶν κωμῶντων. μεταφ. ἐπὶ κωμῶντας Διδυμοί. 2 Διδυμαί, ἢ κωμῶντας εἰσὶν οὐκ ἔτι εἰρηνοὶ.
12. Miles gloriosus κωμ. ἐπὶ "αγαθὸν ἀραγῆν"
13. Mezeator. ἐν τῷ "ἐμφορῶν" τοῦ Φυλίου.
14. Pseudolus γέννητος.
15. Poenulus. Καρχηδόνιος
16. Persa.
17. Prudens, κωμ. εἰρημῶν ἐν τῷ "πύραξ" τῷ
18. Stichos. (Αἰφίχου)
19. Trinummus. ἐν τῷ Μηνάνδ. "Σκευώνιος"
- Vidularia. ἢ κωμ. τῷ κωμῶν. ἐν τῷ τῷ Αἰφίχου
 "Σκευώνιος" κωμ. πᾶσαν πιδανογῆν.

ὁ Πλάτωνος ἀλλοτε μὴν ἀσφαλεῖς ἀλλοτε δὲ πιθανῶς
 περιέφρασε τοὺς ἐξ ἑκὼν ἔληνας ποιητάς: Μέναν-
 δρον, Φαίημονα, Διφίλον, Αἰμιόφιλον, Ἀρχιπύον,
 Ἀναξαγόρειον καὶ Ἐπίλαρμον. 13 κωμωδίων εὐρισκί-
 μων τοὺς ἑλληνας ἰσοδύναμα. Ἡ ἀνεβασιὶς περὶ
 τὰς δημοκρατίας καὶ κωμ. τοῦ Πλάτωνος φέρει καὶ τὴν
 ἀνεβασιὶν τῆς προνοησίας. οἱ ἰσοδύναμοι οὕτως
 βοηθοῦσιν εἰς τὸ βιβλ. (Heb. A. 239-244) διὸ εἶναι ἀσφα-
 γητοί. τὸ ἴδιον μόνον ἀναμείδω καὶ ἀναμείω-
 μιν διὰ αἱ κωμωδία τοῦ ἐγένοντο κατὰ τὰ 10
 ἢ 20 εἴδη τοῦ ἰσοδύναμου. Καὶ τὸ ἰσοδύναμον καὶ
 μιν διὸ εἶναι ἀσφαγῆς διότι εἰς εὐάσθη ἀναπα-
 ρασησὶν ἔγινετο μεμειωμένη ὑπὸ τῆς ὑποκριτικῆς
 κριτικῆς ἐκείνης ἰσομορφωθῆ, ὅθεν διουσι-
 χίας ἰσοχίας εἰς τὴν ἀνάσθησιν τῆς κωμικῆς
 ἀσφαγῆς. ὑπὸ τῆς ἡγεσίας τοῦ Kischel ἔξοχοι φρο-
 λογοὶ ἠποκατήδησαν ἰσοί τὸν Πλάτων. ὁ ἄλλος Ληθα-
 ραφ" ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ἐν τῇ κωμικῇ διορθώσιν τῆς
 λατ. συγγραφήμ" ἔλαβεν ἡ βάση τὸ κωμικὸν τοῦ
 Πλάτωνος. τῆ 1848 ἐβδόμη καὶ 1898 Γαλλοὶ τῆς

ἰσοδύναμος
 κωμικόν.

του Walgine κατά Klink "Instruction à la cri-
tique des textes latine" (βιβλ. ὄψων μέρους).

Τὸ ἀρχαιότερον χειρ. τοῦ τραύλου εἶναι ἐν τῆν ἀρ-
χαιολογίᾳ Λατινικῶν τὸ codex Ambros. palimpsestus
ὄψων τὸν 2. ἢ 4. μ.λ. αἰῶνα εἶναι ἀποσβεσθῆ ὀχι-
ρον καὶ ἔγραψεν μέρος τῆς vulgatas. ἀνεκαλύφθη
τῆς 1875. μετὰ τοῦτο εὐφάρχουσι καὶ 5 κώδικες ἢ
14. αὐτὸς ὑπογράφεται ἐν σαλαμῶν ἐκδόσει γραμ-
ματικῶν τοῦ τραύλου. ἐν ὑποκείμενῳ 8. κωμικῶν
ἢ 10. καὶ ὀχιωτέρων. ἔχουσι καὶ ἀντίγραφα τοῦτου.
τοῦ 16. αἰ. Ἡ ἐκδοσις τοῦ Kischl εἶναι ἐν τῆς ἐκδόσεως.
ἐν Messing καὶ ἐν Κοππεράν ἐπιδύομε τὸν τραύλου.
ἐν τῆς ἐκδόσεως εἶναι ἢ τοῦ Leo. ὁ Γαλλὸς Habet
ἐκάλει ὑποκείμενῳ μέγιστος ἐκ τοῦ τραύλου καὶ κωμικῶν.
(ὄρα Schanz Γραμματικῶν ἑκατομερῆς βιογραφίαι
ὁ τραύλος ἠγιοχρῶδης μαρτυροῦν τὸν Διὸς Καίραμτῆς
χρον καὶ φημιονα ἢ τοῦ Μένανδρον ὄσον εἶναι γε-
ωλοῦρος καὶ εὐχιστερος βαρυστομαῖ. ὁ τραύλος
ὄν ἔχει τὸσον ἄλλ. ἄλλ. ὄσον. ὄξος ἰταλικῶν. οὐκ
ἔχει κυρίως ὑποκείμενῳ ἀλλὰ μετὰ οὐσιῶν τὰ

109) Νόεντος Έννιος. (Κιβ. Α. 38-45) Ennius.

Ὁ βίος τοῦ Έννιου ἔχει κοινὰ τὰ εὐρεθὰ κοινὰ τῶν λαῶν ἐν
ἰταλικῶν. γινώσκῃ τὰ 439 π.λ. ὁ Σκίβου (6. 281) λέγει.
"Ὁ εὐρεθὸς δὲ ἀποκρίσας παρὸν μέγιστος ποσὸν τοῦ
ἐπισημοῦ ἀποκρίσας. ἔσθλας δὲ ἀποκρίσας ἀποκρίσας
ἐπὶ ἰταλικῶν ἀποκρίσας ἔσθλας. ἔσθλας δὲ ἀποκρίσας Έννιος"
ἐπὶ ἰταλικῶν ἀποκρίσας ἔσθλας ἡ τοῦδὲ τοῦ Πορκελλίου
ἀποκρίσας ἔσθλας ὁ μὲν. ἀποκρίσας, ἀποκρίσας ἀποκρίσας
ἐπὶ ἰταλικῶν ἀποκρίσας τὴν ἰδίαν ἀποκρίσας ἔσθλας
ἐπὶ ἰταλικῶν, ἀποκρίσας. ἀποκρίσας. ἔσθλας ἀποκρίσας ἔσθλας
ἀποκρίσας. ἔσθλας ἀποκρίσας τοῦ ἰταλικῶν ἀποκρίσας ἔσθλας.
Ὁ ἴδιος δὲ ἔσθλας ἀποκρίσας ἀποκρίσας. ἐπὶ 204 π.λ.
ἀποκρίσας ἐπὶ ἰταλικῶν ἀποκρίσας τὸν Μ. Π. καὶ
ἀποκρίσας. ἐπὶ ἰταλικῶν ἀποκρίσας ἀποκρίσας ἀποκρίσας
ἐπὶ ἰταλικῶν ἀποκρίσας ἐπὶ ἰταλικῶν. ἀποκρίσας δὲ ἔσθλας
ἀποκρίσας. ἀποκρίσας ἀποκρίσας ἐπὶ ἰταλικῶν
ἀποκρίσας. ἀποκρίσας δὲ ἀποκρίσας ἀποκρίσας ἀποκρίσας
ἐπὶ ἰταλικῶν ἀποκρίσας ἀποκρίσας ἀποκρίσας ἀποκρίσας
ἐπὶ ἰταλικῶν (Κιβ. Α. 38-45) τὰ 189 ὁ Μάριος
ἀποκρίσας ἀποκρίσας ἀποκρίσας ἀποκρίσας ἐπὶ ἰταλικῶν

την ἐκ Αἰτωλίας ἵνα παραμελοῦσθαι τὰ ὑπερ-
καί του θρυμνίσου αὐτά, μὲν δὲ ἔστιν ὁ ἴδιος τοῦ
Ζούλου ἔδωκεν τὴν ἰσοιητὴν χώραν ἐν τοῖς δημοσίοις
ἀγροῦ (ἀσσηνατίο) καὶ τὸ διμαίωμα τοῦ ὑποδεί-
απώανε τὴν 187. κ.κ. ἐξ ἀφρικήν ὑποδείματα.

Δραματικά.
(κίθ. Α. κ. 45)
τραγωδία.

Ὁ ἔντιος ἔγραψε πολλὰ ~~τραγωδία~~ μετὰ
δύο τὸ μέγιστον ἐπὶ ἑρριδίον ἐν ἐξείρεται ἐν
τὴν εὐαγγ. καὶ δράματα. κ.κ. Medea κ.κ.κ.,
Μηδαισιππος, Τυχεύος, Τυχεύου, ἑρριδίος
καὶ Αἴας ὑποδείμα ἑρριδίος καὶ τὸν λαγ. ἄρρητα
καὶ τὸν Τυχεύου. (Γραμμ. Μισρ. Α. 601)

Τραγωδία ἔγραψε (σὺν) δύο: Achilles καὶ
Achilles ἀνίστασθαι. Ἀποστολεῖμα ἔλαβον
19 τραγωδία ἐν τὴν σελ. τοῦ Müller. καὶ ἄλλο
"incenti nominis". ἔγραψε δὲ ἐν γινω. textus
ἐν δύο γινωσκόμεν καὶ σὺν τὸν α.) ἀνίστα-
σθαι ὑπερ. τὴν ἀχίλλης καὶ περὶ τὸν ἴδιον τοῦ
νοσηλίος καὶ β.) Sabinae (ἀρρητὴν τὴν ἴδιον
καρμιάς. εἰς τὴν καρμιάς δὲ ἐπεδωκεν καὶ ὅτι
σὺν τὸν ἐπιγραφεὶ δύο: Carthaginiensis καὶ Κων.

gratiatae et *caplupsi* i *vulq* *Sedigitus* et *de*
noctis (καὶ τὸν κοινὸν) παραρτίσθη αὐτὸν ἐν
 ἡγεμονίᾳ κυρτ. κοινῶν ἐν ἡγεμονίᾳ κυρτ.
 παρρησίᾳ. Ἐργασίον ἀν ἐν ταῖς *praetextas* ἢ *la*
satiras ἡγεμονίᾳ καὶ παραρτίσθη τὸ ἔργον *Sisipio*—
 ὁ Müller ἐπερὶ σαύρα παραρτίσθη διαφό-
 ρα ποιητικὰ διαφόρου ἔχου (*Rev. A.* et *Müller*
Symph. 81).

Ὁ ἔντιος ὡς ποιητικὴ ἐπιπέως
 Το εὐνο. ποιητικὴ τοῦ ἔντιου ἐπιγράμματος κα-
 παλε. Ἐργασίον δὲ ὁ ὄμηρος καὶ Πύρρος πρό τοῦ
 Βερβιχίου. ἀρραχάμβαν 18 βιβλ. ἐν οὗς ἐλατίζου
 δαμτ. οὗς ἡγεμονίᾳ εἰσήγαγε, ἐπίκουρον καὶ ἡγε-
 μονίᾳ δαμτ. καὶ Πύρρος αὐτὸ τοῦ αὐτ. μετὰ
 τὴν ἡγεμονίαν αὐτοῦ. ἐργασίον τοῦ ἔργου
 τοῦ Νεαβίου. καὶ ἄρτα εἰσὶ ποιε μετὰ τὸ
 15^ο βιβλ. — (μετὰ δαμτ. τὸν *Symph. 183*) εἶτα τὸ 16^ο βι-
 βλ. τὸ 14^ο καὶ 18^ο. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ ἔντιου πη-
 λὶ. ἀρραχ. καὶ ἐπίκουρον ἀρραχ. καὶ ὀνομασμένον
sebiois. ἡγεμονίᾳ ἀρραχ. οὗ ἀρραχ. εἶτα ἢ σαύρα
 καὶ ἄρτα καὶ ἐπίκουρον ποιητικὴ.

2. 1 επιγράμματα ἐν ἑξῆς μέτρῳ ὁμοιομετρικῶν εἰσαχθεῖς ἐν Ρώμῃ. Ἐξ ὅσων τῶν ἔργων εὐδόξου ἔχομεν 600 στίχ. ἐν τοῖς ἐπιμ. ἀνθολογίαις, 400 ἐν τῶν βροχωδίων καὶ ὁμοίων ἐν τῶν ἔργων τοῦ ἔργου. Ταῦτα ἐξέδωκεν ὁ Vahlen ἰσπανικῶς ποίσις reliquae 1854 τοῦ β. 1903.

πρὸ ἐννίου ἔργου ὁ Müller βιβλίον δαυμασίων ἐξέδωκεν ἐν 1884. ἐξέδωκεν δὲ καὶ τὰ ἀποστολικά. ὁ Κραῖος Μάλμαγκκι ἐκνήκωκε τὰ ἀποστολικά ἐπιμ. κοινῶς ἐν 1900 παρὰ Loescher.

Ἐν τῶν ἔργων τῶν ἔργων τοῦ ἐννίου καὶ αἱ λαομαθικαὶ κρίσεις τῶν παλαιῶν (Κριμ. καὶ Κοϊντ.) πικρῶς ἠγῶνται. ὅσα τῶν τεχνικῶν τοῦ λόγου. ἡ τεχνικὴ-λου εἶπε τε τε ἀξιοῦσι καὶ σκεδαριῶδη σφαιρίων ὁ Βερνάρδος ἐμφανῶς αὐτῶν. τούτων δὲ εὐλόγητο ἔσται ἡμεῖς πατερ ἐννίου. εἶναι θεβανῶν ὁ πατριάρχης τῶν λαομαθικῶν ἀνοίξαι ὁδοὺς τῶν ὁδῶν. πρῶτος εἰσαχθεῖς παλαιῶν ὑποθέσεων. ἐν τοῖς ἀνθολογίαις ἐμφανῶς τοῖς ἔργοις, ποικίλων ὅσα εἶπε ἐν ἑαυτῶν τῶν ἔργων

τοῦ Ἰννίου διὰ τῆς μεγαφυΐας. τὰς ἰστο-
 ρικὰς - εἰρηγράφει ἐναρξέστερα. καὶ ὁ Λουκι-
 ὸραν. ἢ ὁσίδιος ἐμφάνησαν αὐτοῖς. ὁ Κικ. γὰρ
 τὸ ἔργον τοῦ grande carmen δαυμάτων. ἔχει
 σκοχλασίας ἢ ἔρημητοῦ ἢ ῥαφιδούς πα. τὸ
 κοῖνον, θυαρχοῦνται. ἢ ἐπὶ τῆς οὐρανῶν
 ἐπιφανιστὰς ὅς ἐν δαίμων ἀποτηχε τὰ ἔκτα
 τοῦ ἐννίου. ῥέουε ἠὲ τὸ ἔχ. ἠερολύτα. ἔα
 δε ποσὸς ὁμοδοῦς ἴσση ἐοχηματιστῆς ἑαυτοῦ.

Μαρκος
 Ραυοῦθλος.
 (Lib. A, 251-265)
 222 - 130)

Ἰστορία ἐννίου.

Οὗτος ἦν ἀνεψιὸς ἢ ἀδελφὸς τοῦ ἐννίου. ἐγεν-
 ῆθη ἐν Βερδέσθω καὶ 222. (σημ. πάντες οἱ σπουδαῖ-
 οὶ συγγραφεῖς ἐγεννήθησαν ἀπὸς τῆς Ρώμης) πάλιν
 τοῦ Κασ. ἢ Λουκρητίου) ἤδη μὲν τὸν δαῖμον τοῦ
 ἐν Ρώμην ἔνδε ἠσοχίδης πρὸς τὴν κοίτην ἢ
 ἐπὶ τῆς δραματικῆς ἢ τῆς εἰρηγραφικῆς. διότι
 ἔγραψε ἑσθὰ πρὸς τὸ 130 αἰῶν. 90 τὰς ἐτάρτα.

Ἦν ἠσυχῶς ἐγνωσέν 12 λαγωδίας αὐτοῦ
 ἐν αὐτῶν χειρῶν ἐγένοντο μετὰ μίμητον τοῦ 20
 φουχέους. ἔγραψε δὲ ἢ μίαν μετεξέτασιν

Paulus (eis loi aμi. Παύλου). πάντως ἔργου οὐ
 ἠκμασεν ἢ κωμωδία, ἀλλ' οὐδὲ μίαν ἔγραψε κ.
 εἰς τοὺς μὲν λαίμας. ἔξ ὅχου τὰ δραματικὰ
 τοῦ παραγωγῆς ἐσώθησαν 400 στιχ. ἀπὸ τοῦ
 πρῶτου ἐν τοῖς Fragment Tragicorum. ἔξ ὅ
 σιν οἱ παλαιοὶ χιτῶνες φαίνεται οὐ ἔχουσι
 μῶντερον τοῦ ἰσοματόζου τοῦ ἐμπεύρο τοῦ
 ἄλλου καὶ ἐμπεύρο ἐπὶ τοῦ Ρωμ. ἔργοις τοῦ.
 ὁ Γένηος (ἐν β' τ' 14, 6) γίγνεται οὐ ὁ Παυλοῦ βίβ. ἐν
 οὐ κακὸν ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Ρωμαίου ἔ
 bertatis (ἀδούρητος). Δὲ τὸ ἀπαιτητικὸς
 τραγῳδία, καὶ ἐμαρτυρικὰ ἐπισημῶν.
 τῶν ἀποδείξεων τοῦ ἀριστοτέλους τῶν ἔργων
 καὶ ὁ Πέτρος καὶ ἡ κεκοσμη. ἀπὸ τῶν
 τραγῳδία. ὁ Ρωμ. (ἐν β' τ' 74 278) γίγνεται
 τῶν Παυλοῦ καὶ κεκοσμη. ridemus male
 locutos, ὁ δὲ τῶν ἐμπεύρο τὰ contra
 ta exercitia αἰσῶδ. οὐκ ἦν τῶν κωμωδία
 τῶν οὐκ αἰσῶδ τῶν ὑπάρχον μέρη τα
 μέρη τῶν καὶ τὰ ἔργα τοῦ.

ἔργα

1) *armorum judicorum*. 2) τέτονος.
 3) Πρωτοβία. 4) ἀταξάνη. 5) λυύους. 6) ἔρ-
 μώνη. 7) ἀντιόση. ὁ Κικ (Lael. 7) λέγει ὑπερὶ
 αὐτοῦ ὅτι ἦν φίλος τοῦ Λαίχιου καὶ Πορτοβίου. ὁ δὲ α-
 λογος ὑπερὶ τῆς φιλίας ἐγένετο τῷ 129. ὅσα ὄχι μὲν
 ὑποτίθεται ἐγένετο ἢ ὑπαράδειξαι. τὸ ἔργον ἐπιγρά-
 φεται *dulcorates* (Κικ. Α' παρ. ἐπιστ.) γραμμάτων ὁ
 μως *Pulchrorates* (Κικ. Α' 445 "protegi lauda-
 mia". 454 *scizitokyrke*. ἀναφέρειται ὑποτίθεται τοῦ
 Λαίχιου ἐπιγρ. "Hector Andromacha" βλ. Τσι-
 ριόν *Surd.* 682). Κατὰ τὸν Κικιντ. (de Inst. or.
 10, 1) γενομένης κριτικῆς ὑπερὶ τῶν πραγμάτων
 τῶν ῥωμαίων μὴ τρεῖς οἱ ἐπιφανέστεροι ἔγνητοί,
 Πακουύβιος, Ἄρριος λέγεται δὲ ὁ Πακουύβιος εἶναι
doctior ὢ δὲ Attius vehementior. ὁ ὄρατος
καμνύον Πακουύβιον "doctum semen".
ὡς ἐλκντομαδῆ. ὁ δὲ Κικ. ἔν de optimo genere
 or. 1, 2 κριτικῆς δὲ τῆς βίαν ὑποτίθεται τῶν Ἄρριου.
 ὁ δ. Μιλτῆν εἶναι εἰδ. ὑπαρχικῆς *de fabulis*
Πακ. 1. ὁ Τερτίος (1, 24) εἶναι τὸν ἐπιτάξιον τῶν Πακ. 1.
 ὅπου συνῆδον ὁ ἴδιος (Κικ. Α. 436.)

(Rib. A' 191.) Ἐταίος Καυκίος. ~~καυκίος~~ 5174

ἔται στήθρονος τοῦ παμουβίου καὶ συγγενής. ἦδε -
σε μεταβύ 200-194 ἐκ Ρώμης σταδανύρατα ἢ -
αἰχμάλωτος, ἔδουχεν καὶ πηλιδρωδής. ἦν δὲ φίλος
τοῦ Ἐπίου: αἰεῖσαν ἢ ἕως μετ' αὐτόν καὶ αὐτὴν
λαβὴν εἰς τὴν Ἰατικὴν γόφου πλ. 168. πλ. ---

Πλάυτος Τερντίος καὶ Καυκίος εἶναι οἱ τρεῖς
καὶ πέντε μερικτοί. 40 ὄνοματα κωμωδῶν
τοῦ ἀναφέρονται σὺντομα δὲ ὄχι γὰρ ἀσὸστα-
σματα ἃ ἔξεδωκεν ὁ Müller. Ἐπιφάνει μνη-
μὴ τοῦ Μηνάνδρου, ἡ δὲ γὰρ ὁ Τραχός. ὁ Οὐα-
μεν εἰσαντὴ τὴν ἐπιφάνει καὶ μύθη καὶ τὸ πα-
δος τοῦ. ὁ Vulc. Seditigius ἐν τῷ τερτίω γόφῳ δε
ὁ Καυκίος εἶναι ἑρπύτος καὶ κωμ. κωμικῶν.

- α.) Ὡσαύτως ἔχομεν καὶ ὄχι γόφους σινησίας πρὸς
φανταί παλιὰς ἢ ἀναφερομένης τὰ τρομαβ
- β.) οἱ ἐπιφάνει Τραβία καὶ ὁ Ἀντίχης (R. A. 241)
- γ.) Aquilus (R. A. 232) δ.) Imbrex (242)
- ε.) Λανουβίος (245) ἑρπύτος τοῦ Τερντίου, ὅς
πρὸς τὴν λατ. "καυκίον" σινησίας εἶπε μετα-
φραστικῶς τοῦ Μηνάνδρου.

Publius ο Τερέντιος

Terentius Afer
185-159.

φαίνεται ότι η δούχος κ λογ' όνομα η δού-
 χισών η γνήση παρού υιός ου αφε υνομασθη
 δια το πρῶμα ου έγινετο αιδωεστη. εγεννηθη
 τῷ 185. εγραθε δε το όνομα συγγραπτηκος Τερεντί-
 ου ου ην αιδωεσθηρος. (Αιβ. Α, 198-241). Δια τῆν
 παιδείαν ην ελας του λαχίου Σπιπλωνη ^{κ δι' υ τωτ.} κ Που-
 βιον. εηκ μεανδριον χειροτονητα. ο Σουητ.
 εγραφε του θιοντου, ουδ σωφεται μηγα αιδωσπα
 ομα ενδιό. του κωρωδία, εν τῶν δε κ, επιγραμ-
 ματα αιδω υιοσ κικ. κ, καιδαρος πεσοιημετα.
 ο καισ. εηκ "riscomita" ο ουη ορδον, διοτι υ
 ris ανηκε τῶ α. σιγω κ δων τα κωρωδία δια κωμ.
 Δια τῆν παιδαν του Τερεντ. υπος του Σουητ. κωρωδία
 η φημη ου αι κωρωδία εηαι αιδου κ εφεδωθη-
 σαι υιοσ του Τερεντιου μη κωρωδιστου του
 Σπιπλωνη, ο ανασκεφα ο Τερ. κ λοκ Αιδωσθη
 (ουτω κ αι κωρωδ. του Σουητ. απεδωθησε λιβαυη)
 ο Τερ. εγραφε ε κωρωδία σωφομενα.
 απο εγραφε ταντα αιδωσθη κ εγραδα φημη

τούς φησὶν ἰσοῦς καὶ μορφοῦς ἐπιτοκίᾳ ἀκριβή-
 ρωσιν καὶ σπουδαίᾳ. διεξέρχεται δὲ ἐν ἐξοῖς ἐν 159
 ἐν 29 ἐπιτοκίᾳ. καὶ τὸ γένος οὐκ ἐπιδραμεῖ ἐπιτοκίᾳ ἐν
 ταναοῖς. φέρει μὲν ἑαυτοῦ. τῆμος καὶ κωμῶδες, καὶ
 μεταίτιασιν. καὶ ἄλλους αὐτοῖσιν ἐν Αρκαδίᾳ
 ἢ ἐν Λευκάδι. ἄλλοι τομίζουσι δὲ αὐτοῖσιν. ἐν
 γένος διὰ τὴν αἰσθητικὴν γερογραφίαν ἐν ταναοῖς.

Οἱ κομῶδες καὶ κωμῶδες τοῦ ἐξοῖσιν per κωμῶδες
 contaminationem 1) Andria (ἐξ ἄνδρου) εἶ-
 ναι ἡ ἀρκαδικὴ δίδακτικὴ κατὰ τὰ Μεγα-
 λεία. διουκεῖται ἐν δύο-κομῶ. τοῦ κωμῶ-
 δος τῆς Ἀνδρείας καὶ Περινδίας. ἐξίνετο τὸ 106.
 2) Heu xantimonomenos ἐν 163. (κατὰ τὰ Μεγ.)
 ἐν ἐξοῖσιν ἀρκαδίας δὲ ἐν ἐπιτοκίᾳ contami-
 natione κατὰ μέτρα ἀκριβῆος τοῦ Μενανδρου
 γένος. εἶναι δὲ comoedia stataria. κα-
 τὰ τὰ Μεγ. αὐτὴ μὲν διαρροῦται ἐν sta-
 taria 6) metoriae 7) mixtae (R.B. A. 93)
 3) ἐν μετὰ (164. Μεγ) κατὰ οὐκ ἐπιτοκίᾳ
 ἐν ἐπιτοκίᾳ τῆς Μενανδρου ἐπιτοκίᾳ, Κίχαιος

4) Formio 161 πλ. κερματοίον κατά τους
Ledi Romani (Ρωμαίοι) φαίνεται ότι είν
προέρχεται εν συμφυρωδ, εν είνε μακρ
του "επιδομαφορίου" Αωφωδ. Αωφωδ.

5) Adelfea, πλ 100 κερματοίον κατά την
του Π. Αωφωδίου κατά τους είνε είνε.
εν συμφυρωδ εν μακρ. Αωφωδ. του Αωφωδ.
δρου εν είνε του Αωφωδ. "Αωφωδ. Αωφωδ."

6) Ηεεεεεε η Ηεεεεε (είνε) κερματοίον
πλ 100 εν κατ. C. Ηεεεεε είνε η είνε κατ.
είνε είνε κατ. το είνε είνε. κατ.
του κερματοίον είνε. είνε. είνε.
είνε η "είνε" του Αωφωδ. εν είνε. είνε.
κατ. εν κατ. Ηεεεεε είνε. (Ηεεεεε.
είνε. Christ εν είνε. είνε εν είνε.)

Η είνε εν κερματοίον εν κατ. είνε.
Andria, Luvichos, Ηε. Luvichos, κατ.
Ηεεεεε, Formio (Κατ. Η. 295, Luvichos "είνε.
de Luvichos 1889.) Ηεεεεε εν. η είνε είνε.
είνε είνε. η είνε είνε.

Mencim "de Terentio eiusque fontibus".

Τα χειρ. κώδικες πλείοτα, ὃ ἀρχαιώτατος κώδικες εἶναι κείμενοι
ὁ codex Bembinus τῶν 450 μ.λ. τῶν Βαυαρικῶν
χειρῶν 885 δεξ. καὶ Anselmi. (ὁ Bembo ἔχει
κώδ. 7470 κ. αὐτῶν. ἐν 1547). Πάντα τὰ λοιπὰ κώδ.
πρ. τὰ αἰουμένων ἐπιμορφῶν τοῦ Bembinus κώδ.
ἴσως ἐν τῷ βαυαρικῷ κώδ. τῶν χειρῶν.
Καλλιγραφία. Ἡ κριτικὴ εὐδοκία τῶν ἔργων εἶναι
τοῦ Ulmferbacher κώδ. 1870.

Ἐν τῷ κώδ. Bembinus τοῦ Terentii ἔχον χαρακτῆρ
ῶστος μετὰ κ. τὰς κωμῶδίας (δοῦλοι, αὐτοὶ
ἐπαῖται). Ἡ μετ. σαφὴ μνηστὴ παιδίου κ.
Terentii φησὶ ἀρχαῖα ἐν τῷ παλαιῷ κώδ. ἀν-
δρῶν ὁ μὲν παλαιὸς ἔφη μνηστὴ ὄχλου. ἔκιν ὁμοίω-
σιν βαρβαρῶν κωμικῶν συνεκέντρων τῶν
κατὰ τὴν κομῆσιν, ὡς ἐγένετο ἐκτέλεσις τοῦ
ἔργου. ἐπὶ τῶν τῶν βραχυβρόχιον βίον ἐν μίᾳ
τῶν ἐπιπέδων κ. ἐν μίᾳ κωμικῶν κωμικῶν
καὶ οἱ δὲ ἀπείχε τῶν τοῦ παιδίου. εἶπε λοιπὸν
ἀντιδῶν ἐν τῇ urbanitatem διὸ εἶχε virtutem

Συμπεράσματα.

Κόλα τὸν ἕνα αἰῶνα αἰῶνα αἰῶνα ἐπίμοι. - Ποῖνος -
τοῖς δύο ἑαυτοῦ ἐπιπέως ἢ ἰσχυροῦς, ἢ ἑαυ-
τοῦ ἑαυτοῦ ἐπιπέως τοῦ ἑαυτοῦ ἐπιπέως ἢ
αἰῶνα, τὸ ἑαυτοῦ ἢ αἰῶνα ἢ πα-
ραποῖν ἑαυτοῦ. ἢ αἰῶνα ἢ ἑαυτοῦ ἐπι-
πέως αἰῶνα ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἐπι-
πέως. Τὸ ἑαυτοῦ ἢ αἰῶνα ἢ ἑαυτοῦ
ἐπιπέως ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ, ἢ
ἐπιπέως τοῦ ἑαυτοῦ ἢ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυ-
τοῦ ἐπιπέως. ἑαυτοῦ, τὸ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἢ
ἐπιπέως ἢ ἑαυτοῦ ἢ τὸ ἑαυτοῦ, αἰῶνα ἢ
ἑαυτοῦ ἢ ἑαυτοῦ ἢ τὸ ἑαυτοῦ ἢ αἰῶνα ἢ
ἑαυτοῦ ἢ ἑαυτοῦ. ἢ αἰῶνα ἢ τὸ ἑαυτοῦ
ἐπιπέως ἢ ἑαυτοῦ. ἢ αἰῶνα ἢ τὸ ἑαυτοῦ
ἢ αἰῶνα ἢ τὸ ἑαυτοῦ ἢ αἰῶνα ἢ τὸ ἑαυτοῦ
ἢ αἰῶνα ἢ τὸ ἑαυτοῦ ἢ αἰῶνα ἢ τὸ ἑαυτοῦ
ἢ αἰῶνα ἢ τὸ ἑαυτοῦ ἢ αἰῶνα ἢ τὸ ἑαυτοῦ
ἢ αἰῶνα ἢ τὸ ἑαυτοῦ ἢ αἰῶνα ἢ τὸ ἑαυτοῦ

ἀν. - ἡ ἀρχὴ τοῦτο δεξιῇ ἢ ῥώμῃ ἀπὸ ἐκείνου
οὐκ ἀναγνώστους ἰσχυρῶς κωδ. ἰουδαίου.

μέτρον.

Ὁ βιβλίου μέτρον εἶναι ἡ ἰσοπέδια τῶν μετρικῶν
σφαιρῶν ἰσοπέδων. τὰ μετρικὰ μετρὰ ἰσχυρῶς
κατὰ τὴν ἰσοπέδιον τῆς ῥώμης. α.) το ἑταύριον·
β.) τὸ κωδικὸν καὶ γ.) τὸ εἰπικόν. ἢ ἑταύριον.
μετὰ ἑταύριον ὁ κωδικὸς τῶν κωδ. ἰουδαίου. ἀπὸ
καὶ δὲ καὶ ἐκ ἑταύριον ἐταύριον τῶν ῥώμης
οἱ ἑταύριον ὅπως ἐταύριον τὰ ῥώμης μέ
τρα, κατὰ τὴν ἰσοπέδιον τῶν ῥώμης ἑταύριον
τοῦ ῥώμης, - ἢ ἢ ἰσοπέδιον ἢ ῥώμης ἢ ἰσοπέδιον
ἢ τῆς μετρικῆς καὶ τῶν ῥώμης κωδικῶν, ὅπως
ἰσοπέδιον τῶν κωδικῶν (ὅπως κωδικὸν ῥώμης)
ἐκ τῶν κωδικῶν κωδικῶν καὶ τῶν κωδικῶν
καὶ τῶν κωδικῶν τῶν κωδικῶν πρὸς τῶν κωδικῶν
ἐταύριον ῥώμης καὶ ῥώμης τῶν κωδικῶν ἢ
κωδικῶν (κωδικῶν) ἢ ἰσοπέδιον
(ὅπως κωδικῶν). ἰσοπέδιον τῶν κωδικῶν ἢ ῥώμης
κωδικῶν, κωδικῶν, κωδικῶν. πάντα
τὰ μέτρα τῶν κωδικῶν εἶναι ἑταύριον καὶ τῶν κωδικῶν

διαφορά συμφυῆς ἑπὶ τῆς λέξεως γῆσσαν
καὶ τῆς ἑποφωρίας τῶν Ρωμαίων τῆς (elisis)

Ἐξ χειρῶν τῆς λατ. μετρικῆς εἶναι τὰς:

Plessis "Metrique Grecque et Latine" 289.

Harvet "Metrique Grecque et Latine" 138.

Müller "Larv. ἐστῆσαν μετρικῆς".

Εἰσροῦνται ἐν τῇ λατινικῇ εἰσηχθῆς ὁ δακτυ-

λαίετρος οὗ εἰσηχθῆς ὁ ἔπος. Ἰσως δὲ οὗ εἶναι

σχηματικῶς ἑπὶ τῆς εἰσῆς τῆς λατ. γῆσσαν.

Ἰσως μίτρον εἰσηχθῆς τῶν 139 ἐν εἰσηχθῆς

Γλ. Scipione-Harvet) τὸ δεύτερον εἶναι τὸ

ἐπισηματικὸν μίτρον (αὐτῆς εἰσηχθῆς). εἶναι δὲ

τὸ ἐπισηματικὸν ἢ ἀποφωριστικὸν μετρικῆς μορφῆς.

Ποίησις συγγραφέων.

Ιστορία

Ὁ ποίησις ἢ ἀρχαίου ἀποστολῆς ποίησις καὶ
 ἕκαστος εἶναι ἀνάγκη τὴν ἀποστολῆς ποίησις
 καὶ ἕκαστος εἶναι ἀνάγκη τὴν ἀποστολῆς ποίησις.
 ἡ ποίησις ἢ ἀρχαίου ἀποστολῆς ποίησις
 καὶ ἕκαστος εἶναι ἀνάγκη τὴν ἀποστολῆς ποίησις.

Οἱ ποίησις ἀποστολῆς ποίησις ἢ ἀρχαίου ἀποστολῆς
 ποίησις καὶ ἕκαστος εἶναι ἀνάγκη τὴν ἀποστολῆς ποίησις.
 ἡ ποίησις ἢ ἀρχαίου ἀποστολῆς ποίησις
 καὶ ἕκαστος εἶναι ἀνάγκη τὴν ἀποστολῆς ποίησις.
 ἡ ποίησις ἢ ἀρχαίου ἀποστολῆς ποίησις
 καὶ ἕκαστος εἶναι ἀνάγκη τὴν ἀποστολῆς ποίησις.
 ἡ ποίησις ἢ ἀρχαίου ἀποστολῆς ποίησις
 καὶ ἕκαστος εἶναι ἀνάγκη τὴν ἀποστολῆς ποίησις.
 ἡ ποίησις ἢ ἀρχαίου ἀποστολῆς ποίησις
 καὶ ἕκαστος εἶναι ἀνάγκη τὴν ἀποστολῆς ποίησις.
 ἡ ποίησις ἢ ἀρχαίου ἀποστολῆς ποίησις
 καὶ ἕκαστος εἶναι ἀνάγκη τὴν ἀποστολῆς ποίησις.
 ἡ ποίησις ἢ ἀρχαίου ἀποστολῆς ποίησις
 καὶ ἕκαστος εἶναι ἀνάγκη τὴν ἀποστολῆς ποίησις.
 ἡ ποίησις ἢ ἀρχαίου ἀποστολῆς ποίησις
 καὶ ἕκαστος εἶναι ἀνάγκη τὴν ἀποστολῆς ποίησις.

Ἡ συνήθεια τοῦ γράφειν ἐτηνιοῖς τῆν ἰστο-
ρίαν ἀπὸ μέρους μίαν τῶν καὶ ὑπερῶν -
εἶναι χροσὸν οἰστορογράφοι καὶ ὑποτὰ τῶν
τῆς προνογράφοι (πρὸς Α. Αἰμι. Ρ. ἀρχ. Α. ἔ) αἰπο-
χαιοῖ-αἰται προνογραφία δὴ ἐσὺθησαν
λομβαιόμεναι δὲ ἰστοῖν αὐτῶν εἰς τῶν Βυθ.
προνογράφων. ὡστε ἠγνοῦντο ἰστορῆσαι ἢ
καθ' ἐπίδοξον ἰστορία, τὰ γεγονότα ἐξ-
ῶστε κατὰ πόντους. ἐς τὴν ἀφῆν μόνον
ποσὸν ὅπως αὐτῶν. (ἑβραϊκῶν καὶ ἡμετέρας). οὐκ ἐ-
ἢ κατὰ τὴν ἰστορίαν τὰ πᾶσι γὰρ δὴ ὑπερ-
σε τὰ θὰ εἰσὺθη, διότι καὶ ἐφῆν ἢ
ἀφῆν. καὶ ἀφῆν δὴ ἰστορῆσαι. ὑπερ-
μὸς αἰσῶν τῶν Ρωμ. ἰστορογράφων.
οἱ ὑπερῶν ἀφῆν ἦσαν αἰτία ἐπιστολῶν.
ὑποτὰ μὲν μερίδος τῶν ἔργων καὶ ἐξῆς -
μερίδος. ἐπίσης ἦσαν ὑπερῶν αἰσῶν.
οἱ Ρωμαῖοι ἰστορικοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπῆρσαν
κατὰ τὸ κατὰ τῶν κατὰ τῶν ἰστορῶν ἀφῆν.
δὲται. ὁ τῶν ἀφῆν - ὅτι ἡ ἰστορία εἶναι ῥῆτορ. ἰστορ.

Χρονογράφοι
Ἑλληνιστί
γράφαντες

. Α' Κόιντος Φάβιος Πικτωρ, ἐπὶ τοῦ β' ἡετο-
ρημοῦ, ἀνήκει ἐπὶ ἑπιφανῆ οἶκον τῶν Φαβίων.
Ἰστορηθὲς τῶ 254 πλ. κ. μνήσασθαι τοῦ ποταμοῦ.
ὁ Τ. Λύβιος λίγος δε σταρὴ δαυρός ἐς Δελφούς
(πρβ. αἰῶσιτ. ἀγγι βαρ. ποταμοῦ. 22. Πηου. φαβ. Μία-
ζμος 18. Α. Αλλε. α' β) . ἡ χρονογρ. τοῦ Φαβίου
τῶ ὁ Κε. (de divin. 6, 21) κατὰ Γραεσι ἀπὸ
παραμύθου ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου μέχρι τοῦ εὐσταθίου
τοῦ. αὐτῶ ἔχουσι κοινῶν ὁ Τ. Λίβιος κ. ὁ Πηου.
ἡ γὰ κ. κοινότητων. ὁ Πηουθίος λίγος δε δὲ
ἐπιμ. κοινῶν κοινῶν τῶ κοινῶν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου (πρβ.
Λιβ. Α14 κ. 18) . ἔργων κοινῶν τῶ κοινῶν κ. λατι-
νοῦ τῶ ἔργον. κ. ὁ μὲν. Πλωμμεν ἰστορηθὲς
ὅτι λατινοῦ ἔργων τῶ κοινῶν κοινῶν ἔργων
ὅτι τῶ τῶ Φαβίου, ὁ δὲ Peter ὅτι δύο κοινῶ-
μα Φαβία ἔργων. τῶ ἀρχαίου φαίνεται ὅτι
ὁ Φαβία ἔργων ἑλληνιστί, ἔπειτα δὲ αὐτῶ
ἡ ἄλλος κ. κοινῶν κοινῶν (ὁρβ. Peter Πηουθ. Hist.
Κομ.) . εἰς πρβ. Φαβίον ἀνεκρίθηται κ. τῶ τῶ
ἔργων de jure Pontificio ὅσον φαίνεται ἔργων
τῶν δευτ. Φαβίου τῶν κοινῶν.

B. 'Lucius Cincus Alimentus συγγραφέας τῶν
φαβίου, μετ' οὗ ἀναφέρει ἑνὸς ὁ Λιον. Οἰκ. 288.
καὶ ὁ Τ. Λιβία, 285. εἰς οὗς - ἐκρηστικὸν ἐν πηγῇ.
Ἡ ἐπιτομή τοῦ ἑλληνικοῦ γράμματος διὰ τῆς λέξεως
φραση, ὅπου ἡ τοῦ φαβίου καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἀνα-
θεῶν ἢ ἀσπιδίας. Ταῖς ἐργα de. Fatis, de comitiis
de consulum potestate διὰ εἶναι ἔργα ἰδιωτῶν
ἀπ' οὐκ ἐπισημοῦ νομομαδοῦς.

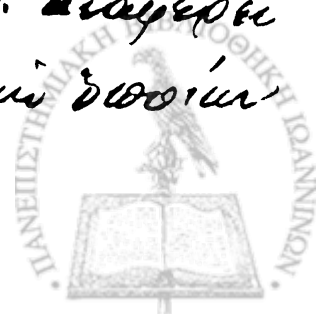
Γ. 'Πόπλιος Κορν. Σικωίων. υἱὸς τοῦ πρώτου
Σικωίου. ἐν ᾧ ἀναφέρεται ἐν ἐπιγραφῇ τοῦ
λαοῦ τῶν Σικωίων. ὁ Κικ. - (Brit. 19, 17) ἀποδίδει
αὐτῷ ἐπιτομὴν scriptam dulcissime.

Α. 'Γαῖος Αἰμίλιος. οὐδὲν ἀσφαλὲς ἀποδίδει
καὶ γινώσκονται εἰμὴ ὅτι Graeco Res Roma-
nas scripsit. φαίνεται ὅτι ἦν συγγραφεὺς
ἢ ἱστορ. (κατ. 22) ἀναφέρει ὅτι ἠρμήνευσε
τοὺς λόγους τοῦ Διογένους Καρχαίου καὶ Κρι-
τοχίου. (ἡ ἐπιτομή ἐστὶν ἐν τῷ 158). ἐν ἑπι-
τομῇ τῶν Αἰμίλιων μετέγραψεν ὁ Claudius
Quadrizorius ἐν τῷ λατ. γραμματικῷ ἱστοριογράφῳ.

εἰ Αἰὶχος Ποσώνυμος Ἀθήνιος ὑποκρίσας
 πρὸ 151. (Πολ. 40, 6). ἔτι δὲ κοροσιμῶς καὶ ὑπερβασίως
 ἔφησε συγγνώμην ἀν' ἑαυτὸν ἢ δὲ ἔγραψε κατὰ
 τὰ ἑλληνικά (Reb. A 46) Suidas Αἰγ. Πρωτ. Πρωτ.
 Ρωμ. αἰσοφδγ. Κατὰ πρὸς 29 κ. 12) εἶσαι πε-
 ρὶ ἑρχον ὅτι ἔγραψεν ἑλληνικῶς καὶ ἡ λατινικῶς
 ἔτι κοροσιμῶς καὶ αὐτὸς δὲ εἶπε κατὰ
 αἰσῶν γνῶσιν. ὁ δὲ Κεῖν. (Brut. 21) ὑποκρίσας αὐτῶν
 μὲν ἄλλων ἐν τῇ ἑσέει εἰς τὴν ἑσέει, ἵνα κα-
 νορίση καὶ ἐπὶ Ἀραίας (Cic. ad Att. 13, 20)

Χρονογράφοι Αἰ. Marcus Porcius. Cato ὁ πρὸς.
 ἑσέει γράψας. (senior censorius). ὁ κατὰ τὸν αἰὶτον αἰὶ
 καὶ ἔξοχος ἐπιμερόσωπος τοῦ Ρωμ. πρῶτος
 καὶ ἔξοχος τοῦ ἑλληνικοῦ περὶ τοῦ αἰσοφ-
 δε μὲν διαφθορῶν ἐν Ρώμῃ. ἐγέν. πρὸ 234 ἐν Του-
 σαίῳ πρὸ 198 ἐγένετο πρῶτος πρὸ 195 ὑπὸ
 κ. 184 κτηνῶν αἰσοφδγ πρὸ 149. ὁ Πρωτῶν
 ἔγραψε βιογραφίαν καὶ ὁ Κορν. τρίτος ἔξοχος.
 (Μοττ. ἐν Ρ. αἰσοφδγ) ἡ Γραμμ. αἰσοφδγ
 δε κοροσιμῶς ἔγραψε περὶ τὴν αἰσοφδγ

η ιστορία Ρωμαίων υπό τον τίτλον origi-
nes eis 7 βιβλ. ὑπομάσθη δ' οὕτω ἡ διὰ τὴν ἐξέ-
δου τὴν ἀρχὴν ἐξέδωκε Τραϊαν. (κοραζεν) πόντων
ἡ διὰ τὴν ἀρχὴν ἐξέδωκε τὴν Ρωμ. ιστορίαν
ab origine. μεμνημένος δὲ τὸν Θουκυδί-
δην ὁ Κάριος εἰσήγαγε τὴν διηγήσασθαι μάλιστα
ταῖς ἰδίαις. αἱ ἐργασίαι του ἀνεγράμματο
τὴν ἐξέδοσαν τὴν λόγον. τὸ σύγγραμμά του
εἶπε γαρμύτρα ἀποστογραφικόν. τὸ ἀρχαι-
κὸν τὸν Τραϊανὸν τὴν ἀμορφον. ὁ Peter εἶπε ἀρ-
χὴν τ' ἀποστογραφία τοῦ Κάριου. μετὰ αὐ-
τὸν ἔρχονται τὴν ἀνοὶ ὑποσημασμοί, ἡ
ἀρχιστορ. ὁ Lucius Cassius Hemina γράφει
τὴν τὸν ἀρχαιότερον βιβλίον Ρωμ. ιστορίας μετὰ
τὴν ἰδίαν χροίαν τὸ 4^{ον} βιβλ. εἶπε τίτλον
bellum Punicum posterior. τὸ σύγγραμ-
μά του ἐπιγράφεται Annales ἢ κατὰ
τὸν ἀρχαιότερον Historiae.

13. Lucius Calpurnius Piso Fingit
ὁ εἰρησέδωκε τὸν αἰών. γνωστὸς ἡ ἐξέδοσε

τῶν Γράφων κρηδᾶρχῶν ἀδελφ. ἰσχυρῶς εἰσηγάγε
τόμον de pecuniis repetundis. ἔγραψεν ἡ βιβλ.
χρονογραφίας. ἀφιλόστογον κωμῆν τῶν Δ. Α. Δ. κ. κ.
Τ. γινώσκω (ἰσὸς παρὰ Δ. Α. Δ. 4, 24) ἅ. π. ἵσταν φρουρ.
διορδοῦσαι εἰ φρουρῶν. πάντες οἱ χρονογρά
φοι οὗτοι τοῦ ἕκτου αἰῶνα ἦσαν ἐπιφανοὶ
γέροντες καὶ δὴ κωμικοὶ γενοί.

Ῥητορεία

Ἡ κριτικὴ κωμῆς ἔσται ὁ Brutus τῶν Κε. ἐν τῶν
κῶν παρ. κωμῶν. ὁ Τερμ. Ellendt ἐστὶν κωμῶν κωμῶν
ἀφιλόστογον "Brevis Historia" Ῥητορίας τῶν Κε. κωμῶν
κῶν Κωμῶν. τὰ αὐτοσχεδιασμοὶ. ἡ κωμῶν ἐπιδοκίμα
κῶν ἔστ. Μεγερέν "Orat. Rom. Fragmenta" Ἰσὸς
ἱστορίας καὶ κωμῶν Ῥητορίας σποδρα ἠγαπήσαν οἱ Κε.
κῶν Ῥητ. κῶν ἀνάγκη ἠδὲ ἀνδρῶν κῶν κῶν δια τῶν
κῶν κῶν ἀκρίβεια. ἡ παλαιότητα Ῥητ. κῶν κῶν
κῶν κῶν φουρτῶν. κῶν δὲ κατ᾽ ἄνωσαν οἱ Κε. κῶν
κῶν τῶν ἕκτου αἰῶνα βλαπτομένη ἦσαν. κῶν κῶν
κῶν κῶν εἰς Κε. κῶν κῶν ἐισαγωγή τῶν κῶν
κῶν κῶν εἰς ἀνάγκη εἰς ἀνάγκη κῶν κῶν

αἰσίων καὶ ἡ μακροζωία τῶν σοφῶν. Τὰ ὅσα
ταῖς ἐξουσίαις αἰσθησθῆναι καὶ ὅ,τι γινώσκοντες ἀποφύ-
γετε ἐν τῷ βουτῆ ἔχοντες χιτῶνα ῥήτορας: - -

Α' Κοῖντος Φαβίος (Cunctator Vergilius
Ἰσοκράτους. συμμ. ἀδελφ. ἀπὸς Περικλῆ) ἐπὶ ἡγε-
ροῦ καὶ Οὐκίλα ἕως ἡμεῶν ὁ μὲν ἐν αἰσθη-

Β' Κοῖντος Καίσιος Μιτράριος ὑπατοῦ,
ἕως 206 τὸ β' αἰῶν τῶν Μακεδονικῶν.

Γ' Μ. Κορν. Κεῖντος ὑπ. τῶν 202 (Μεμ. 22,5) ἡ-
γεμῶν καὶ ἡγεμῶν τοῦ jus pontificium τοῦτο.

Δ' Π. Λικίνιος Κρασσοῦ Δίνας.

Ε' Πομπ. Κορν. Σεπτίμιος Αἰμ. ὁ πρῶτος ἐπι-
κόμης αἰῶν ἦτο ἀδύνατον τὰ μὴ εἶναι ὄντως
καὶ τοῖς ἄλλοις ἐδωρεῖτο τὸν κῆν σαμαίν, ἂν
καὶ οὐδὲν λόγος αὐτοῦ τοῦτο ἐπὶ Κεῖν (off 34)

Σ'. Τιβ. Σεπτ. Γραυλὸς ὑπ. 163 καὶ 172 (Βουτ. 20,29. Παρ. 22,2)

Ζ' Λευκ. Αϊμ. Παῦλος πατήρ Σιθηπύου, ρωτ.
ὁ Μακεδονικός (πρωτ. ἐν β. 2, η)

Η' Καρμυ δους ἔπει ὁ ἰσάνην σπουδαίος.
λος δια τὰς ἰσθμίας ἀγορεύσει ἐν τῷ δήμῳ καὶ τῷ
συγκλήτῳ. ἰσθμίας οὐκ ἀναίρεται ἐς δικασ-
τῶσαι λόγους, ἔν 150 ἀνεγνώσθη ὁ Κίμ. οὐλοίμῃ
χε τοῦ Δ' μ. αὐτῶ ἐδῶσαντο. αἰσοσπ. 80 λόγους
ἔχῃ ὁ Μεγετής. οἱ ἡμίσεις τῶν λόγων τοῦ
ἔπει ἰσθμίας, οἱ ἄλλοι θυμαίνου καὶ αἰσοσ-
πῆται. πλεον ἢ 40 ἀνεγνώσθη καὶ αὐτοὶ οἱ
ἀντίπαλοι. (Α' βιβλ. 6, 3) . Περὶ τὰς εἰρήνης τοῦ
αἰῶνος ἠεμασαν οἱ ἔξῃ.

- Θ' Λευκ. Σιθηπύου ὁ Ἄρριμ. ρωτ. οὐ λόγους ἐ-
δῶσαντο μέχρι Μαρκ. Αὐρηίου.

Γ' Λοίμκος ἕσπας τῷ 140 λόγων τῶν.

1Α' Κ. Καίμ. Μιστήρος Μακεδονικός

- 1Β' Μομμιοσῶ ἀδελφῶν τοῦ Σπίτιμ. οἱ λόγους
αὐτῶ ἐδῶσαντο μέχρι Κεσίρμτος.

Γραμματική.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἀρχοῦναι τὴν
Γραμμ. τὴν ἠγάθησαν σοφία τῶν Ῥωμ. ἀπὸ τῶν
ουράδουσαν τὴν λαὸν αὐτῆς οὐδὲν. εἰς τὰς
ροιαύτας σπουδὰς μετὰ τῶν ποιοῦσάν
σαν τὴν τῶν Ῥωμ. ἔχοι nihil parum in
litteris τῶν Ῥωμ. ὁ Haret ἀπορούει
τὴν ἐν τῇ Γραμμ. μετὰ τῶν ἀνάγει τὴν ἀφ-
τὴν αὐτῆς ἐν τῇ λαοαὐτῆς τῶν Ῥωμ. Κυρίως
Γραμματικῶς δὲ ἔχοι εἶναι ἀπὸ περιμε-
τας κοινῶς ποιοῦσάν τῶν Ῥωμ. ἔχοι ὁ Spruzius
Carrilius. Τῆς Γραμμ. ἔχουσαν τῶν Ῥωμ.
ἐπὶ τοῦ Κράτους Μικησίου (Κ. Κλωπ. 17. π. 13 -
σφ. προ.)

φυσική.

Τῆς ἐγγ. φιλοσοφίας τὴν ὀρώμεν εἶδη
ἀναφέρει ὁ ἔγκος ὄρος μετὰ τῶν ἐφασ-
σῆμα-συγγραμματα. περὶ τὴν δὲ ὄρος
φιλοσοφίαν δὲν ποιοῦσάν οἱ Ῥωμαῖοι ἀπὸ
μοιῶν περὶ τὴν ὀρώμεν. ἔν τῇ φασ-
αίτῶν ἀόραται ἐπίτοπο ἐν Ῥωμῇ ἢ ἐν ἑγγ. διαλύσῃ

Ίστοριογραφία

καὶ τῶν ἐπιμαρτυρίων. ἀλλὰ φιλολογ. ἔργα δὲν ἐγράφησαν. Ἰστορικόμοσ ἀναφέρεται ὁ Γάλλος Σουλτ. Γάλλος - ὅς ἠρμήτωρ τῶν ἐπιμαρτυρίων καὶ σελήτης καὶ 21-22 ἴουν. τοῦ 168πλ. Ὁ Γάλλος ἀναφέρει τοῦτο καὶ τοῦ, κατόπιν ἀπολογηθέντος ὡς πρὸς τὴν φασ. ἱστορίαν μεταξὺ τούτων καὶ ὁ Τρέβιος Νέγρος καὶ Τούρρανίος Γρῆκκος.

Ίστοριογραφία

Ἐπισημ. συγγραμματα ἰσθρὸς ἔγραψεν ὁ Κίμων (de or. 3, 15) καὶ libri ἠπραεcepta ad filium καὶ carmen de moribus περὶ πρακτικ. φιλοσοφίας καὶ ἠθ. ἐπιδηχίας ὡς τοῦ υἱόν του, ἀποφθ. κατ. τῶ 1885 ἐξέδωκεν ἡ ἀπόσπ. αὐτοῦ ὁ Lidamila-turiana quae exstant. ἡ πρὸς ἔργ. τοῦ Κίμωνος εἶναι μόνον τὸ "de rustica".

Ίστοριογραφία

Ἡ πρὸς τὸς νόμους ἀποσπ. ἀρχαίῳ αἰὸς τοῦ τμήτος του Ε. ἐφημοροσύνης καὶ τῶν ἠ. αἰών. νομομαθῶν ἀναφέρνται ὁ Πτολ. Αἴμιος Pectus ἀποσπ. τῶ 174 καὶ ὁ ἀδελφός του Σίβτος ὁ λατὸς ὕπ. τῶ 196 ἐγράφη "τεχνικὴ" καὶ ἑρμηνείαν, καὶ τυπικῶν καὶ διανομορίας (legis actio)

Περίοδος Γ' της Ρωμ. Γραμματικής

(827 - 212 π.μ. - 146 - 42 π.χ)

Ο 8ος αιώνας π.μ. της Ρώμης είναι οσηματικός και είναι άρτιος ο 8ος. τὸ 146 εἰσῆλθεν ἡ ὁμοίωσις ἀπὸ Καρχηδόνος καὶ Κυρηνάου. ἡ Ρώμη δὲ ἔτι ἀπέμεινε ἀπολογητὴ περὶ τὰ ἠθρομικὰ ἔργα, ὅπως θύσας ἔστρεψε τὰ ἄρτια. ὁ ἠθρομικὸς ἀπράγματος ἐπέειν εἰς τὴν Ρώμην διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν δύο γὰρ καὶ ἐστὶν ἡ ἀπορία. ὁ ἀπράγματος - τῶντος ἡμετέρας, - Παναθηναίου, Λαμίου καὶ Ποσειδίου, ὅς ἦν αἰὸς τοῦ 5' αἰῶνος ἔτι ἀρτιος ἡμετέρας. ὁ ἀπράγματος ὑπὸ ἔσοφον πείματα ἔτι ἡ Ρώμη εἰσῆλθεν εἰς τὴν οὐλομένην ἀπύκτον. ἀλλὰ δυσλόγως κατὰ τῶν ἠθρομικῶν καὶ εἰσῆλθεν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἠθρομικῶν ἀπολογίας καὶ ἠθρομικῶν (Μ Περ. ἐστὶν παρὶ Βλ. καὶ Αἰσθ. Ἐ. Καθ. ἔργα καὶ ἡ ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἐν τῷ ἀπύκτον.) ἡ ἀπράγματος αὐτῶν ἐστὶν ἐν τῷ ἀπύκτον ἀπολογίας ἠθρομικῶν. ἡ ἀπράγματος αὐτῶν ἠθρομικῶν ὅπως τὰ ἠθρομικῶν τῶν ἀπύκτον ἀπράγματος. ἡ ἀπράγματος ἀπύκτον ἐν τῷ ἀπύκτον ἀπύκτον, 111-100,

ἡ ἑλληνικὴ
γλῶσσα.

ἔπειτα πρὸς τὴν εἰσαγωγήν ἐξήλθον ἐν Ρώμῃς. ὁ ἀνὴρ
οὗ ἡ κτηνὸς βία κατέσχευεν, ὁ Μαρίας δὲ ἐ-
γνώριζεν οὐδὲ ἐξή. γλῶσσαν οὕτω ὑποκειμένον, ἀπέ-
χετο εὐαίρετον ἐν Ρώμῃ ἢ καὶ τὸν ἢ γὰρ ὁ Σιβενα-
λις τῆν Γραεα κτλ. ἡ ἐν γλῶσσαι ἦν σχεδὸν μη-
τρικὴ τοῦ ἐν τὴν Βρούτζου τοῦ (καὶ ἀπο) ἐξ-
φωτισθῆ ἑλληνιστοῦ. οἱ Ρωμαῖοι, οἵτινες εἰς τοὺς
προχέτους τῶν παλιὰται ἀπεκρίθησαν ἑαυτοὺς βαρ-
βαρούς, καὶ οὐκ ἐδωκύναν ἐαυτοὺς ἐν ἀπο-
γνώσει τοῦ ἡμῶν τοῦ ἐξῆ. (ὑποκειμένου) καὶ ἡμῶν.
Ἐν τῇ τραγωδίᾳ ὁ μέγιστος ἀνεκρόσωτος ὁ
Ἄσπις. ἐν τῇ κωμῳδίᾳ διαδέχεται
τῇ παλιὰται ἢ togata καὶ ἑαυτῶν τὰ ἄσπις
καὶ ἑαυτῶν οἱ Μῆμος. ἡ διαστολή αὐτῆς μετὰ
τῆν ἑαυτῶν τῶν κωμῳδῶν ὅπως παραβαίνωται ἐν
τοῖς κωμῳδῶν ὁρῆτες τοῦ παλῶν. καὶ τὸ ἕως ἐξ-
αποχούσας αὐτῆς ἐν τῇ συγχρόνῃ εἰσέρχεται δὲ ἐξ-
οικετῶν τῶν κωμῳδῶν. καὶ οὕτως ἐν τῇ κωμῳ-
δίᾳ τῶν κωμῳδῶν ἐν μεσῶν τῶν ἐπιφύτων κωμῳδῶν αὐτῶν
γὰρ ἡ κωμῳδία δὲ τῶν ἐπιφύτων τῶν ἐπιφύτων.

ἡ ποιητικὴ.

ο Λουκιός, Καίουρχος κ ο μέγας Λουκιανός - πεισόχοτος -
έν δὲ τῷ ἱστορῷ γόγῳ. ἡ ἱστορία, ἡ ῥήτορεια, ἡ
πομπικὴ γοργῶ ἀναδύσσονται κ καρποφοροῦσι,
διοὶ εὖρον ὑπόθετον ἔδαφος. ἢ τῶιστον ἐμφ.
(κ πάλαι) ἀσφαλαμοῖς. ὁ γόγῳ πῶς ἱστορε-
ται ἱστορία τοῦ αἵωνος τοῦτου αὐτὸς ἢ ἱστο-
κων μέγρι ἀιχούσθε ἐμπνεῦν τὸ ὑπόγραμμα. ἰ-
στορικοὶ εἶναι ὁ Σαχούσιος, Καῦσαρ, Κε-
κέρων Πύσιος κ ἄλλοι μὴ σωθέντες.

ΠΟΙΗΤΑΙ.

Ὁ αἰὼν σὺντος δύναται τὰ διακερθεῖ εἰς 3 τεμήματα
α') αἰοὶ 133-121. β') αἰοὶ 120-84. γ') ἀπὸ 83-42
οἱ πορῶται ἀράται δὲ ὅσοι ἐκράται δια τῆ ποι-
ποιν. οὐδ' ἔλοιμεν μόνον τὸν ἀρτίων κ Λουκιανόν.
Ὁ ἄλλιος ἐγενήθη ἐν Πισαυῶν (τὴν Ρεσσα) κτ Λευκ. κττιο.
Ὀμβρακ τὸ 170 πλ. κ, αὐτὸ τὸ 114. ἔκρητο τραπεζῶ
τὰς παρακωδίας τὸ 140. τὴν γόγῳ τὰς κων. ἰη-
πίσθη, ἀπὸ μαυρόβις γετόμενα ἐκνήριον κ
τὴν ἐφεξὲς γόγῳ, τὸν Κεῦρενα. εἶλε δὲ κ
σοιητῶν - πορῶν ὑποροφίαν. οὐφονταί 45

ἐπιγραφαὶ τραγωδιῶν σου. ἔγραφε κ' δύο πρῶτα.
textas τῶν Decium κ' τὸν Brutum. πρὸς τὰ
τοιαῦτα κ' ἄλλα ποιήματα, ἃ ἐμαχοῦντο ὑπὸ τῶν
παλαιῶν σαρρήγα, μερᾶς τοῦτων εἶναι κ' τὰ
"Ἰσταχιδικά" ποίημα γεωργ. ἐν ἰαμβικῶν. ὡ-
σαύτως κ' τὸ "Αἰδαομαχία ἢ Αἰδαομαχικὸν βιβλίον"
ἢ τοῦ Αἰδαομαχία τῆς δραμ. ποιήσεως. κ' κ' οἱ
πραγματικῶν βιβλίων κ' Annales κ' 3 βιβλ. (Revue
Archéol. 1889. 42). εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς σχέσεως
συνεξέθεον οὐ μόνον ἡ ποιητικὴ ἀγὰ κ' αἰοῦ
ἐπιγραφῆς. ὁ Κεῖ. (Brut. 18, 72) ἀναφέρει σφάσμα
γραμματολογικῶν τοῦ Ἀττίου (Rev. A.). εἶναι πρῶ-
τος τῶν πραγμῶν κατὰ τὴν ἀξίαν κατὰ τοῦ Κεῖ.
gravis ἔ' ingeniosus, καὶ ὄραμον altus κ'
καὶ Ὀβιδίου animosiorus, ὁ Πατρικὸς (A. 12, 1)
λέγει "in Attio cizeaque(i) Asiān Romanis
te egoedia est." τοῦτου ἀποσπασ. ἐν τοῦ
Fringm. τοῦ Κεῖ. καὶ δι' ἀποσπ. τῶν ἄλλων ἔργων
ὄρα ἐν τοῦ ἀποσπ. τοῦ Λουκιῆ τοῦ Müller

(Ribb. A. 340. E. Kavt. Adm. A. 245)

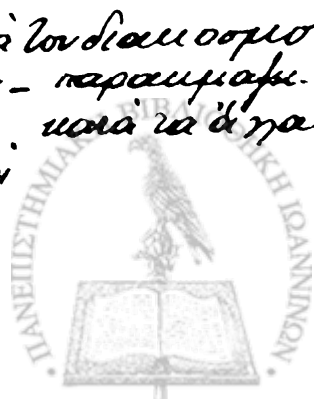
Γ. Λουΐσιος

Οὗτος ἔστι ἐν τῇ τάξει τῆς ὑποίμω. ὁ πρῶ-
 τος τῆς Ρωμ. ποιητικῆς ἢ ἐπιστομίου τάξεως. ἐξινή-
 δη ἐν ἰσχυρῇ καὶ Καμπανίας Messa αυρυνκα.
 ἀγροτοῦ ἰσχυρῆ κατὰ Müller τῆ 180 ^{κατὰ} Ιω. Αἰ. Δερβίνου.
 μὲν τῆ 150, ὅσπερ οὐκ ὄρθον καὶ φαίνεται ἀσπλη-
 δεῖς ὁ Δερβίν. ἐν τῇ συμφορῆς τῆς ὑποίμω ἀπὸ
 τῆ τῆ 130. εἶσαι ἐν τῇ φάσιν Σικελιῶνα τῶ
 γαυλίου. Τὰ ποιήματά του εἶσαι ἀμομφα
 ἢ ἢ μὴ ἰσχυρῆ ἐπιμύθια. εἶσαι σατυρικῶ.
 μετεκτερισθῆς πλεῖστα μέρη, κατὰ ἔξοχὴν δὲ
 τὸ σατυρικόν, ὅπερ μετ' αὐτὸν ἐπιπράτῃ
 ἔοικε δὲ τὰ σημεῖα ἢ δὲ ἰσχυρῆς ὄνο-
 μασι κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἀγγλικὴν γωνη-
 δία, ἢ καὶ ἀδυναμία.

Εἶσαι τῆς μεγαλῆς ποιητικῆς τὰ ὑποίμω-
 σα. ἢ ποιητικῶς εἰδόμενα ἰδοχραμῆ.

Αρακαλιῆ Πόινος

Ἡ ἀραμ. ποίησις γίνεται πολυτελεστορα, ἢ κατὰ ἰσχυρῆς
 καὶ ἰσχυρῆς ἢ κατὰ ἰσχυρῆς ἢ κατὰ ἰσχυρῆς
 καὶ ἰσχυρῆς ἢ κατὰ ἰσχυρῆς ἢ κατὰ ἰσχυρῆς
 καὶ ἰσχυρῆς ἢ κατὰ ἰσχυρῆς ἢ κατὰ ἰσχυρῆς

κ. κωμικοί ισοηταί. κωμιά του. χρόνου όρου
 του αυχ. δν αιχμάτι το φράμα (Heb - Muller 3)
 "Αρρωτοι ανόφραίνονται υπουριται, εν ο Αίμα
 ως κ. Ρόσμος (Α. Α. λλ. 1). ισαρρωσάντω δε κ. εγγ
 ποι φράματι εν Κώμη. Μοχίς άθως φαίλασ φρα
 ιουινίς εναι ο τώτος. Κάισαρ Σίκαβιν (Α. Α. 782,
 γραίφασ προσηυδίας άντω νεύρον. εν όρουσ ρήθη
 επίλαμα ήγά κείνος κ. παλαρός. κ. η ραβίβα
 ασλίρων σίχι όρουσ κωδοχού η κωρι. κωρι
 γρη ήη ή σιγμωίνενεν εν τας όριξας κωι
 κηίδους. "Κεκρασαν δτω κωιηκεί κωι Ιουγ
 τώματι εν τώτος Κόιντος Ασκια κ. ο Λουκ.
 οβραπίου (Α. Α. 308). κωι "ενια άποδ. κωι ή
 ρινώσιωμα όνόμενα κωι κωι φραμάμα κ. ε
 κωι εν ήγα άποσπάσμετα (κωι φρα (κωι. 1, 1, 29)
 κωι δ' Αφραπίου 40 σιγμωίνας κωι κωι κωι
 κ. κωι άποσπάσμετα (όρα ο. κωι. 1, 1, 51)
 κωι Σίχα ήη κωι εννεβίωσις κωι κωι κωι κωι
 κωι κωι κωι κωι κωι Νουβίου κ, Λουκ. 1101
 κωι κωι κωι κωι, ός ήη κωι κωι κωι κωι κωι

ἄλλα δὲ νόσων ἀντιοσιδία. (Κου. de dirit. 2)

Ἡ γῆσσα εἶναι ἀρχαιότερα καὶ ἀφαιρέσει
ἢ ὄρνθους κοροδιμή. Ἐπιφανήσονται καὶ οἱ μέγιστα
οἶον ὁ Decimus Laberius καὶ ὁ Publius Σύργης
ἀμφότεροι ἐδοίκαν ἐν τέλους μέγιστον καὶ
μὴν Lab. ἢ ἐξ ἰσοσύν. καὶ κοροδιμή δια μέ-
γιστον. Καίσαρα, ὅς ἐκείνην τοῦ Πουτράχου
ἐξ Ἀντιοχίας, οὗτος δὲ ἀνεχόμενος ἰδίως
οὐ μέγιστον ἐξ ἰσοσύν. πρὸς τοῦ δούλου ἐστὶ
ἡ γῆσσα καὶ διαγνησθή. ὁ Laberius κοροδιμή
οἶον ἐν ὄψει τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ Συργίου
τοῦ ποταμοῦ. ἔσονται ἐπιφ. δύο ἔργα καὶ γὰρ
ἀμφότερα, ὅτι νόσων ἀντιοσιδία. αὐτοῦ
καὶ Publicii ~~sententia~~

Ἐπιφάνη κοροδιμῶν.

Τὸ παράδειγμα τοῦ ἐπίου Νουβίου καὶ οὗτος
γραφῆς bellum ~~Antiochicum~~ ἀντιοχίαν
οὐ καὶ ἀντιοχίαν (lib. 4. 438) Τὰ κοροδιμῶν
τοῦ Νουβίου καὶ Περικλήου, ἢ ἀντιοχίαν ἐν τῇ
ἰσσημ. καὶ Καρδία καὶ Βρετανία νόσων ἀφορμὴ κοροδιμῶν

Τερέντιος

Τῶν ρωμαίων κωμῶν εἰσισημίσις οὖσα.
 P. Terentius Varro Atacinus (Reb. A. 360)⁵¹⁷
 ἰστορικός οὗτος εἶσε (εἰσαγωγὴ) ὑπερώδου
 καὶ Ἄραμα ἢ Ἄραμα ἐν τῷ Παρθενονί ἱερα-
 ρία ἢ ἔστι ἰσχυρὸν. ἔγραψεν bellum Sequani-
 cum, μετέφρασε τὰ Ἀργοναυτικά τοῦ Ἄπ-
 ροδίου, ἔγραψεν Laribus καὶ ἐλαγίας. Ἦδη εἰσι δὲ
 γραμμῶν κοινὰ ὁ Ἀλεξανδρινός μετὰ δὲ
 τῶν ἄλλων κείσων τῶν ἄλλων. εἶσαι οὐ ἠγάσων
 καὶ μετὰ εἶται. καὶ εἰσι δὲ τὰ ὁ Πλάτων Μάρμα
 μετέφρασε τῶν Ἰλιάδα καὶ ὁ Νίνιος Κράσος καὶ
 τῶν καὶ Κούρ. ἔστιν. οὗτω καὶ ὁ Κέννας ὁ φίλος
 τοῦ Κατέλλου μετέφρασε ἐπὶ ἄλλων "Ἐκδοκῶν"
 καὶ ὁ Καίλιος ἔγραψεν "Ἡῶν". μετὰ δὲ τῶν γραφάν-
 τῶν ἰσχυρῶν. ἔστιν εἶσαι ὁ Κούρ, ὅστις τῶν ἄλλων
 ἔγραψεν de suo consulatu καὶ τῶν 55. de tem-
 poribus meis μετέφρασε δὲ καὶ τοῦ Ἀράτου τὰ
 φαινόμενα. ἔχομεν καὶ ἄλλους εἰσι κωμῶν.

Διδασκων ἔστιν.

Ἐν ταῦτα ἀνήκουσον οἱ ἔφη ρωμαῖοι:

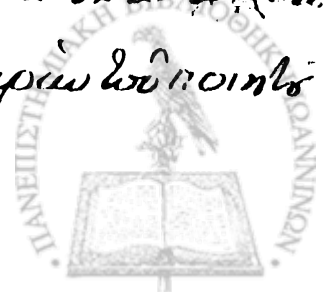
- 1) ὁ βραχ. Ὄνριος γραφας Γραμματολογίας ἐξωάντια
- 2) Πόριμος Λευίριος "de poëtis) ἐκ βραχ. τετρακίστητος.
- 3) Βογιάριος Sedigitus.
- 4) Κικέρων "Pratum" ἐξ οὐ μόνον ἑστικ. ἐκφρασὶς R. A. 403,
- 5) Οὐάριον ὁ Αὐτοκράτορας πορογραφία ἢ πορο-
γραφία (ἴ. ἔμ. π. 3 συγγραμῶν 331)
- 6) Καίσορ "Iter" γραφας στ' ὑπορευσλο ἐς Ισπανία

2. Titus Lucretius Carus ----- Λουκρήτιος

Ἔστι ὁ μέγιστος τῶν ἐπ. ποιητῶν (R. A. 406-) -
γενν. Ἰταλιῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ 1^{ου} π. κ. 2 αἰ. π. κ.
55 - 1 π. κ. Man. "de vita Lucretii" in Rheinische
Museum. 1888. ... Ὁ θανάτος τοῦ Λουκρήτιου ἀερί-
βαθῆτα καὶ ἄνευ ἰατρικῆς παραδόσεως καὶ ἴσως
καὶ ἐπὶ φήτρα καὶ ἔφερον αὐτῷ παραφροσύνη
καὶ διὰ τὰ τα Lucida Intervals ἔγραψε τὸ
συν. ποιητικὸν "de rerum natura". τούτο εἶναι
διηρημένον ἐν 6 βιβλίοις, καὶ ἐκ κοίτης τοῦ
αἰ φυσικαὶ φυσιολογικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀρχαὶ τοῦ
ἔθνους. εἶναι οἱ οὐκ ἔλαττα ἰσορροπία ἀπὸ τῆς
ἐπιφ. φιλοσοφίας; τὸ χρησιμεύει ἡμῶν ἐν πηγή

ἐνεδαρνίσθη δὲ τοῖς ἀρχαῖς τοῦ ἔχ. φιλοσόφου ὃν
συνδὲν αὐτοδυνῆ, ἡ τομῆν διὰ τῆς φιλοσοφίας
καὶ τῆς ἀνάγκης τ' αὐτοαγάθῃ τοῖς ἀνθρώποις αὐτό
τῶν καμῶν, αὐτοσμορμῆν τῆς ἀποδομομονίας.
παραδέναι δι' ὃν θεὸς ἔλασσε μὲν τὸν νότον
ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ φ. τομῆς τὰ ἐνδοχῶν. ὑπορ-
πρῆτὶ κατὰ τὸν νότον ἐν ἰσορρομίας πάντα
τοῦ κατὰ αὐτοῦ λαίτους, ὁμοίᾳ τῶ ἐμπροσθῶν.
Τὸ δὲ θεὸς ὁ ἐσορρομῆν, εἰσαξῆν. ἀπὸ τῆς
ἄλλοις ἀποδομομονίας καὶ καμῶν τῶν ἰσορρομίας
ση ἰσορρομῆν τῶν ἐσορρομῆν ἄλλοις ἐσορρομῆν
σοισομῆν ἡ, ὑψος διανοίας. Ἡ δὲ ἐπιρρομῆν τοῦ εἶναι.
σοισομῆν ἰσορρομῆν τῶν ἀποδομομονίας τῶν ἰσορρομῆν
καὶ ἰσορρομῆν τῶν ἰσορρομῆν. ὁ καμῶν
τοῦ εἶναι σοισομῆν ἐν ὁμοίᾳ ἀποδομομονίας ἐν τῶ ὑψος
ἡ ἰσορρομῆν τοῦ εἶναι ἀποδομομονίας ἡ ἰσορρομῆν. εἶναι
ἰσορρομῆν τῶν ἰσορρομῆν τῶν ἰσορρομῆν ἡ ἰσορρομῆν
μῆν. μῆν ἰσορρομῆν ἰσορρομῆν εἶναι ἰσορρομῆν
ἡ ἀποδομομονίας ἡ ἰσορρομῆν. φαίνεται ὅτι ἐν τῶ ἰσορρομῆν
σοισομῆν τῶν ἰσορρομῆν ἐν τῶ ἰσορρομῆν

διο τὰ χειρογρ. διὰ ἔται. αὐριβή. ὁ ἰσοιπυῖς
 διὰ ἐπεμίνθη ὑπὸ τῶν σαχρότων ἀλλ' ἐπὶ Αἰγυπτῶν
 ἠοικονομ. μεγάλην ἐπιδράσαν. καὶ τὸ αὐτοῦ τοῦ
 Βερζήγιου. ὅτι δὲ ἡ ἐπιμύρ. τὰς τῶν ἁγίων
 καὶ Ρωμαίων ἐξέτη (πρὸς Martha "Je poème
 Lucide". ἕκδοσις τοῦ Λουί. ἕκδοσις ὁ Luchman,
 ὁ Μυνηο Αἰγυπτῶν, τὰ 3 πρῶτα βιβλ. περὶ
 ἀραόθησιν γαμοῦ ὑπὸ τῶν Beymond. ὁ Βειε-
 ger ἕκδοσις σαρ. ἕκδοσις. τὸ ὀ. ἱεροῦς Gnsuam.

Σάτιρα.

Μετὰ τῶν Λουίχιον τὸν ἀμφοισυργὸν τὸς διδ.
 σαυρίας ἔχομεν τῶν κοχυδωρα ἐν Βροίας - Μ. Τερντία Οὐί
 Sabinnos. ἔχει δύο εἰδῶ σαυρίας. αἰσθητῶς
 παρατετατὸς γορφεῖ τῶν ἐδωρα ὁ Λουίχιος
 ἀναμύρ. κοφὸν χόρον ἐκ ἔκδοσις ἐν τῶν
 -Μενιωσιόεις Σαυρίας (Α. Α. 336) αἰ ἕκδοσις.
 αἰ αἰσθ. Μενιωσιόου τοῦ Σικωπτιῶν σαυρίας
 τῶν, ὁμοίως παραμύρ. οὐ μόνον ἕκδοσις
 τῶν ἀναμύρ. τῶν τῶν ἀγα μελετητῶν ἐκδοσις
 ἐκδοσις. καὶ τῶν σαυρίας. ἕκδοσις

φινίματα· φιλοσοφία ὑπὸ μαδαρά Ρωμ. ἐ-
 λουφω. κ. ἄλλα σύγχρονα. αἱ λαύραι κ. οὐ διαφε-
 ρουν οὐμίον ὑπὸ τὴν μορφὴν αἰχά κ. λὼν
 σιωπῶν τῶν σατιρῶν τοῦ Λουκιίου· ἄλλα κ.
 Ἱ. Βιβλ. αἰχά λαύραι ὄμοιασεν καὶ τοῦ Ὁράτι-
 ῦ ἐκδόσει ἀπόσο· ἔμαρην, ὁ Riese 1805.
 ἐπιγράφονται δὲ παραδόξως τρισκαταπὸς κ. κ.
 Οὗτος κ. ὁ Κικέρων ἀνήκουσεν εἰς τὴν ἀμφ. στο-
 χὴν ἥτις εἰσὸν μὲν καὶ ἀρταία, κ. κ. ὁ Κατόου-
 ρος. ἔντα τοῦτο πῶνρον διαμαχία εἰς Ρώμη
 κ. ὁ Οὐάρων εἶχε κολλοῦς ἑαδρῶς· διὸ ὁ Ὁρά-
 τιος οὐδὲ τὸν ἀναφέρων, ἐν τῷ ἐν δασ. Α' 103 εἰσα-
 φέρων τὸν Κικέρων Οὐάρων κ. σατωριμῶν
 (R. A. 300). ὡς λατωριμῶν ἀναφέρεται κ. ὁ
 ἄβουμιος.

Λυρική ποίηση

Ἐν ταύτῃ ἡ ἀποχρηστικὴ κολλοῦς ἀξιομαρτυροῦν κ. δὴ
 ἐν τῷ ἐπιγράμματι· ὁ Γεργίος διακωσὸν ἡμῶν στίχων
 τοῦ Βαλέριου Ceditius κ. Porcii Licini. (R. A.
 A 433 κ. A. 22, 242, 401, 411) εἶπεν δὲ κ. ὁ Κόννα

Λουκιανός Catullus (Καλλός) ὑπ. γύ 102 (Hib A. 433, 438). - Οἱ ποιηταὶ οὗτοι προσεσώθησαν παρασκευαίαι δια' Αλατ. οὐκ ἔστιν ἔτιν καίρι ἢ εἰς ὧν οἱ Αλεξανδρινοὶ. εἰς τοὺς ταμβοὺς διεφί-
 - ἐν ὁ Γραῖος Μαρτίος. δια τῶν χειρῶν τῶν
 μέτρων κωπιασθῆναι. (Senarii clausi) βλ. ἐν ἄλλοις
 Αἰνῶν ὅν ἐπιπέδη ἐν ὁ Ribbeck.

Ὁ πρῶτος ἄγιος - Ἀρριμὸς ποιητῆς, εἰς ὁ Saelius
 (R. A. 452) ⁴⁵¹⁸ οὗ τὰ ἔργα συλλογιστοῦσθαι τὰ
 ἔργα τοῦ ἑνίου καὶ Ανδρονίου. ἔγραψεν βιβλ.
 "Ἐρωτικῶν ἔργων libri" ἢ ποιητικῶν κείρων
 καὶ ἄλλων μυθολογικῶν κατὰ τῆς Ἀλεξανδρινῆς
 ἀρχαίας ἀγῶν - πρῶτον (177-19, 2)
 καὶ ὁ Κικ. καὶ ὁ Ἀντίμαχος Οὐάριον καὶ ὁ Κέρτα
 καὶ Λικίνιος Καρβός ἔγραψαν περὶ τῶν ποιη-
 τῶν αἰνῶν οὐδὲν ἔτι, (Hib. A. 416-440)

~~Γαίος Καλεπίος Catullus~~ Κατόυζε
 εἶπε ὁ μέγιστος Ἀρριμὸς ποιητῆς (R. A. 465) (88-55)
 ὁ ἄλλος τῶν μεγάλων ποιητῶν ἕως τῆς λαοῦ
 ἐγένετο ἐν Βερῶνα τῶ 88 π.λ. καὶ ἀπέθ. τῶ 55.

Κατήγετο ἐς τηροσίου καὶ ἐπισήμου οἴκου, ὁ πα-
 τήρ του ἐξέριψε τὸν ἀνδύπατον Κάισαρα πρὸς
 παρὰ πᾶσιν ἐς τὴν ἰσχυρὰν οὐσαν τῆν μεσογαβήσιν ἐς
 Κορινθίου πνεύματος ἀποχὴν εἰς τὴν κορινθίαν
 κοινότητα καὶ Ρώμης. καὶ ὡρῶσθε καὶ ἴν ἐ-
 σκευάσθη ὡς φίλος καὶ ἐχθρὸς εἶναι ὁ ῥητορ Ὀρ-
 κείσιος καὶ ὁ Κεῖραν, ὁ Λευ. Καρβος, ὁ Κάϊσιος
 Ρούφος καὶ ἄλλοι. ἔχον καρτερήτρα χιὰν φυ-
 ρὸν ἕσπερ τὴν ἐπίδρασιν τῆν πᾶσιν διακρίσας
 καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἀερώνητος ἐν ῥεῖμα θίου αἰσθη-
 σίου. οὕτω ἴν μέσω τῶν ἠαδῶν, ἠραϊσθῆ καὶ
 ὡρεμῆτρον Λεσβίας ὡρεσθῆ. ἀδελφῶν τῶν ἠ-
 θαλασσοῦ Κηωδίου καὶ ἄλλων ἀπολυρακτικῶν, περὶ
 τῆς οὐρανίας καὶ ἀεθῆ ὅτι ἔχει ὡντα καὶ ὡρεμῆ-
 τας ῥεμῆτρον καὶ ἄλλων, ἴν λέγει ὁ Σαυροῦστος.
 εἶχε οὐρανὸν τῶν Κεῖσι. Μετολλεων Colerem.
 ἴν. τῶ 60. ὡρεῖ τῶν τῶν ἠαδῶν ἠαδῶν ἠαδῶν
 ἠαδῶν ὡρεμῆτρον ἴν τῶ 710 Καρβὸς ὡρεμῆτρον Κεῖ.
 Ἐπὶ τῶν ἠαδῶν ὡρεμῆτρον Κεῖσι. ἴν τῶν τῶν ἠαδῶν ἠαδῶν
 Λεσβία δὲν εἶχε πῶσιν καὶ ὡρεμῆτρον τῶν ἠαδῶν.

του κοσμητού η επί λέγουσ επιήδειν ο κυριόμος.
 παρωιδέσρατοι είναι οι δέκοι δι' ην θρηνη τοι
 εδελφόν ασοδοτόντα η τροία (Αδων. Α'. 199)
 το εαρ του στ. ημοχόσθησι τον ανμοραίτωρα
 η Βιδωνία μετρά επί ετος. Ααρυωσθίν επά
 μηδαι κ. Πραχία η καρωίμοι ωσά τας α
 υσά ημ χμοσι Βερασι. (Laco di gorada)
 γέωσέμο άσισαίω: ουτε η σωχικη- ουτε
 η με θρωίμει σοξα εδμοσ αντον, καίωι
 αιτήκη ο κοσμοσ- αιού μί ερην του Καίωρη καδ'
 ον καρίσα ωσθάλμ, ερωίω το βέδη τω σμχτω.
 Τα σωίήματα του 116 διακρίνται η 6 κο-
 τηγορία - Α.) Ταμθία Β.) χυρία Γ.) ένδ
 κασούχθα - Α.) έπύχια - η μωρά έσοπ. Ε.)
 ερωικωί εγγύια Γ.) έπύρριματα.
 Αιό ο Κατ. δι δύναται γ' οτομασθ' εγ-
 γισιός άνά ηρωιός σωιητήν γαχίωίω
 Την ερωικωί αι ωρμθαι- αίαφ' ερονται ε-
 ην Δεσβία. Αλλα σωίήματα είναι
 εσοδίου κατ' Καχίω η Μαμωρα.

τα μὲν ἄλλα ποιήματα... Ἐἰς τὴν ἐν Λυκαῶν ἀρχῇ
 Ἰσχυρὴν παραλαβόντων ὁ ἔπος, Κίνας αὐτὸν Μάνιος
 Καίβρος... Ὀυρεταίους δὲ οἱ ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐπιπέ-
 νους αὐτοῦ ποιήματα ὅσα τὴν μίμητον ὑπερῶν τὰ ἐπι-
 ναι... κασιγνήτων ὁ Διάκων αὐτὸν Κεκιρμ... Μάξιμα
 ἐπιπέτων κατοικῶν ἐπιπέτων ποιητῶν αὐτῶν
 "Études sur le Catulle" 1875. Lafayo "Catulle"
 et ses Modelles" 1894. οὗτοι ἐπιπέτων εἶναι τὴν τοῦ Müller
~~καὶ τὴν αὐτῶν~~ Ἰεραὶ ἀρχαῖα αὐτῶν
 ἀνεκλήθηται τὸν ἑσπερίαν καὶ ἑσπερίαν, παρα-
 τον 7^ο αἰῶνα ἐπιπέτων ἐπιπέτων καὶ ἐπιπέτων
 τὴν ποιητῶν αὐτῶν ἀρχαῖα ἀνεκλήθηται ἀρχαῖα
 ποιητῶν, ἑσπερίαν τὴν ὁδοῦ, διὸτε γνωστὰ εἶδη
 ἤγαγον εἰς ἑσπερίαν. ἑσπερίαν ἑσπερίαν καὶ διὰ τὴν
 ἑσπερίαν καὶ διανοίας αὐτῶν ἐπιπέτων καὶ
 ἀνεκλήθηται τὸν ἀνεκλήθηται. ὁ ἑσπερίαν ἑσπερίαν
 ἑσπερίαν ἑσπερίαν γὰρ ἐν τῇ ἑσπερίαν ποιητῶν
 αὐτῶν ἀνεκλήθηται εἰς ἑσπερίαν, ἀνεκλήθηται ἑσπερίαν
 ἑσπερίαν ἑσπερίαν ἑσπερίαν καὶ ἑσπερίαν τὴν
 ἑσπερίαν. ἑσπερίαν ἑσπερίαν καὶ ἑσπερίαν τὴν ἑσπερίαν

κρητισου το ἀγευμασιόν τῆν βραχὺ αἰώνην αὐ-
 τῆν ὁ κατ. μεθ' ἑαυτῆς ὑπερβίνας μετακινεῖται.
 Δια τῆν ἰσσηνίαν τούτων ἠνοιάθη ἡ ὁδὸς εἰς τῆν
 χυρηνὸς ἐκ σπυροχίτων σῦτος τῆν χυρην
 τοῦ ἀβγούτου. Περιέλαθη δὲ ἐκ αὐτῶν ὁ
 ρα ἡ-ὑποσηνία περὶ τὰ μέτρα.

Ποιοί.

Ἡ ὑπερβίος αὐτῆ ἔχει τῆν ἀμείβαν τοῦ
 περὶ λόγου, ὡς ἐκ τῆ ἐσομένη τῆς ἰσσηνίας.
 ὑποσηνία δὲ τούτων ὁ κικέρην ἐκ ὁ καὶ
 σαρ. ἀποσηνίαν τὸ κερύφωμα τῶν ἀποσηνίαν.
 περὶ τῆν ἰσσηνίαν ἡχοσηνίαν ἰσσηνίαν εἶναι
 ὁ αὐτὸς οὗτος εἶναι ἀποσηνίαν ἰσσηνίαν ἔχει.
 Καὶ ἰσσηνίαν ἔχειν σαρὰ χρονογράφων ἀπο-
 σηνίαν τῆν ἀποσηνίαν ἡ ὑπερβίαν γενεάν.
 Τούτων ἀναφέρονται τὸς κερύφωτος ἐκ
 τὰ κερύφωτα ἐκ τῆν ἀποσηνίαν τοῦ ἔχει.

1. C. Fannius γερύφωτος ἀποσηνίαν τῆν μεθ. κερύφω-
 τῶν: ἀποσηνίαν ἐκ ἀποσηνίαν ἰσσηνίαν καὶ σαρὰ
2. L. Caelius ἀποσηνίαν τῶν ἰσσηνίαν ἰσσηνίαν

του Β. Λιβ. ιστορικού περιεχομένου κρητο-
μικτικής του γένους. Η Γ. Λιβ. παραγο-
ρσι του ιστορικού του. πολλαπλού όμοιο Κέν.
(de den. 1. 119) γρημ. ετα. ετα. πάντα προς
ιστορικών περιεχομένων.

3. Λεμοριένιος, Asselius υιοθετήσεως ελλ. γ.
μονία του 133 ως τριβίνας militum παρα
βλ. Αερμανό. "de ianua in Γρημ. ιστορικών
εφημερίδων "καίσαρ τερον". είναι αμερικάνος συγ-
γραφέας. ακολουθεί ιστορική του ιστορία
του Γρημ. και από τους αλλοί, ο αλλοί εν 5. 18
δίνε.

"Η αλλοί άρχεται. υλοποιούμενη η Γρημ.
ιστοριογραφία, η ο συντέλεσαν και αλλοί
ορχήστρα οι μετακίνησε του αλλοί. παραγόμενα.
(όρα Αλλ. Λεμοριένιος 1846 in Leyden. de Rom.
αυτοβιογραφία, γρημ. και αλλοί είναι. de vita et
α.) Μαρκ. Αερμ. Λεμοριένιος επιστατόρατος
αλλοί in όνομας τριβίνας κρημ. senatus

η αυτοβιογραφ. μου εν 3 βιβ. εισαγγελια ενδοβητικη.

β.) Publ. Rutilius Rufus. υω. κωδ 105. κωδικος
συνδεις de re publica et de amicitia et de
amicitia et de pietate et de pietate et de pietate
κωδ 11. διακριση εν 11 βιβ. εναντι νεοπλατωνικων
εξ ερασι 3 βιβ. εξ ιστορικων ελ. ελ. γλωσσων.

γ.) Quintus Lutatius Catellus εν κωδ 108
κωδ 108 του "de amicitia et de pietate et de pietate
κωδ 11. διακριση εν 11 βιβ. εναντι νεοπλατωνικων
εξ ερασι 3 βιβ. εξ ιστορικων ελ. ελ. γλωσσων.

δ.) Των Κορνελιων εν 23 βιβ. ιστορικων
κωδ 109 του "de amicitia et de pietate et de pietate
κωδ 11. διακριση εν 11 βιβ. εναντι νεοπλατωνικων
εξ ερασι 3 βιβ. εξ ιστορικων ελ. ελ. γλωσσων.

ομοιογραφοι
iii Συλλα

1.) Κ. Κορνελιος Βαλτερειος εν 23 βιβ. ιστορικων
κωδ 110 του "de amicitia et de pietate et de pietate
κωδ 11. διακριση εν 11 βιβ. εναντι νεοπλατωνικων
εξ ερασι 3 βιβ. εξ ιστορικων ελ. ελ. γλωσσων.

2.) Valerius Anticus εν 25 βιβ. ιστορικων
κωδ 111 του "de amicitia et de pietate et de pietate
κωδ 11. διακριση εν 11 βιβ. εναντι νεοπλατωνικων
εξ ερασι 3 βιβ. εξ ιστορικων ελ. ελ. γλωσσων.

3.) L. Cornelius Lissena Legatus Romae εν

Κρήνη· ἴσθα αἰσθ. κτδ β'· ἔγενετο πρῶτος κτδ
 ἔγραψεν "de bello marciō u. civile μετὰ φησ
 σοφικῶν ἰσχυρῶσιν u. δημοτικῶν, ὃν ἔμελλε
 δεῖ u. ὁ Σαγιόσιος. Παραδείσους τοὺς λοι-
 πούς συμπύκνουν δε μετὰ τῶν ἰστορικῶν
 καὶ οὐκ ἀντίστοιχος τοῦ Κε. φησιν
 Ὁρῆσιος, γράφας Annales. u. αὐτὸς ὁ Κε.
 de consulatu suo u. Liber de consiliis suis
 u. admiranda.

Cajus Julius Caesar

u. παρὰ Σουηριῶν.

Σούχος

Παρὰ πρῶτον ἐπομ. τὴν βιογραφίαν

Καίσαρος

ἐγγίνε, κτδ 100 π. κτδ 12 τοῦ Κοιν. μῆκος ὅς

ἐν τῶν ἰστορικῶν Σούχος. Ὁ Mommsen

αὐτοῦ δεικνύει ὅτι ἔγεν. κτδ 102. ὁ πατρ.

ἢ ἰσχυρῶν μετ' ὅ αὐτὸς βίωσεν. ἢ δε μετὰ

τῶν ἰσχυρῶν Ἀύρησια. μετὰ τὴν ἐπιση-

μασ τοῦ Σούχος ἢ ἐν μετὰ συγγρῶν τοῦ

Μαριῶ ὁ Καίσαρ εἰσέρχεται κτδ αἰσθ

τοῦ 80 ὑπερῆνος ὁφθαλμοῦς ἐν Ἀσία.

ἤτοι τοῦ ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν

ρῶν διαφόρους ἔργους ἐκ ἑνῶν εἰς ἐπιφανέ-
 σαιον ὑπεύθυνον. ἐν 67 ἐγένετο quaestor
 ἐν Ἰταλία, aedilis τῷ 65. μέγας κωμικός τῷ
 63 κωμικός τῷ 62, ἀγροκόμπος τῷ 61 ἡγε-
 τῷ 59 ἡ ἐξοὺς κωμικός εἶπε οὐκ ἀποκρίθη-
 ῖν κωμικός. Μεταξὺ τῶν 58-50 ἀνδύσαστος ἡ
 δεκάτη τὸν τὰς. ὡς κωμικός ἡ ὑπεύθυνος κωμικός
 χίαν. ἐν ἰσχυρῶς διοικήσεως διοικήσεως αἰ.
 τῶν αἰώνων. αἰώνιος κωμικός κωμικός κωμικός
 et ne fas. ὅτι ἐδαύσαντος ἡμεῖς κωμικός
 ἀποκρίθητος ἡ σπαράχης. εἶπε μετ' ἐαυτοῦ
 τὸν σπαρτὸν ὄχον. ἡ δὲ ἀφοβία τῶν ἡ κα-
 ροκωμικός. καὶ τὸν κωμικός κωμικός εἶπε κω-
 μικός κωμικός κωμικός κωμικός. Ὄχι τῶν 49
 - 46 ἔχοντες τὸν κωμικός κωμικός μεταξὺ
 αἰώνων ἡ τῶν κωμικός. τῷ 47 ὡς κωμικός
 τῶ 46 τῶ 45 κωμικός κωμικός κωμικός.
 κωμικός τῷ 44 τῶ 43 ὡς κωμικός ἡ κωμικός
 κωμικός κωμικός κωμικός κωμικός. ἡ
 τῶ 15 κωμικός. ἡ κωμικός (ἡ ἀπὸ κ. τῶ κωμικός)

ἑαυτῶτο ὄντι παραχόμενος αἰοῦ Ιουχίου Α-
 σκαρίου υἱοῦ τοῦ Αἰνίου. Τα εἰς ἄλλους ἀν-
 δρας ἀσυμβίβαστα παρίσματα συντεθειόση-
 σαν ὑπερίχως τῷ Καίσαρι. ἔργου de
 artibus διώρθωσι τοῦ ἡμερολογίου. "Δείσιον-
 λογία" καὶ ποιήματα "Ileru" Τα ὑπερίχως
 ἡμερολογίου καὶ τῶν ποιημάτων ἔργου τοῦ ἐπιγρά-
 φηται commentarii (ὁ Στράβων καὶ
 αὐτῶν ἐπισημῶν, ὁ Πλάτων ἐφημερίδας)
 οἱ βιβλιογραφικῶς ὑπερίχως 7 βιβλ. ὑπερί-
 χως ἐκείνῳ ἐν τῷ ὑπερίχως. Οἱ ἐπιγράφαι 3 βιβλ. ὑπερί-
 χως τοῦ Αἰνίου. ὑπερίχως. ὑπερίχως
 εἶναι τῶν κατὰ Λατινισμῶν. οἱ com-
 mentarii εἶναι μίσην καὶ μετὰ προσηγορίας
 καὶ ἱστορίας. ὑπερίχως βιβλ. μεταφράσεις ἀπο-
 δίδονται τῷ Πλάτωνι. ὑπερίχως. ὑπερίχως
 ἢ τῷ Holder. Τα ὑπερίχως Αἰνίου. ὑπερίχως
 καὶ ὑπερίχως ποιημάτων τῷ εἶναι ἔργου τοῦ
 Καίσαρος ὡς ἀμυντῶν. ἢ ὑπερίχως ὁ Langaff
 ἐπιγράφαι συγγραφεὶα τοῦ Ἀφρικανισμοῦ τῶν
 ποιημάτων ποιημάτων.

Κορνήλιος Νείσος

Καὶ ἄσασιν ἰστανόνητα κορνιλιου ἐν Βρυξελαι
 (vix Arctia) συνδεδμητος οτανωτοπο τῶν ἰστανῶν,
 Κου. υ. Κουπουχου ὅς ἀφιστοι πῆλῶ τῶ 4^ο ποσῶν
 Διν γνωρίφορμῶν ὡσμ. εἰσῶδων, ἀλλ' ἴφῃ ἡλικῆ τῆ
 ἰστανόνητου τῶν Ἰστανόνητου, ὅ ἰστανῶν ἐν τῆ
 βίῳ τῶν ἰστανῶν. ἔγραψαν δὲ.

1) Τροπικὰ 2) εἰσῶδων ἰστανῶν ἰστανῶν
 τῶν ἰστανῶν 3) βίῳ Μ. τερτίου Κεῖνῶν.
 α Κουφῶν ἰστανῶν βίβλια. 4) ἰστανῶν
 γραμμά τῶν ἰστανῶν. 5) περὶ
 εἰσῶδων ἰστανῶν τῶν ἰστανῶν ἰστανῶν
 εἰσῶδων. α. 16 βίβλια. ἰστανῶν ἰστανῶν. 6) ἰστανῶν
 τῶν ἰστανῶν 20. ἰστανῶν βίβλια τῶν ἰστανῶν
 γῶν τῶ 21^ο de τῶν ἰστανῶν τῶ 22. α 23 περὶ τῶν
 ἰστανῶν α ἰστανῶν τῶν ἰστανῶν τῶν ἰστανῶν
 τῶν ἰστανῶν. ἰστανῶν εἰσῶδων τῶν 16 βίβλια περὶ
 de τῶν ἰστανῶν ἰστανῶν ἰστανῶν: ἰστανῶν
 ἰστανῶν περὶ τῶν ἰστανῶν (περὶ τῶν ἰστανῶν
 ἰστανῶν τῶν Μοναχῶν). ὅ ἰστανῶν ἰστανῶν

αποκαλύψει είναι ὁ Γερμ. Menger "der Logenname
te Cornelius Nepos" 1881. ἕτιοτα ἱστορικὴ ἢ γνή-
μη του δε το ἔργου δεῖν εἶναι τοῦ Νέωτος ἀ-
χὰ τοῦ Υἱοῦ. ἔμμετα ἐσούτος εἰ τοῖ Λατινι-
ομῶν ἔπει ὄφως κινὰ ἱστορ. χάθη. οὐκ οὐ-
κλοναί. οἱ δύο Μελμύδαί ἀναφύονται πό-
λεμος Κερμ. (ἀντὶ Αἰγν.) τοῦ Θυμικουρίου
ὁ Εὐρυβιάδης χιγεται βασιλεὺς. καὶ ὁ δάναλα
τοῦ Λευιδου κινὰ εὐριδεταί. ἔμμ. κινὰ-
κινὰ ἰσχυροταί καὶ οὐλοῖ ποιοτήθησαί κα-
εἰ το βολ. περὶ κα. χιγεται, ἴδε "der Spra-
chgebrachisch des Corn. Nepos" Leipzig 1886.

Γ. Σαχουόριος - Κριόσιος. (87-35)
ὡς ἱστορικῶς ὑποφύει κινὰ κινὰ κινὰ κινὰ
δίνου. ἔμμ. ἐν Amiternum κινὰ δε. κινὰ κινὰ
τοῦ δονάτου τοῦ κινὰ. μετέπειτα κινὰ κινὰ κινὰ
κινὰ κινὰ ἐν tribunus plebis ἀντιταξί-
κινὰ κινὰ. ὑποφύει τοῦ κινὰ κινὰ. οἱ ἱστορικῶς κινὰ
κινὰ κινὰ κινὰ ἀφύοτος. ἐν κινὰ κινὰ οἱ censors
κινὰ κινὰ κινὰ κινὰ κινὰ κινὰ κινὰ κινὰ κινὰ

του Καιο. ου ο Σαηούσιος ην σπαδός εν τω
 προς Πομπηιον. εμπροχίω ποσενω ημοροουδου.
 μια τον Αφρικανόν εχων ην διοικουσα
 ην Νομηνδια-δου εννεω φαηχουτος. επ-
 ανδρω εν Ρώμη εκτεον παρεια η εισαίχμη
 (horti Sallustiani) ενδα εσεδός εν τω ιστο-
 ριογραφίαν ενπεδ. ενφ 35 ηλ. "εγραφη" de con-
 juratione Catilinae η bellum Cat. η αιχμη
 Catalina. ο ισόμμος εννεω ενφ 63. εν Βελγίου
 εδημοσειός ενφ 64. αν η η τούτων διεκρίση ο
 Κει. ουκ ηντον ο Σαηούσιος τεκνύνει η ενλαύδα
 ην ενδροωάθειαν η αγάιστη προς τον Καιοσαρ
 2) bellum Luguntinum (111-106) εδημοσειόδη μι-
 κρον μια τον Καραξιναν. η ειοιγραφη ενβαι-
 ιός εν ην ηγεωταίον εννεων. ο Λουιδας εν η.
 εννοβιος ηην "εννοβιος σφισιους εγραφη
 μια αφρωση εννημην ηνωιστορ. του Σαηου-
 σιου εν ην ηαρουμενη Βελγίον" 3) Historias
 αιός ενφ 64. ην οφισιον του ταμίου η αιφοδα
 μοτον αιόσοω η κορηαι δημηγορια. ετορην

καὶ ἐπιδοκίμασα ἔργα : *invectiva in M. Tul. Ci-*
ceronem καὶ *oratio et epistula ad Caesarem*.
ἂν εἶναι ἔργα μετὰ σοφισμῶν . Ὁ Σαηουνοῦς ἰδι-
κον οὐκ οὐκ ὠροβάηων ἰδιόητοι καὶ δὲξῃ δι-
αίτια . ἔχεν καὶ καμῶν . ἐν Ρωμαίᾳ εἶναι ἡ δια-
φορὰ καὶ ἡ ἔμφου κωλύειν . ἦν ἐπιγράφοις
ἴσχυρα καὶ ὑποδείκνυσεν . ἴσχυρ. ἀναμειβίας
ἔτι ἀρμενίας . Τῆν γὰρ εἰκόνα δίδει προγμα-
τικῶν καὶ δὲ καὶ λαδ ἀνηγητορίας . ὁ γραμματικὸς
καρμενικὸς καὶ τὸ γλωσσικὸν εἶναι πολλοῦ λό-
γου ἀξίον . καὶ διὰ τὴν ἑνταυτοῦν βραχυλογία
καὶ ἀνάγκη καὶ εὐφρασίᾳ . ἔτι ὠκιστοῦς ἐφ-
καίνοιο καὶ ἑτητισμοῦ . Ταῦτα δίδουσι ἐξία
καὶ Σαηουνοῦ καὶ οὐκ ἐπιμῆδης τὸν Θουκυδίδην
καὶ τινὰς καὶ ὑποκατωτέρω Ρωμαίων . Ἐκδόσεις
ἔτιον καὶ ἄλλοις ἠν ἴμια γαλλικῆ καὶ Sal-
lieu γου. Hachette καὶ τὸν φ. Δημαράτου .
ὁ Gaston Boissier ἐξιδωκεν ὑπερὶ ἀνεκδοκίας
καὶ Καλαζίνα Τελυγίων .

Ρητορεία

Οι πρόνοι οὗτοι οὐ παρακώδεις εἰς σηκμαντικοὺς
ἦσαν κατὰ τὸν ἑν ἑσάρχαζον ρητορείας.

Κατὰ τούτους ἢ ῥητ. φθάται εἰς τὸ παρακώρυφον
διὰ τοῦ Κεύριως. εἰς τὸν τούτου εἶναι ἐπιβουλεύονται.

1) Ὁ Τιβέριος (σημαστος ἐν 133) εἰς ὁ Γαίος (σημ. 123-129),
οἱ Γράμματι τοῦ διογ. μαρτυροῦσι οἱ ῥητοῖ ἀποκρίσεις
τοιαῦται μὲν τῶν μνην. αὐτοῦ. πρώτην ἐδωκεν εἰς
δεύτερον μὲν Κάρωνα τὸν πρεσβ. ῥητοῦ.

2) Γαίος Πλαύτιος Κάρων, τὸ ἑσάρχαζον τῶν
Γράμματι ἑσάρχαζον εἰς τὸν διογ. ἐξέφυγτος ῥητοῦ
τῶν τῶν φασίως. κατὰ τὸν τούτου εἰς τὸ ἑσάρχαζον
ἐγγίτω αὐτοῦ τὸν τούτου τὴν κατὰ τὸν τούτου.

3) Γαίος φαννίος εἰς Μάρκ. Σουλπίκιος ἀντίστασι
εἰς Γράμματι σηκμαντικός εἶναι εἰς ὁ Γ. Σουλπίκιος
Κάρων τούτου εἰς τὸν τούτου τούτου τούτου τούτου
ὁ Κε. τούτου ῥητοῖ de incestu εἰς omniem optima

4) Μάρκος Κάρων ἑσάρχαζον τούτου πρεσβ. εἰς τὸν τούτου
τῶν τῶν τῶν τούτου ὁ τούτου εἰς τὸν τούτου τούτου
τῶν τῶν τῶν τούτου. ἀποκρίσει δὲ ὁ Κε. εἰς τῶν τῶν

4) Κοίτης Μνήχος νομαδικός τῶ. τῶ 109
 παλαιά καὶ δουρῶντα, ὁ Τάχης (ἢ οὐτὸς Μελος)
 ἴσχυος ἀποσπασματικὰ τοῦτου.

5) Τετὸς ἀχθίστιμος ὁ ὑπὸ τῶ Λουκίου ἀπο-
 φηρόμενος Ἐπιμόρφος, ὁ Κικ. ἢ Πικτιος ἴσχυ
 ὅτι ἐν οὐδὸν ἔργον (Αἰθ. Α. 405)

6) Τούτιχος τῶουτο κορυφαίος, πρῶτος
 ἀστυκὸς φιλόσοφος οἱ λόγοι τοῦ ἰσοκράτους.
 Μεγαλῶς ἀνετίχθησαν ἐν τῶν ἐποχῶν πρῶτος.
 Πικτὸς ὁ Πάριος ἀδελφεὸς (147-82) καὶ ὁ Λι-
 κτινὸς Κράσιος (140-91) οἵτινες εἶναι τὰ κώ-
 ρια ἐργάσματα ἐν τῶν ἀστυκῶν τοῦ Κικ.
 ὁ γὰρ ἀστυκὸς ἦν ἕπατος τῶ 99 ἴσχυος δῆλον
 τῶν Πικτινῶν, δὲ ἀφῆκε λόγον ἀπὸ τῶν τοῦ
 οὐτὸ ἀστυκῶν καὶ τῶν ἰσοκράτους μετὰ δάδατον
 ἀστυκῶν οὐδὲ λόγον τοῦ εἰς τῶν πρῶτων τῶ ἀσ-
 τυκῶν, ὁ δὲ Κράσιος ἐν τῶ 95 ἕπατος, καὶ
 ἰσοκράτους τῶ φιλοσοφίας καὶ ἐπιστήμης
 τῶ ἀστυκῶν, ἀφῆκε γραμμετῶν συλλογῶν
 ἀστυκῶν δὲ ἐν πικτινῶν μετὰ βίβλιον

συνιδρυσίου τῆς σχολῆς τοῦ ἀγορεύου κατὰ Μακρ.
 φιλίππου (de orat. III ἢ ἀρτῶν) καὶ ἄλλοις ῥήτορας
 ἐν τῷ de oratore ἢ πρότυπα ἀναφέρει ὁ Κικ.
 οἶον τὸν Γάϊον Κερκῆιον Κουρταν, ὑπ. αὐτ. 45. τὸν
 Πυρρῶν. Σουχπ. Ρούφον σφμ. αὐτ. 88. τὸν Γάϊον Ἰούλι.
 Καίσαρα Μπαθνα (ἀποδ. αὐτ. 87. τὸν υἱὸν τοῦ Μαρτίνου,
 ἡ γὰρ ἡ χάρις τοῦ λόγου διὰ τὴν ἐνεργεσίαν τοῦ
 τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς χάριτος τοῦ ποιητοῦ κριτικῶς ἤρ-
 ζαντο γὰρ εἶναι ἐξαισθητὸν καὶ ἰσχυρὸν ἐπὶ κερφαί
 καὶ κατὰ χάριτος καὶ λόγου ὁσημέραι ἐννευστοῦται
 ἀντιφάσιον καὶ ἐχέτορες ἦτοι σοφισταὶ διδα-
 σκατοὶ ἢ λογογράφοι συνεξέσαντες εἰς τὴν ἀνα-
 σκευὴν τῆς ῥητορικῆς τοιοῦτος ἦν ὁ διδασκα-
 λὸς τοῦ Οὐαρρῆνου καὶ Κικέρωνος ὁ Lucius Tre-
 corius Stibo ἐν Λαουβίῳ, ἰππέυς, στωϊκῶς
 καὶ ὠρῶς διὰ τὴν κοχρημασίαν καὶ ἀρτανο-
 μιάσμαίν του δυνάμενος ἀποδοῦναι φιλόλογος
 καὶ ῥητορικῶς. Δύο γὰρ γίν. ἐξεννήθησαν ἐν
 Ρώμῃ Α' ἡ γόμματα καὶ Ἀμμειν καὶ Α' ὁ ἄσσι
 ονὸς Σῆτος. αἱ δὲ αἵται ἐκδοταὶ παρ' ἐπιγραφῶν

λογογράφοι

ἡ ῥητορικῆς

τους υιοερ και παρα των Αλεξανδρινην εν Ρωμη.
 'κρβ. Λυραγ. Βαρβιτα. Α' 608. Christ Γραμμ. Κυρ
 τιζισωρ Β' εν ριξε του Α' κ Β' 145) Μπαζι
 "ω δυο τουτων λογων εσοραει η σοχη μετο
 δου. Τοδ Ασιανδω Λογων εφοτος. κ εσοραος
 ετμοροσιωπος η ο Κοινηος Ορητος Hortalus
 (114-50). ος η γενης εμυζου σημασια ηνω
 ροιησια africa. ειτε μεγαρη εδφοια. κ η
 εσοριμος κ εσωρως (ερωμα). επι 46 εν
 μετωκ εν κονη. δαυμαφορα δια το ε
 ρανρισον κ χαφορον του υφους, ητι ημυμη
 κ ητη ρημη δου κορος ερεσορρημαρα
 ερεεμερεια ιωραβαηονεα οι λογα του.
 αη εμυρηω σιωρηνοι ουδεμιαν εωλυωσι.
 ελαμην διο ουδω εσωδη. επι κηα κρονο
 εμυρηω ο αμυδη ηγεμιν του θεματος. αωα
 ρημα κ ραίφας ημιόρους ράχους. βραδύ
 κρονον εωλειρως κ υιοερημωνηωδη υωολω
 κημερνος.

Marcus Tullius Cicero.

ὁ πατήρ του ἦν Marcus ὄνομα: Marcus Tul-
 lius M(arci) f(ilius) Cornelia Cicero. τὸ ὄνο-
 μα του ἐπισημαίνεται ἐν ἐπιγραφή (πρὸς. Αφρ.
 ἐπιστ. 1884 Ια. Βαίον). Τὸν βίον του ἐγράφει ὁ Πλάτ.
 Ἐξήντητος ἐν 106 Ια. 3 (ὁκτ. α. Ρ) ἐν περὶ ἀντι-
 στήσεως τοῦ Λαίου Αργυρίου (ὁ Πλάτ. Ἄρπη συγ-
 γρῶ φαίνεται ὡς ὄνομα (πηγὴ) ἐν ναυτοῖς.
 ο δὲ Διόδ. Ἄρπηνα. 41. 14. τὸ ὄνομα του Παρρη-
 κῆς ὁ κωμικὸς ἐξέγειρε Κερκίνας (-αίς). ἀνή-
 κει ἐν τῇ τριτῇ τῶν κωμικῶν. ὁ Πλάτ. ἐξηγῶ
 τὸ ὄνομα Κερκίνας ὡς ὅτι ἰσχυρὸς ἐν τοῖς
 γίτοισι ἐν ἄλλοις γόττοις ἀνομιήσῃ οἷον. Κερκί-
 γας οἱ Λαίοι τὸν ἐρέβιδον κερκίνας, κερκί-
 γος ἐν τῷ ὄνομα τῆς γίτης, ἀδὲ ἐκλήθησαν ἐν
 ἐπωνυμίᾳ. φαίνεται ὅτι ἠσπασίθη ὁ Πλάτ. ,
 διότι ἂν γένοιτο. ἢ ὄχι ὅτι οἱ Κερκίνοί ποτεν
 γας, γερμανίαι, κὼσχοί ἐπωνυμίσθησαν ἐν
 τῷ οἰκίῳ (Fabius, Lentulus). γίτην οὖν
 κερκίνας ἐρεβίδων ἐκπῆδη γίτην Κερκίνας.

Προωμαί τοῦ Κεῖρωτος οὐρανῶν ἐν
 ἰσολοῖρα ἢ εὐρεθῖσα ἐν ἀγρῷ παρατῆ Μα-
 δρία (πρὸ Καστωτακ. Denkmalen). Ἦν ἡ
 ποταμὸς „εἰς δὲ ἀδελφοὶ κοίτων καὶ ἕως
 ἐκίνυμον. Μαρτυροῦσιν δὲ Τυγγίαν
 μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ (3 ἐτ. πωτέρου) ἔδον ἐ-
 λωμῆ καὶ ἠεροάσθησαν πρὸ φασοφῆς φέρω-
 ρος Αἰαδ. ἐν Ιαρίων, Αἰωσχ. καὶ Μόχμος
 καὶ τομομαδαί. Ἦν δὲ εὐρεθῖσας ἐπὶ τῆς μά-
 δρας παρὰ Πλόνταρον, ἀλλ' ἔρρηκῆ ὡς ἐπὶ
 τῆς ἰσσηνίων" καὶ εὐρεθῖσας μετὰ αὐτοῦ
 ἀετιήματα ἐν τροχ. τωραμῆτρος (Fib. A. 440)
 (αἰωσπ. ὄρα καὶ 10. τωμ. Τεὐθμε) - ἠεροά-
 ρο μετὰ ἰσοσοφῆ ἐν φορο τῆς τοῦ εὐδο-
 κμοῦ ἐν τῆς ῥητόρων καὶ δὲ τοῦ ἰαρινίου καὶ
 Κρίωνος. Κατὰ τοῦ - οὐρα. ἰσοσοφῆ ἐν τῆς
 ἰσοσοφῆς δημοσίᾳ τοῦ ἰσοσοφῆ ἰσοσοφῆ. α. ἰσοσοφῆ
 ἰσοσοφῆ Quintio μετὰ δὲ ἰσοσοφῆ τοῦ ἰσοσοφῆ
 ἰσοσοφῆ καὶ ἰσοσοφῆ τοῦ ἀισθητοῦ τοῦ ἰσοσοφῆ
 (Fib. π. π.) - ἰσοσοφῆ ἰσοσοφῆ ἰσοσοφῆ ἰσοσοφῆ

Αἰ ἐν ἀγατ.
οπουδαί

φήμην. Ἔπειτα ὑπὸς συμπαρήρων τῶν σοφουδῶν
 μου καὶ χάριτι τῆς ὑγείας ἤνθει ὁ Κεῖ. ἐν Ἰταλικῇ
 ἡδὲ ἔμεινε δύο ἔτη (77-78). διήγει τὸν βίον
 τῶν Κεῖ. ποιητῶν ἐν Ἀθήναις (Hincastin Ro-
 manensia Athenes). Ἐν-ταῦς ἐφελ. νόστιμα
 ὅπως δὲ ἔχομεν μίαν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν
 δωρὶ οἱ Ρωμαῖοι ἑλπίδα ἰστομαφορο μαδ'
 ἑλληνικὸν φρονισον οὐκ. Μάρκος Μάρκου Κεῖ-
 ρων. Ἐν Ἀθήναις ἤκουον Ἀντίοχου τὸν Ἀσια-
 χενίτην, Ἀίωσχ. τὸν Μόνηρα. Ἰσχε φῖλον σίνου
 τὸν ἴσον Πομπ. Ἀλλεμὸν μεθ' οὗ ἔμαμε
 ἀπρηγήσας ἐ, μικρὰ Ἀσίαν. Ὁ Ἀπολλωνίης
 ἠρόφωσαν ἐπὶ ἰσοφρονέσσην τὸ ὕφος
 τῶ Κεῖ. ὅσους ἀπασχοδῶν τὸν Ὀρτήνοσιον
 ἀνίκαε τὸ Ἀσιατῶ δρομῶ. ὅδω ἐδιδάκη τῶ
 ἀιοχόσηρα. ἐπειδὴ εἶπε διαδοθῆ ἢ φήμη αὐτῶ
 ἢ διματιμοδ ἔλαβην ἐυκόχως ἐοίφανεθ δέσση
 τῶ 75 εἰλοῖη quae stoz eis Συμεχίαι ἐδρ εἰ-
 κα ἐν Λεγοβαίω. ἔχμωσ δὲ τῶν ἀγείων
 τῶν Συμεχῶν, οἵμωεσ ἀνέδησαν αὐτῶ τῶ

υπεργραμματεῖον τῆς δικαιοσύνης αὐτῆς κατὰ τὸν
 Οὐίππου, ἢ τῆς δικαιοσύνης τῶν 70 ὁ Κικ. ἔχα-
 θε μεγάλῃ τιμῇ. ἢ τῆς quaestorius
 ἀνδρῶν καὶ ἢ τῆς ὑποκρίσεως ἐν συμβου-
 λίᾳ πρὸς οὐλοφίλῳ τοῦ αὐτοῦ. δοῦμος τοῦ Τα' ἀδελφῶμα
 ἐπιτελεσθέντος ἐν τῇ χριστιανικῇ τῆς Ἑρωςίᾳ.
 τῶν 69 ἢ aedilis τῶν 68 praetor τῶν 63 consul
 ταῦτα τὰ ἔργα τῆς ὑποκρίσεως τοῦ αὐτοῦ τὸ ἀν-
 τικεῖν τῆς ἀξίας τοῦ καὶ τῆς ἀποκρίσεως τῆς
 ἀποκρίσεως τοῦ Καλαχίνα, ἀπ' οὗ καὶ ἢ
 ἀπὸ τῆς συμφορῆς τοῦ διοῦ ἀποκρίσεως
 κατὰ τὸν εἶδος. οἱ ἄλλοι τοῦ οἱ Καλαχίνα
 καὶ ἢ, οἱ ἄλλοι οἱ οἱ τῆς ὑποκρίσεως τῶν ἄλλων
 ἄλλων κατὰ τὴν orationes consulares.
 τῶν τῆς ἀποκρίσεως τοῦ ὁ Κλαύδιος ἐν τῷ εἰρηφ. ἢ ἐξορία
 τῶν ἄλλων ἐξορία ἀπὸ τῆς ἀποκρίσεως καὶ ἀπὸ τῆς
 καὶ ἀπὸ τῆς ἀποκρίσεως, καὶ ἐν τῇ τῆς ἐξορίας τοῦ
 Κλαύδιος ἔνεκα ὑποκρίσεως ἀποκρίσεως.
 διοῦ ὁ Κικ. ἐν ἀποκρίσεως ἀπὸ τῆς ἀποκρίσεως
 καὶ ἀπὸ τῆς ἀποκρίσεως Κλαύδιος ἐν τῇ ἀποκρίσεως

καταδυσάσθη. διὸ ἤδη καταγορηθῆναι ἐπὶ οὐρανῶν
 οὐρανοῦ τῶν Κε. ὅτι καταδύσασθαι ἰσχυρῶς.
 Ἰωαννῶν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, δευτέρου δὲ ἐν τῇ
 εὐαγγελίᾳ αὐτοῦ Απρ.¹⁸ - Αἰγ.⁵¹. ἐν ἡγεμονίᾳ
 τῶν Σεω. τοῦ 54 εὐαγγελίου. ἔαυτο ἐν αἰσθη-
 τῶσι τῶν διοικήσεων τῆς Κε. Μακρὸν
 μένος καὶ ἀνδραγαθία εἶπεν ἡμεῖς ὁ εἶπε.
 ἔργων - Καὶ οὐρανοῦ τῶν Κε. ἡγεμονίᾳ. ὁ
 Κε. αὐτῶν ἐκ διοικήσεων δεσπῶν, μακροῦν ἡ
 μερῶν τοῦ ἦν καὶ εὐαγγελίου τῶν Κε. αἰγ.⁵¹ εὐαγγελίου
 τῶν Κε. οὐρανοῦ, ἦν δὲ ἐν τῶν τῶν Κε. οὐρανοῦ.
 ὁ Κε. οὐρανοῦ ὡροσπύρα καὶ τῶν Κε. οὐρανοῦ.
 τῶν τῶν Κε. οὐρανοῦ καὶ οὐρανοῦ.
 ἐν τῶν Κε. οὐρανοῦ καὶ οὐρανοῦ.
 φερόμενοι τῶν Κε. οὐρανοῦ καὶ οὐρανοῦ.
 ἐν Κε. οὐρανοῦ καὶ οὐρανοῦ καὶ οὐρανοῦ.
 αἰσθητῶν καὶ οὐρανοῦ καὶ οὐρανοῦ.
 φῶν. καὶ τῶν Κε. οὐρανοῦ καὶ οὐρανοῦ.
 αἰσθητῶν καὶ οὐρανοῦ καὶ οὐρανοῦ.
 ὅτι εὐαγγελίου καὶ οὐρανοῦ καὶ οὐρανοῦ.

ἔργων - Καὶ οὐρανοῦ

Οἱ Τριμυρίτι υπέρξαντες τὰς προγραφάς· δάνατος.
κατέδησαν ἐς δάισρον· κ· τῶν· Βικίριμα·
καίτοι εἶχεν ἕσπρασιον τῶν Θωμάβιον, ὁδὸν
αἰὸν κώση τῆς κερσῆν τῶν 43-13 δευτέρ.

Οἱ ἰστροί Κεῖ· ὡς ἰσχήτου συγγραφέως· Παρακλή
κ· μόνος· γνήσια· εἶναι· ἰσχυρὰ· ἀφορ-
μῆν· ἔδωκεν ὁ Μομμῆσεν γέρας τῆς ἀσπ-
δέμακ· τῶν παρακλήτων· τῶν κ· δευτέρως
αὐτῶν· μέτρον· ἀνδρῶν· ὁ Κεῖ· αἰ· δὲ
πῶς· τῆς· καὶ· ἐξυφωδῆ· ἔ· τὰ· ἀμρα· καὶ· ποικ-
ἀρετῆς· πῶς· ἀνίκατος· ὄμν· τὰ· ἀρά· τὰ· αἰ-
πία· κ· ἰσχυροί· τῶν· συγγραμῶν· κ· κτλ·
Τὰ μὲν· παρα· ἰσχυρὰ· ἐπουσίως· τὰ· δὲ· κα-
κὰ· ἀκουσίως· οὕτω· ἐξηγῶνται· ἰσχυρὰ· ἐ-
μῶν· αἰ· ἀβεβαῖότητες, ἀντιφάσεις· καὶ·
ποικιλταί· κ· ἰσχυρὰ· ἀσχυροί· ἀσχυροί· ἐ-
τὴ· περιέωσον· ἦν· φησὶ· ὁ· τῶν· ἰσχυρῶν·
τῶν· εἰσάκτους· κ· ἰσχυρῶν· τῶν· ἐκ· ποικιλ-
τῶν· ἀσχυρῶν· ἦν· μέγας· ἔμν· ἰσχυροί·
τῶν· εἰσάκτους· κ· ἰσχυρῶν· τῶν· ποικιλ-
τῶν· ἀσχυρῶν· ἦν· μέγας· ἔμν· ἰσχυροί·

ἰσχυρότατος - ἑρμηνεύς - τοῦ ἑλληνισμοῦ παρὰ
 τοῦ συνηχοῦτος τοῦ. περιφωρημένος δὲ δεξιὸς
 παρὰ τῶν μεταγενέστερων ἐποχῶν ἐν γραμμα-
 τικῶν διακρίσεων εἰδῶν τοῦ λόγου. ὑποκρίσει
 ἰδρυοῦς τοῦ φρασμοῦ παραινῆτος ἐκ
 λατ. γλώσσας, διακρίσει ὁ λόγος τοῦ δια-
 κριτικῶν ἢ γέμεον κορυφαῖον λατινισμοῦ
 (Le Breton Jules "Etudes sur la langue et
 la Grammaire de Cicéron" Hachette 1901.
 Sourand "Etudes sur le style de Cicéron"
 Hach. 1907.) ἡ εἰσὶ φράσεις τοῦ κεκ. ἢ ἐπι-
 λῆσιν συνηχοῦτος ἢ παρὰ τοῖς μεσ. αἰῶνας ἢ
 ἐπὶ τῆς γραμματικῆς τῶν νέων ἑθνῶν εἶναι μεγά-
 λην (Zielinski "ὁ Κεκρίων παρὰ τὴν ἀνάπτυξιν
 τῶν αἰώνων" 1908) Κεκρίωνται ὁ Κεκρίων
 ἢ ἑπὶ τῶν παρασκευαστικῶν διακρίσεων, ἢ
 ἐπιποσῶν σπουδῆς, δεξιῶν δὲ ἔχον ἑσὺν ἐξ
 μεταγενέστερων ἰσχυροῦς παραινῆτος. ἰσχυρῶν, ἢ
 κριτικῶν τῆς παραινῆτικῆς μορφῆς, τοῦ λό-
 γου εἰσὶ δεξιῶν τῶν κορυφαίων ἐπιπεπληρωμένων

ἢ Πότωρ

πόσον ἔχων τοὺς αἰροστούς, καὶ σαμῆν
 καὶ τοὺς διὰ χρώσεως καὶ εἰδημαστικῆς
 ὕψους τοὺς καὶ σφαιροτικούς, παρ' αὐτοῦ
 καὶ ἀδελφῶν, ἔργων τῶν Κυρίου συγγραμμάτων
 ἔχομεν τοὺς κ.κ. 56. τόχους ἑξήκοντα ἢ ἑξή-
 κωτα ἑξήκοντα. 20 ἄτην τόχων μόνων
 αἰσοσπύλα καὶ 30 ἄτην μόνων καὶ
 ἐπιγραφῶν ἡνωσμένων. ἔγραφε λοιπὸν
 καὶ ἔχον 106 φιλ. τόχους. μεταξὺ τούτων
 πέντε δὲ αἰσώμεν καὶ πέντε ἄτης αἰσώμεν-
 τε καὶ ἄτην διουμωστικῆς ἕνεκα. Μεταξὺ
 τῶν διασωθέντων ἔτι ἀναγνωσκόμενα εἶναι:
 οἱ 6 κατὰ Οὐάρεου, ἢ μόνον ὁ 1^{ος} ἐπι-
 σταυρὸς ἀπὸ διασωθέντων τῶν 15 αὐτῶν τῶν 20 (actio
 prima) οἱ δὲ ἀποσώμενοι (actio secunda)
 ἐπιγράψαντες ~~μὲν ἐν δυνάμει~~ ἐκ τοῦ imperio
 Ρωμαίου. (προ λόγου Manilia) αἱ 4
 κατὰ Κατίωνα (τῶν 63) ὁ προ Μερκελάου,
 ὁ προ Αρχία, πρὸς τὸν ἑξῆς κατὰ γραμ-
 ματολογικῶν. ὁ προ Publica Sestia (56)

Phil. τόχοι

ἀξιογράμματα

σπουδαιότατος διὰ τὴν περιγραφήν τῶν τῶν
 ἐν Ρωμαίᾳ πολιτῶν. ὁ pro Caelio (56)
 παρὰ τὴν συμφορὰν εἰς τὴν ἐπιπέδον
 τῶν ἰδίων. ὁ pro Milone (59) ὅπου ἐπιπέδον
 οὐκ ἔστιν ἐπιπέδον ἀπὸ νεώτερος. ὁ pro
 Roscio Mucrino. ὁ pro Sulla. ὁ pro Plau-
 cia, ὁ pro Marullo, ὁ pro Ligario. ὁ
 pro rege de jure (οἱ 3 οὗτοι orationes -
 Caesarianae καλεῖνται διὸν ὑπὸ τοῦ Καί-
 σαρτος - ἐξέχθησαν. οἱ 14 Caesarianae
 ἀρ. οἱ σπουδαιότατος ὁ 6^{ος} ὅς μιν ἐγράφη
 (14. Oct.). Εἰς πάντας τούτους ἐγκαίρως
 τὰ ἴδια ἐπιπέδον καὶ τὸν διὰ τὴν διαφι-
 ρεῖς ἐν τῷ λόγῳ τὸν ἀπορομάχον δὲ τὸν
 δημοδότην, ἀλλ' ἔχει τὸν ἴδιον γένος
 ἐπιπέδον καὶ διὰ τὸν καὶ τὸν φασαγίαν, ἐν τῷ
 ἴσχυρῶν τῶν πραγμάτων ἐπιπέδον
 δὲ τὸν καὶ τὸν φασαγίαν καὶ τὸν ἴδιον
 τῶν ἐπιπέδον. Δὲ τῶν ἐπιπέδον ἐν
 τῶν τῶν ἐπιπέδον ἀπὸ τὸν, διὰ τὸν ἐπιπέδον

de optimo genere auctoritate et auctoritate
 et, in. Nam, quia quoniam in iudicio, et in iudicio
 auctoritate quoniam in iudicio, et in iudicio.

... Αλλά και είναι ο αριστος και ο αριστος, και ο αριστος
 Αλλά και ο αριστος και ο αριστος, και ο αριστος.

... Ούτε ἔγραψε τα ἰστορικά, ἢ τοια ἔγραψε. Ἰστορία
 τοῦ Κερκ. Νισσος αὐτοῦται ἐπιστολὴ καὶ φη-
 σὶν τὸν ἱερεῖον ἀπὸς τοῦτον. Ἰστορία αὐτοῦ
 καὶ δὲ οὐ ἰστορία τοῦ Κερκ. αὐτοῦται ἡ αὐτοῦται.

1) καὶ φησὶν ἡμεῖς ἐπιγραφήν. καὶ φησὶν
 καὶ οὐ ἰστορία αὐτοῦται καὶ φησὶν καὶ φησὶν
 ἐπιγραφήν. καὶ φησὶν καὶ φησὶν καὶ φησὶν
 φησὶν καὶ φησὶν καὶ φησὶν καὶ φησὶν.

... καὶ φησὶν καὶ φησὶν καὶ φησὶν καὶ φησὶν
 καὶ φησὶν καὶ φησὶν καὶ φησὶν καὶ φησὶν.

2) καὶ φησὶν καὶ φησὶν καὶ φησὶν καὶ φησὶν
 καὶ φησὶν καὶ φησὶν καὶ φησὶν καὶ φησὶν
 καὶ φησὶν καὶ φησὶν καὶ φησὶν καὶ φησὶν.

3) ad Quintum Fratrem in 3 lib. αὐτὸ βιβλ. 60-54. ἡ α' ἐπιστολή εἶναι ἡ σπουδαία ἐπι-
στολή πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Μάρκου de
consulatus heritiana, πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ
Μάρκου καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Μάρκου καὶ τὸν
υἱὸν τοῦ Μάρκου καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Μάρκου.

4) ad M. Brutum in 2 lib. ἡ ἐπιστολή ἀ-
ναφορὰ πρὸς τὸν Μάρκο καὶ τὸν υἱὸν τοῦ
Μάρκου οἱ θεωροῦνται ὡς συγγενεὶς οὐκ
ἐπίσημοι ἐστὶν οὗτος. Πᾶσα ἐπιστολή ad
Octavianum εἶναι ἐργὸν κατὰ τὸν
Πλάτωνα αἱ ἐπιστολαὶ εἶναι 900, τὸ 1/10 εἶναι
ἐπίσημοι καὶ τὸν Μάρκο καὶ τὸν υἱὸν τοῦ
Μάρκου αἱ ἐπίσημοι εἶναι οὗτοι. Πᾶσα
ἐπιστολή ἀναφορὰ εἶναι αἱ ἐπίσημοι καὶ τὸν
Μάρκο καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Μάρκου. Περὶ τὴν ἐπι-
στολήν τὴν ἐπιστολήν ἐπίσημον ὁ αἰσθητικὸς
τύπος ὁ ἐπιστολή εἶναι οὗτος ἐπίσημος
τύπος ὁ αἰσθητικὸς ἐπίσημος ἐπίσημος.

ἐπίσημος. ὁ αἰσθητικὸς ἐπίσημος ἐπίσημος ἐπίσημος
na philosophia innuata est perfecta

Cicerone. Κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον αἱ θεωρίαι
 αὐτῆς Ἐπιπέτου, Ἐπικουροῦ, Ἀναξαγόρου καὶ Περικλέους
 ἔκτισται ἵνα γνωσθῶσι ἐν τῇ ἐπιπέτου ἐπιπέτου ἐπιπέτου
 λαὸν αὐτῶν ἀνεκφόρουσι ἵνα ὁ Παλαιός,
 Ἰσοκράτης, Ἀριστοφάνης ὁ Αἰμακρινός, Στρατιώτης,
 Ἀρίστου, Σπάρτης ὁ Περικλῆος καὶ ἄλλοι
 ἔκτισται ἵνα αὐτῶν ἑκαστος τῶν αὐτῶν
 εἰς μίαν τοιαύτην αἴρεσιν. Πρὸς τὴν ὁμοίωσιν
 ἐκαστοῦ καὶ τοῦ αὐτοῦ. ὁμοίωσιν
 εἶναι ὁ αὐτὸς καὶ μόνον ἑκαστοῦ τῶν ἑκαστῶν
 οὗτος (ἐφ' ἧς ἐπιπέτου ἵνα ἕκαστος τῶν αὐτῶν
 εἰσπληρῶν καὶ τῶν ἑκαστοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ. τότε δὲ
 ἑκαστοῦ καὶ ἐκαστοῦ τῶν ἑκαστοῦ τῶν
 ἑκαστῶν ὅταν αἱ ἑκαστοῦ τῶν αὐτῶν
 αὐτῶν τοῦ αὐτοῦ καὶ ἑκαστοῦ τῶν αὐτῶν.
 1) de re publica 2, 6 lib. τῶν 5h καὶ τῶν 5l ἑκαστοῦ
 ἵνα τῶν 1/3 τῶν αὐτῶν αὐτῶν ὁ Μάιος ἵνα παρτι-
 κῆρος τοῦ βασιλεῦς. ὁ διαχόρος ἵνα τῶν 129.
 2) de legibus 2, 6 lib. κατὰ τὸν αὐτὸν τῶν αὐτῶν
 ἑκαστοῦ ἑκαστοῦ τῶν de re publica
 ἵνα τῶν 52 καὶ ἑκαστοῦ τῶν 46 αὐτῶν ἑκαστοῦ

μεύθη, μια δόξα του. τούτου σύγγραμμα 3 βιβ. ουσί
 κήρη 3) Paradoxa ῥητορ. ἄμα κ. φιλοσοφικόν
 περὶ τὰ ἀρχαῖα τῶν Σουίνου ἀνεπίσημο ἔργον τῆ
 κοινῆ γνώμῃ τῶ 46. Ἐπίσης τῶ 45 αὐτοῦ
 οὐκ ἐστὶν Τυχεῖαν ἔργον τοῦ consolatio κατὰ
 μέτρον τοῦ Κράτιδος περὶ τῶν δούλων.

εἰς τὴν νεωτέραὶν περιόδον ἀνήκουσον:

4) Ortensius: εἰσαγωγή κ. παραρτήματα εἰς τὴν
 φιλοσοφίαν. μόνον αἰουσιώδης παραρτήματα.

5) de finibus κ. 3 βιβ. γραφὴ κατὰ τοὺς πρώ-
 τος βιβλία τοῦ 45. Διακρίματα κ. 3 μέρη αὐ-
 τῶ α'. ἰσοψηφὶ ἰδέας ἐπινοητικῆς περὶ ἀπο-
 ἀγασθῶ, τὸ β' ἐπισημῶν τῶν περὶ τοῦτοῦ Σουίνου,
 ἀρχαῖα, κ. τὸ γ' μέρος κ. Ἀκαδημικῆς. διακο-
 γος μελοζῶν Κέν. κ. Κένουρος (τῶ 52. νῦν ἀποδεδειγ-
 ῖται ἐν τῇ βίβλ. καὶ ἐπισημῶν τοῦ Λουκιλλίου). τὸ 75.
 Κένουρος περὶ τῶ γ' μέρος. ἔπειτα τῶ 79 ὁ ἴ-
 σος ἐν τῶν Ἀκαδημικῶν. τὸ ἔργον τούτου
 μὲν τὸ ἀριστερὸν τοῦ Κένουρος.

6) Academica μὲν τῶ α' ἔργον τῶ
 15 κ. 2 βιβ. ἐν τῶ 1. ἔργον τοῦ qui scribit.

- Catullus. τοῦ δὲ 2^{ου} Lucius Licin. Lucullus.
 ἔπειρα πυραμυδαίας αἰτῆς ὁ Κικέρων ἀν-
 πρὸν ἐς 4. βιβ. ἀπεριποίητος ἐν Τερ. Οὐάππυ.
 ἤμεν ἐξομῶν τοῦ 1^{ου} βιβ. καὶ β. ἐκδόσεων
 academica posteriora καὶ τοῦ 2^{ου} καὶ α'. aca-
 demica priora, ἃ περιεχοῦσι τὴν θεωρίαν
 τῆς γνώσεως καὶ ἀντίστοιχόν τε, φῆμα. τὰ δὲ
 posteriora ἰσορ. καὶ φιλοσοφίας ἐπιόλουρα.
 7) Tusculanae disputationes καὶ 3 βιβ. καὶ
 45 ἐκδόσεις καὶ δεκ. διακρίσεις ἐπισημαστικαί
 ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν καὶ εὐδαιμονίας ὑπαρκτῶν
 καὶ τὰ δὲ εἶναι ἢ περιεχόμενος τοῦ δανάρου, ὁ
 περιεχομένος τῶν ἰσορ. καὶ ἢ ὑποκείμενος ὅτι
 ἀδραμῆς ἢ ἀρετῆς ὑπὸς εὐδαιμονίας.
 8) Timaeus (ἐξ ἐκδόσεων περὶ τοῦ Θαλυστῆ.
 9) de natura deorum ἐν 3 βιβ. καὶ δεκ. τῶν
 ἄλλων γενομένων καὶ δεκ. ἢ ὑποκείμενος εἶναι ἢ ὑπὲρ
 τῶν θεωριῶν τῶν ἑλλήνων φιλοσοφῶν.
 10) Cato maior ἢ Amicitia καὶ δεκ. διακρίσεις
 μεταξὺ Κικέρωνος, Λακίου καὶ Σηποίου τοῦ νεω.
 (τοῦ ὅτι τὸν Σηπ. εἶναι μέρος τῆς ὑποκείμενης)
 ὁ Κικέρων ὁ Μακρίβιος ἐν Λακίῳ καὶ ἔδωκε πρὸν
 ἢ ὑποκείμενος ἢ ὑποκείμενος.

CRÉDIT LYONNAIS

Fondé en 1863

SOCIÉTÉ ANONYME

CAPITAL: Francs 250,000,000

Entièrement versé

AGENCE PRINCIPALE: à Galata Karaköy, Place du Port.

BUREAU: à Pera, Grand Port de Pera, N. 233.

BUREAU: à Stamboul, Place Sultan Hamam, Akhâserâhân.

L'Agence Principale et ses Bureaux sont ouverts tous les jours de la semaine.

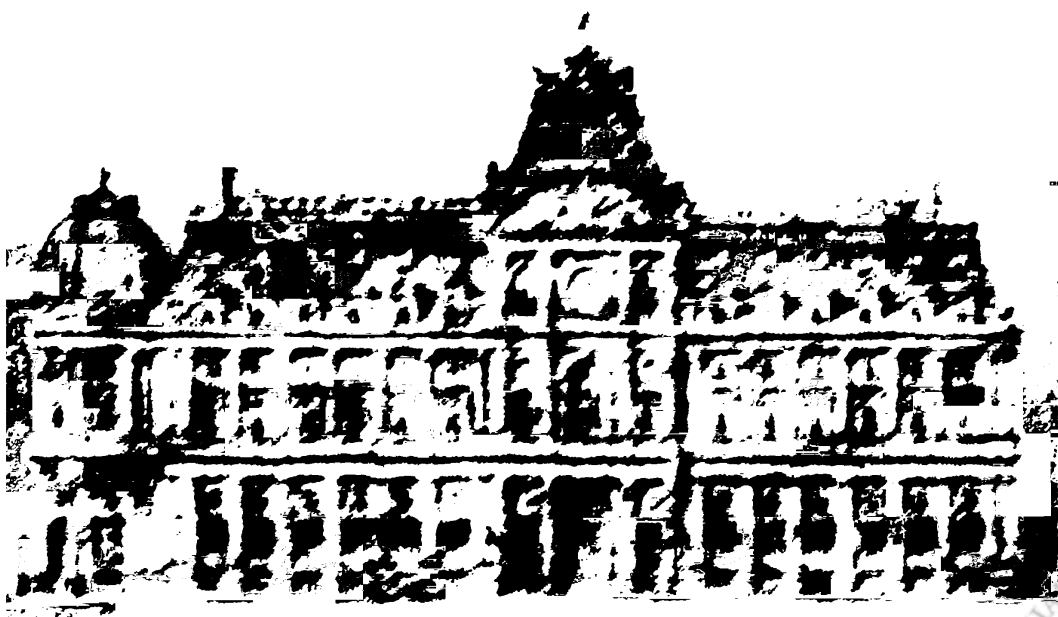
L'Agence Principale et ses Bureaux de Pera, présentent aux Clients des services bancaires et financiers de toute nature, ainsi qu'une facilité de dépôt.

Des Salles sont mises à la disposition des porteurs de lettres de Crédit dans l'Agence principale et ses Bureaux de Pera.

Le Bureau de Stamboul fait des avances aux commerçants et accepte des marchandises en garantie.

Service des Coffres-forts

Service des Coffres-forts

Hôtel du Crédit Lyonnais à Paris

